Ray Bradbury

Dimensiuni primejdioase

Cronicile marţiene
Aprilie 2005

Usher II

„Vreme de o zi întreagă, zi neguroasă, tăcută şi posomorâtă de toamnă, în care norii grei atârnau apăsător din cer, străbătusem singur, călare, un ţinut grozav de trist, până ce m-am găsit într-un târziu, când se lăsau umbrele înserării, dinaintea melancolicei case Usher…”

Domnul William Stendhal îşi întrerupse citatul. Iată Casa, înălţată pe o colină scundă şi neagră, piatra ei unghiulară purtând inscripţia 2005 A. D.

Domnul Bigelow, arhitectul, spuse:

— Este gata. Poftiţi cheia, domnule Stendhal.

Cei doi stăteau tăcuţi unul lingă altul, în tăcerea după-amiezii de toamnă. La picioarele lor, pe iarba neagră ca de cărbune, foşneau proiecte şi schiţe.

— Casa Usher, spuse cu încântare domnul Stendhal. Proiectată, construită, cumpărată, achitată. N-ar fi oare încântat până şi domnul Poe?

Domnul Bigelow miji ochii:

— Totul e aşa cum aţi dorit, domnule?

— Da!

— Culoarea este cea potrivită? E dezolantă şi cumplită?

— Foarte dezolantă, foarte cumplită!

— Zidurile sunt… Sumbre?

— Uluitor de sumbre!

— Iezerul, e destul de „negru şi lugubru”?

— Cum nu se poate mai incredibil de negru şi lugubru!

— Şi rogozul – ştiţi, l-am vopsit – are nuanţele exacte de cenuşiu şi abanos?

— E hidos!

Domnul Bigelow îşi consultă planurile arhitecturale. Întrebă, folosindu-se şi de citate:

— Întregul ansamblu, vă stârneşte „un fior de gheaţă, o scufundare, o dureroasă strângere a inimii, o întristare fără leac a minţii”? Casa, lacul, pământul, domnule Stendhal?

— Domnule Bigelow, îşi merită preţul până la ultimul bănuţ! Dumnezeule, e frumoasă!

— Vă mulţumesc. A trebuit să lucrez în totală necunoştinţă de cauză. Slavă Domnului că aveţi rachetele dumneavoastră particulare, altfel nu ni s-ar fi îngăduit niciodată să aducem cea mai mare parte a echipamentelor. Aţi băgat de seamă, aici domneşte întotdeauna crepusculul, pe acest tărâm, permanent octombrie, arid, steril, mort. A fost nevoie de puţin efort. Am examinat totul. Zece mii de tone de DDT. Nici un şarpe, broască sau muscă marţiană n-a mai rămas! Asfinţit etern, domnule Stendhal; sunt mândru de asta. Avem instalaţii, ascunse, care obturează lumina Soarelui. La orice oră, e „mohorât” atât cât trebuie.

Stendhal o savura: mohoreala, apăsarea, vaporii fetizi, întreaga „atmosferă”, atât de delicat combinate şi armonizate. Şi Casa aceea! Oroarea aceea dărăpănată, lacul rău prevestitor, mucegaiul, descompunerea ce se răspândea! Din plastic sau altminteri, cine să-şi dea seama?

Privi spre cerul de toamnă. Undeva deasupra, departe, dincolo de toate, se afla Soarele. Undeva era luna aprilie pe planeta Marte, Lună galbenă cu cer albastru. Undeva, sus, rachetele coborau arzătoare spre a civiliza o planetă minunat de moartă. Sunetul trecerii lor urlânde era înăbuşit de către această lume difuză, izolată fonic, această lume de toamnă străveche.

— Acum, că mi-am terminat treaba, spuse stingherit domnul Bigelow, mă simt liber să vă întreb ce aveţi să faceţi cu toate astea.

— Cu Usher? N-aţi ghicit?

— Nu.

— Nu vă spune nimic numele de Usher?

— Nimic.

— Atunci, poate acest nume: Edgar Allan Poe? Domnul Bigelow clătină din cap.

— Fireşte, strâmbă din nas delicat Stendhal, cu o combinaţie de dezamăgire şi dispreţ. Cum mi-am putut închipui că-l cunoaşteţi pe domnul Poe, binecuvântat să fie? A murit demult, înaintea lui Lincoln. Toate cărţile sale au fost arse în Marele Foc. Asta s-a-ntâmplat acum treizeci de ani – în 1975.

— Aha! Răspunse cu înţelepciune domnul Bigelow. Unul din ăia!

— Da, unul din ăia, Bigelow. El şi Lovecraft şi Hawthorne, şi Ambrose Bierce, şi toate povestirile de spaimă, de fantezie şi groază şi, de altfel, povestirile despre viitor, toate au fost arse. Fără milă. Au scos o lege. Oh, a început abia simţit. În 1950 şi '60, nu era decât un fir de nisip. Au început prin a controla albumele de benzi desenate, apoi cărţile poliţiste şi, bineînţeles, filmele, pe-o cale sau alta, o grupare sau alta, puncte de vedere politice, prejudecăţi religioase, presiuni sindicale; întotdeauna a existat o minoritate căreia-i era teamă de ceva, şi o mare majoritate temându-se de ei înşişi şi de propriile lor umbre.

— Înţeleg.

— Temându-se de cuvântul „politică” (devenit în cele din urmă sinonim cu „comunism” în rândul celor mai reacţionare elemente, din câte ştiu, şi-ţi puteai risca viaţa dacă rosteai cuvântul!), şi, cu un şurub strâns aici, un cui bătut colo, un ghiont, un tras, un brânci, arta şi literatura au ajuns curând ca o funie uriaşă de zahăr caramel, întinsă, împletită, până nu i-a mai rămas nici o rezistenţă şi nici urmă de savoare. Atunci, aparatele de proiecţie şi-au încetat ţăcănitul, în teatre s-au stins luminile şi imprimeriile au secat, dintr-o uriaşă Niagară de hârtie tipărită rămânând doar un simplu pârâiaş inofensiv de material „pur”. A, şi cuvântul „evaziune” era considerat radical, poţi să fii singur!

— Aşa?

— Cum îţi spun! Fiecare om, spuneau ei, trebuie să privească realitatea în faţă. Trebuie să privească în faţă Acum-ul şi Aici-ul! Tot ce nu era astfel trebuia să dispară. Toate frumoasele minciuni literare şi zborurile fanteziei trebuiesc doborâte din văzduh! Aşa că le-au aliniat în dreptul unui zid de bibliotecă, într-o duminică dimineaţă, acum treizeci de ani, în 1975; le-au aliniat pe Albă ca Zăpada şi pe Mother Goose, pe Sfântul Nicolae, pe Călăreţul fără Cap şi pe Superman – o, ce jale!

— Şi i-au împuşcat, au ars castelele de hârtie şi broscoii de basm, regii cei bătrâni şi popoarele care au trăit apoi pe veci în fericire şi belşug (căci, fireşte, era un fapt acela că nimeni nu trăise apoi pe veci în fericire şi belşug!), iar Odată ca Niciodată a devenit Niciodată! Şi au împrăştiat cenuşa Trăsurii Fantomă împreună cu molozul Ţării Oz; au pisat oasele lui Ozma şi-ale Glindei cea Bună, l-au zdrobit pe Polychrome într-un spectroscop şi l-au servit pe Jack Cap-de-dovleac cu garnitură la Balul Biologilor! Vrejul de Fasole a murit într-un rug de banderolă roşie! Frumoasa Adormită a fost deşteptată de sărutul unui om de ştiinţă şi a sucombat înţepăturii fatale a seringii lui. Iar pe Alice au pus-o să bea ceva dintr-o sticlă care a micşorat-o până să nu mai poată striga „Ce se întâmplă? Ce se întâmplă?”, iar Ocheanului i-au dat una cu ciocanul ca să-l spargă şi, odată cu el, pe toţi Regii Roşii şi Stridiile!

Încleştase pumnii. Doamne, cât de înfierbântat era! Avea faţa roşie şi gâfâia, sufocat.

Cât despre domnul Bigelow, rămăsese uluit de această explozie prelungită. Clipea din ochi şi, într-un târziu, spuse:

— Scuzaţi-mă. Nu ştiu despre ce vorbiţi. Pentru mine nu-s decât nişte simple nume. Din ce-am auzit eu, Pârjolul a fost un lucru bun.

— Cară-te de-aici! Răcni Stendhal. Ţi-ai făcut treaba, acum lasă-mă singur, idiotule!

Domnul Bigelow îşi chemă tâmplarii şi plecă. Domnul Stendhal rămase singur în faţa Casei sale.

— Ascultaţi aici, le spuse el rachetelor nevăzute. Am venit pe Marte ca să scap de oamenii Curaţi la Minte, dar voi vă năpustiţi în roiuri, cu fiecare zi tot mai dese, ca muştele la stârv. Aşa că am să v-arăt eu vouă. Am să vă dau o lecţie grozavă, pentru ceea ce i-aţi făcut domnului Poe pe Pământ. Cât despre ziua asta, păzea! Casa Usher şi-a început activitatea!

Agită pumnul spre cer.

Racheta asoliză. Un om păşi, semeţ. Aruncă o privire către Casă, iar în ochii cenuşii apăru neplăcerea şi jignirea. Traversă cu paşi mari peste şanţul cu apă, spre omuleţul care îl aştepta.

— Vă numiţi Stendhal?

— Da.

— Sunt Garrett, Anchetator al Climatelor Morale.

— Deci aţi ajuns până la urmă şi pe Marte, voi ăştia de la Climatele Morale! Mă-ntrebam când o să apăreţi.

— Am sosit săptămâna trecută. Vom pune curând lucrurile în ordine şi rânduială, că pe Pământ.

Omul flutură iritat o carte de identitate spre Casă.

— Ce-ar fi să-mi spui despre clădirea aceea, Stendhal?

— E un castel bântuit de fantome, dacă nu te deranjează.

— Nu-mi place, Stendhal, nu-mi place cum sună cuvântul ăsta, „bântuit”.

— E destul de simplu. În acest an, al Domnului 2005, am construit un sanctuar mecanic. Înăuntru, lilieci de cupru zboară pe raze electronice, şobolani de alamă forfotesc prin beciuri din plastic, schelete-roboţi dansează; locuiesc aici roboţi vampiri, arlechini, lupi şi fantome albe, alcătuiţi din chimicale şi ingeniozitate.

— De-asta mă şi temeam, spuse Garrett, cu un zâmbet liniştit. Teamă mi-e că-ţi vom şterge coşmelia de pe suprafaţa planetei.

— Ştiam c-o să veniţi de cum veţi descoperi ce se întâmplă.

— Aş fi venit eu şi mai devreme, dar vroiam, noi cei de la Climatele Morale, să fim siguri de intenţiile dumitale înainte de-a acţiona, îi putem avea aici pe Demolatori şi Echipa de Incinerare până-n ora cinei. La miezul nopţii, clădirea va fi rasă cu pivniţă cu tot. Domnule Stendhal, te consider cam nebun, nu-ţi fie cu supărare. Să cheltuieşti bani câştigaţi din greu pe-o trăsnaie. Păi, trebuie să te fi costat trei milioane de dolari…

— Patru milioane! Dar, domnule Garrett, am moştenit douăzeci şi cinci de milioane când eram foarte tânăr. Îmi pot permite să-i azvârl în stânga şi-n dreapta. Mi se pare, însă, o ruşine de neiertat să-mi văd Casa terminată doar de-o oră, iar dumneata să te şi afli aici cu Demolatorii dumitale. Nu m-ai putea lăsa să mă distrez cu Jucăria mea timp de, să zicem, douăzeci şi patru de ore?

— Cunoşti legea. Strict-strictissim: nici o carte, nici o casă, nimic care să sugereze în vreun fel fantome, vampiri, zâne sau orice altă creatură a imaginaţiei.

— Următorii o să-i ardeţi pe Burtăverzi!

— Ne-ai cauzat destule dificultăţi, domnule Stendhal. Scrie la dosar. Acum douăzeci de ani. Pe Pământ. Dumneata şi biblioteca dumitale.

— Da, eu şi biblioteca mea. Şi alţi câţiva ca mine. Oh, Poe a căzut pradă uitării de mulţi ani, la fel ca Oz şi celelalte creaturi. Eu aveam micul meu ascunziş. Aveam bibliotecile noastre, câţiva cetăţeni particulari, până ce v-aţi trimis oamenii cu torţe şi aruncătoare de flăcări, mi-aţi smuls din casă cele cincizeci de mii de cărţi şi mi le-aţi ars. La fel cum aţi înfipt un par în inima Haloween-ului şi le-aţi spus producătorilor de filme că, dacă vor cât de cât să facă ceva, trebuie să-l ecranizeze şi să-l reecranizeze pe Ernest Hemingway. Doamne sfinte, de câte ori n-am văzut „Pentru cine bat clopotele” transpus iar şi iar! Treizeci de versiuni diferite. Toate realiste. O, realismul! O, aici, o, acum, o, la toţi dracii!

— Nu serveşte la nimic să fii mârlan!

— Domnule Garrett, trebuie să prezinţi un raport complet, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci, din simplă curiozitate, n-ar strica să intri şi s-arunci o privire. Nu va lua mai mult de-un minut.

— Bine. Condu-mă. Şi fără trucuri. Am la mine un pistol.
Uşa Casei Usher se deschise larg, scârţâind. O boare umedă răzbătu dinăuntru. Se auziră oftaturi şi gemete imense, ca respiraţia unor foaie subterane în catacombele pierdute.

Un şobolan alergă mărunt peste pardoseala de piatră. Garrett, cu un ţipăt, îi dădu un şut. Şobolanul căzu şi muri, iar din blana sa de nailon începu să şiroiască o incredibilă turmă de purici metalici.

— Uluitor! Se aplecă Garrett să vadă mai bine.

O vrăjitoare bătrână şedea într-o nişă, cu mâinile-i de ceară tremurând peste nişte cărţi de tarot. Capul îi zvâcni în sus şi şuieră din gura ştirbă spre Garrett, bătând cu degetul în cărţile slinoase.

— Moarte! Ţipă vrăjitoarea.

— Uite, la aşa ceva mă refer, spuse Garrett. Deplorabil!

— Îţi voi da voie s-o arzi dumneata personal.

— Chiar aşa? Făcu încântat Garrett; apoi se încruntă. Trebuie să remarc că accepţi foarte uşor situaţia.

— Mi-a ajuns doar să fiu în stare de-a crea acest loc. Să fiu în stare de-a spune c-am făcut-o. Să spun că am nutrit o atmosferă’ medievală într-o lume modernă şi incredulă.

— Chiar şi eu am o oarecare admiraţie reticentă faţă de geniul dumitale, domnule.

Garrett privi o ceaţă plutind pe-alături, cu şoapte şi suspine, având forma unei femei frumoase şi nebuloase. În lungul unui coridor umed se rotea o maşinărie. Asemeni produsului unei centrifuge de vată pe băţ, din ea se înălţau ceţuri, plutind, murmurânde, prin sălile tăcute.

O maimuţă apăru ca de nicăieri.

— Stai aşa! Strigă Garrett.

— Nu te teme, bătu Stendhal în pieptul negru al animalului. E un robot. Schelet de aramă şi toate cele, la fel ca vrăjitoarea. Vezi?

Ciufuli blana, şi tuburile metalice de sub ea ieşiră la iveală.

— Da.

Garrett întinse o mână timidă să mângâie făptura.

— Dar de ce, domnule Stendhal, de ce toate astea? Ce te obsedează?

— Birocraţia, domnule Garrett. Dar n-am timp de explicaţii. Guvernul va descoperi destul de curând.

Dădu din cap spre maimuţă:

— În regulă. Acum.

Maimuţa îl omorî pe domnul Garrett.

— Suntem aproape gata, Pikes?

Pikes ridică privirea de la masă.

— Da, domnule.

— Ai făcut o treabă splendidă.

— Păi, pentru asta sunt plătit, domnule Stendhal, spuse Pikes încet în timp ce ridica pleoapa de plastic a robotului şi însera globul ocular din sticlă pentru a i potrivi cu precizie muşchii de cauciuc. Poftiţi.

— Bucăţică ruptă domnul Garrett.

— Ce facem cu el, domnule? Arătă Pikes cu capul spre lespedea pe care zăcea mort adevăratul domn Garrett.

— Mai bine să-l ardem, Pikes. N-am avea ce face cu doi domni Garrett, nu-i aşa?

— Pikes îl împinse pe domnul Garrett spre crematoriul de cărămizi.: Pa.

Îl vârî înăuntru pe domnul Garrett şi trânti uşa. Stendhal veni în faţa robotului Garrett:

— Îţi cunoşti ordinile, Garrett?

— Da, domnule, se ridică în capul oaselor robotul. Urmează să mă întorc la Climatele Morale. Voi întocmi un raport complementar. Amânarea oricărei acţiuni pentru cel puţin patruzeci şi opt de ore. Voi spune că vreau să investighez cazul mai în detaliu.

— Bine, Garrett. La revedere.

Robotul plecă grăbit spre racheta lui Garrett, intră şi-şi luă zborul.

Stendhal se întoarse:

— Acum, Pikes, trimitem invitaţiile rămase pentru diseară. Cred că ne vom distra grozav, ce părere ai?

— Dacă ne gândim că am aşteptat douăzeci de ani, chiar că-i grozav!

Îşi făcură cu ochiul.

Ora şapte. Stendhal îşi privi ceasul. Aproape era timpul. Rotea paharul cu sherry în mână. Nu se agita. Deasupra lui, printre grinzile de stejar, liliecii, cu trupurile lor delicate din cupru ascunse sub cauciucul cărnii, clipeau spre el din ochi cu mici chiţcăitori. Ridică paharul spre ei:

— Pentru succesul nostru.

Apoi se rezemă de spătar, închise ochii şi revăzu întreaga afacere. Cum va mai savura totul, la vârsta lui înaintată! Această răfuială cu guvernul antiseptic, pentru terorile şi conflagraţiile sale literare! O, cât mai crescuseră în el mânia şi ura, de-a lungul anilor! O, cum prinsese încet contur planul, în mintea sa amorţită, până în ziua aceea de acum trei ani, când îl întâlnise pe Pikes.

A, da – Pikes. Pikes, cu amărăciunea lui tot atât de adâncă precum un puţ negru şi corodat, plin cu acid verde. Cine era Pikes? Doar cel mai mare dintre toţi! Pikes, omul cu zece mii de chipuri, o furie, un fum, o ceaţă albastră, o ploaie albă, un liliac, un gargui, un monstru, ăsta era Pikes! Îl întrecea până şi pe Lon Chaney, tatăl? Medita Stendhal. Noapte de noapte îl privise pe Chaney. Mai bun şi decât celălalt cabotin bătrân? Cum l-o fi chemat? Karloff? De departe mai bun! Lugosi? Comparaţia era odioasă! Nu. Nu exista decât un unic Pikes, iar acum era un om

dezgolit de fanteziile sale, fără nici un loc pe Pământ unde să se poată duce, fără nimeni căruia să i se dea în spectacol!

Bietul, imposibilul, înfrântul Pikes! Oare ce-ai simţit. Pikes, în noaptea când ţi-au înşfăcat filmele, ca nişte măruntaie smulse din aparat, din propriul tău pântec, apucându-le cu furca şi grebla să le îndese în sobă, să ardă? Ai simţit la fel ca atunci când ţi se nimicesc vreo cincizeci de mii de cărţi fără nici o răscumpărare? Da. Da. Stendhal îşi simţea mâinile răcindu-se de furie necontrolată. Aşa că ce putea fi mai firesc decât să ajungă într-o bună zi a sta de vorbă, cu nesfârşite ceainice de cafea, în nopţi fără număr, şi din toate această vorbărie şi băuturi amare să iasă Casa Usher.

Un clopot mare, de biserică, bătu. Soseau oaspeţii.

Zâmbind, se duse să-i întâmpine.

În deplină maturitate şi fără memorie, roboţii aşteptau. În mătăsuri verzi de culoarea iazurilor din pădure, în mătăsuri de culoarea broaştei şi a ferigii, aşteptau. Cu pâr galben, de culoarea Soarelui şi a nisipului, roboţii aşteptau. Unşi, cu oase tubulare tăiate din bronz şi cufundate în gelatină, roboţii stăteau nemişcaţi. În sicrie pentru cei ce nu-s morţi şi cei ce nu-s vii, în lăzi de scânduri, metronoame aşteptau să fie puse în funcţiune. Plutea un miros de lubrifianţi şi alamă strunjită. Domnea o tăcere de cimitir. Sexuaţi, dar asexuaţi, roboţii. Numiţi, dar fără nume, şi împrumutând de la oameni totul, în afară de umanitate, roboţii priveau cu ochi holbaţi capacele bătute în cuie ale cutiilor lor cu inscripţii F. O. B., pradă unei morţi ce nici măcar moarte nu era, căci niciodată nu fusese viaţă. Iar acum se auzeau ţipete prelungi de cuie smulse. Acum, se vedeau capace ridicându-se Acum, peste lăzi se plimbau umbre, iar o mână apăsa o cutie turnând ulei. Acum era pus în mişcare un ceas, ticăind slab. Acum un altul, apoi încă unul, până ce totul fu o imensă ceasornicărie, murmurând. Ochii de marmură îşi deschiseră larg pleoapele de gumă. Nările palpitară. Roboţii, înveşmântaţi în păr de maimuţă şi alb de iepure, se ridicară: Tweedledum urmându-l pe Tweedledee, Falsa Broască Ţestoasă, Hârciogul, trupuri înecate din mare, compuse din sare şi alge albe, clătinându-se, spânzuraţi cu gâtul vânăt şi ochii daţi peste cap, moi precum carnea de moluscă, şi făpturi de gheaţă şi paiete aprinse, pitici de argilă şi elfi de piper, Tik-Tok, Ruggedo, Sfântul Nicolae cu un vârtej de zăpadă pe care singur şi-l făcuse

învolburându-se înainte, Barbă-Albastră cu mustăţile ca flacăra de acetilenă şi nori de pucioasă din care ieşeau râturi de foc verde şi, în şerpuiri solzoase şi gigantice, un dragon în burtă c-un cuptor se târî pe uşă scoţând un muget, ticăit, zbierat, tăcere, zor, vânt. Zece mii de capace căzură la loc. Ceasornicăria intră în Usher. Noaptea era fermecată.

O briză caldă coborî asupra ţinutului. Rachetele musafirilor, pârjolind cerul şi prefăcând vremea tomnatică în primăvară, sosiră.

Coborâră bărbaţi în costume de seară, urmaţi de femei, cu părul coafat minuţios.

— Deci asta-i Usher! Dar unde-i uşa?

În acel moment apăru Stendhal. Femeile râseră, şuşotind. Domnul Stendhal ridică o mână, cerând linişte. Răsucindu-se, privi spre fereastra înalta a castelului şi strigă:

— Rapunzel, Rapunzel, lasă-ţi în jos părul!

Iar de sus, o frumoasă fecioară se aplecă în vântul nopţii şi lăsă să i se reverse părul auriu. Iar părul se răsfiră şi se înfoaie şi se prefăcu într-o scară pe care oaspeţii putură urca, râzând, în Casă.

Ce sociologi eminenţi! Ce psihologi deştepţi! Ce politicieni, bacteriologi şi neurologi straşnic de importanţi! Iată-i. Stând între zidurile umede.

— Bun venit, tuturor!

Domnul Tyron, domnul Owen, domnul Dunne, domnul Lang, domnul Steffens, domnul Fletcher şi încă vreo două duzini.

— Poftiţi, poftiţi!

Domnişoara Gibbs, domnişoara Pope, domnişoara Churchill domnişoara Blunt, domnişoara Drummond şi încă vreo zece alte cucoane, sclipitoare.

Persoane însemnate, însemnate, una şi una, membri ai Societăţii pentru Prevenirea Fanteziei, propovăduitori ai comandării Haloween-ului şi al lui Guy Fawkes, ucigaşi de lilieci, incendiatori de cărţi, purtători de făclii; cetăţeni de ispravă, curaţi, care aşteptaseră să vină durii şi să-i ardă de vii pe marţieni, pentru a curăţi oraşele şi a clădi aşezări şi a repara şoselele, instaurând peste tot siguranţa. Iar atunci, cu totul bine pornit pe drumul către Siguranţă, Alungă-Haz-ii, oamenii cu mercurocrom în loc de sânge şi ochi de culoarea iodului, au sosit să-şi instaleze Climatele Morale şi să împartă binele la toată

lumea. Şi erau prietenii lui! Da, cu grijă, cu mare grijă, se întâlnise pe Pământ, în ultimul an, cu fiecare în parte!

— Bine aţi venit în colosalele săli ale Morţi! Strigă el.

— Salut, Stendhal, ce e cu toate acestea?

— O să vedeţi. Toată lumea, jos hainele. Aveţi cabine aici, în partea asta. Schimbaţi-vă în costumele pe care le veţi găsi înăuntru. Bărbaţi pe-aici, femeile pe dincolo.

Oamenii priveau în jur stânjeniţi.

— Nu ştiu dacă-i bine să rămânem, spuse domnişoara Pope. Nu-mi place cum arată povestea asta. Miroase a… blasfemie.

— Ce prostie, un bal mascat!

— Mi se pare complet ilegal, strâmbă din nas domnul Steffens.

— Haideţi, râse Stendhal. Distraţi-vă. Mâine, totul va fi o ruină. Intraţi în cabine!

Casa iradia de viaţă şi culori; arlechini treceau cu clopoţeii tichiilor sunând, şoricei albi dansau cadriluri miniaturale pe muzica piticilor ce scârţâiau din mici viori şi mici arcuşuri, şi steaguri fâlfâiau pe grinzi afumate în vreme ce liliecii zburau în stoluri prinprejurul boturilor de gargui din care şiroia vin rece, năvalnic, înspumat. Un râu şerpuia prin cele şapte săli ale balului mascat. Musafirii sorbiră din el şi descoperiră că era sherry. Oaspeţi ieşeau puhoi din cabine, transferaţi dintr-o epocă în alta, cu feţele acoperite de dominouri, însuşi actul de a arbora o mască revocându-le toate angajamentele de a declara război fanteziei şi groazei. Femeile forfoteau în rochii roşii, râzând. Bărbaţii le dădeau târcoale. Iar pe pereţi lunecau umbre pe care nu le arunca nimeni, iar ici şi colo se găseau oglinzi în care nu se reflecta nici o imagine.

— Toţi suntem vampiri! Râse domnul Fletcher. Morţi!

Erau şapte încăperi, fiecare de altă culoare, una albastră, una purpurie, una verde, una portocalie, o alia albă, a şasea violetă, iar cea de-a şaptea tapiţată cu catifea neagră. Iar în odaia neagră se afla un ceas de abanos ce bătea orele zgomotos. Şi prin aceste camere alergară invitaţi, în sfârşit beţi, printre fanteziile robotizate, printre Hârciogi şi Pălărieri Nebuni, printre Trolii şi Uriaşi, Pisici Negre şi Regine Albe, iar sub picioarele lor ce dansau duşumeaua trăda bătăile masive ale unei inimi ascunse, ameninţătoare.

— Domnule Stendhal!

O şoaptă.

— Domnule Stendhal!

Un monstru cu chipul Morţii îi stătea alături. Era Pikes.

— Trebuie să vă vorbesc între patru ochi.

— Ce este?

— Priviţi.

Pikes întinse o mână scheletică. Ţinea în palmă câteva rotiţe, şuruburi şi piuliţe înnegrite, pe jumătate topite.

Stendhal le privi îndelung. Apoi îl trase pe Pikes într-un coridor.

— Garrett? Şopti. Pikes dădu din cap.

— A trimis un robot în locul lui. Când am curăţit crematoriul, adineaori, le-am găsit pe astea.

Contemplară amândoi un timp fatalele piese.

— Asta înseamnă că poliţia va fi aici dintr-o clipă-n alta, spuse Pikes. Praful se va alege de planul nostru.

— Nu ştiu…

Stendhal aruncă o privire spre oamenii ce se agitau, galbeni, albaştri şi portocalii. Muzica îmbăta sălile ceţoase.

— Trebuie să-mi fi dat prin minte că Garrett nu e atât de prost să vină aici personal. Dar, stai!

— Care-i problema?

— Nimic. Nici o problemă. Garrett ne-a trimis un robot. Ei bine, noi i-am trimis înapoi altul. Dacă nu-l verifică atent, n-o să observe că i l-am înlocuit!

— Sigur că da!

— Data viitoare va veni în persoană. Acum, când crede că nu-l paşte nici un pericol. Păi ar putea să fie la uşă chiar în clipa asta, în carne şi oase! Mai adu vin, Pikes.

Clopotul cel mare sună.

— Auzi-l, fac prinsoare. Du-te să-l pofteşti pe domnul Garrett. Rapunzel îşi lăsă pe fereastră părul de aur.

— Domnul Stendhal?

— Domnul Garrett? Adevăratul domn Garrett?

— Acelaşi.

Garrett măsură din priviri pereţii umezi şi oamenii ce se învârteau.

— M-am gândit că-i mai bine să vin să văd cu ochii mei. Nu te poţi baza numai pe roboţi. Pe roboţii altora, mai ales. Mi-

am luat şi măsura de prevedere de a-i convoca pe Demolatori. Vor fi aici într-o oră ca să zboare proptelele de sub locul ăsta îngrozitor.

Stendhal făcu o plecăciune.

— Mulţumesc că mi-ai spus. Făcu un semn cu mâna:

— Până atunci, ai putea foarte bine să te distrezi. Puţin vin?

— Nu, mulţumesc. Ce se întâmplă? Cât de jos se poate scufunda un om?

— O vezi cu ochii dumitale, domnule Garrett.

— Crimă, spuse Garrett.

— Crimă din cea mai abjectă.

O femeie scoase un zbieret. Domnişoara Pope apăru în fugă, cu faţa de culoarea brânzei.

— S-a întâmplat ceva înfiorător! Am văzut-o pe domnişoara Blunt sugrumată de o maimuţă şi împinsă într-un horn!

Priviră într-acolo, pentru a vedea părul lung şi blond atârnând din coş. Garrett ţipă sonor.

— Oribil! Sughiţă domnişoara Pope.

— Da, spuse domnişoara Blunt, lângă ea.

— Dar tocmai te-am văzut înghesuită-n horn!

— Nu, râse domnişoara Blunt. Era un robot cu chipul meu. Un facsimil ingenios!

— Dar, dar…

— Nu plânge, draga mea. Mă simt minunat, ia s-arunc o privire la mine… Păi, da, deci acolo sunt eu! Sus pe horn. Cum ai spus. Nu-i aşa că-i nostim?

Domnişoara Blunt se îndreptă, râzând.

— Bei un păhărel, Garrett?

— Cred că da. M-a răscolit chestia asta. Dumnezeule, ce mai loc! Ăsta merită să fie făcut praf şi pulbere. Preţ de-o clipă am…

Garrett bău.

Alt urlet. Domnul Steffens, luat pe umeri de patru iepuri albi, era cărat pe o scară apărută ca prin farmec în podea. Drept într-un puţ ajunse domnul Steffens, şi acolo, legat fedeleş, fu lăsat să aştepte tăişul de oţel al unui uriaş pendul ce se apropia balansându-se tot mai jos, şi mai jos, din ce în ce mai aproape de trupul maltratat.

— Ăla-s eu, acolo jos? Întrebă Steffens, apărând lângă umărul lui Garrett; se apleca deasupra puţului. Ce ciudat, ce straniu, să te vezi pe tine însuţi murind!

Pendulul dădu lovitura de graţie.

— Cât de realist! Comentă domnul Steffens, întorcându-se să plece.

— Încă un păhărel, domnule Garrett?

— Da, te rog.

— Nu mai durează mult. Curând sosesc Demolatorii.

— Slavă Domnului!

Şi, pentru a treia oară, un răcnet.

— Acum ce mai e? Întrebă cu teamă Garrett.

— E rândul meu, răspunse domnişoara Drummond. Uitaţi-vă! Iar o a doua domnişoară Drummond, zbierând, fu băgată într-un sicriu, căruia îi bătură capacul în cuie şi îl aruncară în pământul reavăn de sub pardoseală.

— Păi, asta mi-o amintesc, icni Anchetatorul de la Climatele Morale. Din vechile cărţi interzise. Îngropatul de viu. Şi celelalte. Puţul, Pendulul şi maimuţa, hornul, Crimele din Rue Morgue. Într-o carte pe care am ars-o, da!

— Mai serveşte un păhărel, Garrett. Poftim, ţine-ţi paharul la un loc.

— Doamne, da’ zău că ai imaginaţie, nu?

Stătură şi mai priviră vreo cinci murind, unul în gura unui dragon, ceilalţi aruncaţi în smoala neagră, cufundându-se şi dispărând.

— Ai vrea să vezi ce am pus la cale pentru dumneata? Întrebă Stendhal.

— Desigur, răspunse Garrett. Ce mai contează? Oricum o să aruncăm în aer toată blestemăţia. Ticălos mai eşti.

— Atunci, urmează-mă. Pe-aici.

Şi îl conduse pe Garrett în jos sub pardoseală, prin numeroase tuneluri şi iarăşi în jos pe scări în spirală, în adâncurile pământului, în catacombe.

— Ce vrei să-mi arăţi aicea jos? Întrebă Garrett.

— Uciderea dumitale.

— Un duplicat?

— Da. Şi încă ceva.

— Ce?

— Amontillado-ul, spuse Stendhal, mergând înainte cu un felinar aprins pe care-l ţinea sus. Schelete încremeniseră pe jumătate ieşite de sub capacele coşciugelor. Garrett îşi duse mâna la nas, cu chipul dezgustat.

— Ce anume?

— N-ai auzit niciodată despre Amontillado?

— Nu!

— Nu recunoşti asta? Arătă Stendhal spre o celulă.

— Ar trebui s-o recunosc?

— Sau asta? Continuă Stendhal, scoţând de sub capă o mistrie.

— Ce-i aia?

— Vino, îl chemă Stendhal.

Păşiră în celulă. Pe întuneric, Stendhal îl încătuşă cu lanţuri pe omul aproape beat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci? Exclamă Garrett, zăngănindu-şi lanţurile.

— Sunt ironic. Nu întrerupe omul în timp ce e ironic, nu-i politicos. Gata!

— M-ai legat în lanţuri!

— Întocmai.

— Şi ce-ai să faci?

— Am să te las aici.

— Glumeşti.

— O glumă foarte reuşită.

— Unde mi-e duplicatul? Nu-l vedem cum moare?

— Nu e nici un duplicat.

— Dar ceilalţi!

— Ceilalţi au murit. Cei pe care i-ai văzut ucişi erau persoanele reale. Duplicatele, roboţii, stăteau alături şi priveau.

Garrett nu spuse nimic.

— Acum e vorba să spui: „Pentru Dumnezeu, Montresor!” [2]

— Nu spun nimic, idiotule. Scoate-mă de-aici. Acum nu mai era beat.

— Poftim. Pune-ţi asta.

Stendhal scoase un obiect ce suna şi clincănea.

— Ce-i asta?

— O bonetă cu clopoţei; pune-ţi-o şi s-ar putea să-ţi dau drumul.

— Stendhal!

— Pune-o, am zis!

Garrett se supuse. Clopoţeii răsunară.

— N-ai senzaţia că toate astea s-au întâmplat? Se interesă Stendhal, apucându-se acum de lucru cu mistria, mortar şi cărămizi.

— Ce faci?

— Te zidesc. Uite primul şir. Uite-l pe următorul.

— Nu eşti întreg la minte!

— N-am să te contrazic în această privinţă.

— O să fii dat în urmărire pentru asta!

Stendhal bătu uşurel într-o cărămidă şi o aşeză pe mortarul umed, fredonând.

Acum, din locul tot mai întunecat se auzeau zvârcoliri, bubuieli, ţipete. Cărămizile se ridicau tot mai sus.

— Mai zbate-te, te rog, ceru Stendhal. Hai să dăm un spectacol bun.

— Dă-mi drumul, dă-mi drumul!

Mai rămăsese o ultimă cărămidă, de pus la locul ei. Urletele erau continue.

— Garrett? Îl chemă încetişor Stendhal; Garrett tăcu. Garrett, ştii de ce ţi-am făcut asta? Pentru că ai ars cărţile domnului Poe fără să le citeşti cu adevărat. Te-ai luat după sfatul altora că trebuiau arse. Altminteri, ţi-ai fi dat seama ce vreau să-ţi fac când am venit aici adineaori. Ignoranţa poate fi fatală, domnule Garrett.

Garrett tăcea.

— Vreau ca totul să fie perfect, spuse Stendhal, ridicând felinarul astfel ca lumina să pătrundă înăuntru, căzând pe trupul prăbuşit. Dă uşurel din clopoţei.

Clopoţeii sunară.

— Acum, dacă eşti atât de bun să spui „Pentru Dumnezeu, Montresor”, s-ar putea să-ţi dau drumul.

Chipul celuilalt se ridică în lumină. Avu o ezitare. Apoi spuse, grotesc:

— Pentru Dumnezeu, Montresor!

— Ah, făcu Stendhal, cu ochii închişi. Împinse ultima cărămidă la locul ei şi tencui apăsat. Requiescat în pace, dragă prietene.

Ieşi grăbit din catacombă.

În cele şapte săli, bătaia de miezul nopţii a ceasului încremeni totul.

Moartea Roşie îşi făcu apariţia.

Stendhal se răsuci un moment, în uşă, să vadă. Iar apoi fugi din Casa cea mare, peste şanţul cu apă, spre locul unde-l aştepta un elicopter.

— Gata, Pikes?

— Gata.

— Dă-i băiete!

Priviră amândoi uriaşa Casă, zâmbind. Începu să se crape drept pe mijloc, ca la cutremur şi, în timp ce admira magnifica privelişte, Stendhal îl auzi pe Pikes recitând în spatele lui, cu glas scăzut, cadenţat:

— Mă cuprinse o ameţeală când văzui puternicele ziduri prăvălindu-se rupte în două, deodată. Urmă un vuiet lung, năvalnic şi asurzitor, ca glasurile a mii de cataracte şi, la picioarele mele, adâncul şi sumbrul heleşteu îşi adună apele, învăluind în tăcere şi tristeţe sfărâmăturile Casei Usher.” [3]

Elicopterul se înălţă deasupra lacului ce scotea aburi şi îşi luă zborul spre apus.

Terenul de joacă.

De o mie de ori, înainte şi după moartea soţiei lui, domnul Charles Underhill şi-a refuzat să remarce Terenul de Joacă aflat în drumul său spre şi dinspre gara de la periferie. Nu îndrăgea, nici nu detesta Terenul de Joacă; nici măcar nu avea habar de existenţa lui.

Dar, în dimineaţa aceea, sora sa, Carol, care de şase luni ocupa zilnic locul rămas gol în faţa lui la masă, când îşi luau micul dejun, abordă liniştită subiectul:

— Jim are acum aproape trei ani. Începând de mâine, ar trebui să intre şi el pe Terenul de Joacă.

— Terenul de Joacă? Întrebă domnul Underhill. Aşezându-se la biroul său, sublinie cu cerneală neagră pe o filă a agendei: De aruncat o privire la Terenul de Joacă.

În acea după-amiază, cu membrele încă tremurându-i din cauza vibraţiilor trenului, Underhill o luă pe drumul obişnuit spre casă, cu ziarul ţinut strâns sub braţ pentru ca nu cumva, citind în mers, să depăşească parcul. Astfel, la orele cinci şi zece, spre sfârşitul după-amiezii, ajunse în faţa grilajului de fier şi a porţii

deschise a Terenului de Joacă şi mult, mult timp, stătu neclintit, contemplând ceea ce se petrecea înăuntru.

— Mai întâi, i se păru că n-ar fi nimic deosebit de văzut. Apoi, în vreme ce-şi desprindea atenţia de la necontenitul lui monolog interior, scena ce i se desfăşura înaintea ochilor, ca o imagine tulbure şi cenuşie de televiziune, începu puţin câte puţin să capete definiţie. Pentru început, auzi voci înăbuşite, strigăte slabe; submarine, răzbătând dinspre o serie de contururi vagi, de linii frânte şi umbre. Apoi, ca şi cum maşinăria ar fi fost pusă în mişcare cu un şut, îl asaltară urletele, slobozite din rărunchi, iar imaginile deveniră brusc limpezi.

Acum, vedea copiii! Alergau în toate direcţiile peste peluzele cu iarbă, bătându-se, dându-şi în cap, zgâriindu-se, căzând, cu răni sângerânde, pe punctul de-a sângera sau acoperite de cruste proaspete. O haită de pisici năpustindu-se într-un grup de câini adormiţi n-ar fi putut scoate asemenea răcnete.

Cu incredibilă precizie, domnul Underhill reţinea cele mai mărunte tăieturi, cel mai mici julituri pe genunchi şi chipuri.

Înfruntă, bătând din pleoape, această primă maree de sunete. Apoi nările luară locul ochilor şi urechilor cuprinse de panică. Simţi mirosurile acre ale pomezilor, ale leucoplastului, camforului, mercurocromului roz, atât de pătrunzătoare încât le percepea gustul amar pe limbă.

Un vânt iodurat sufla printre zăbrelele de oţel ce aruncau o lucire ternă în lumina cenuşie a zilei în asfinţit.

Copiii se repezeau încoace şi-ncolo, bile azvârlite pe fetrul pichetat de cuie al unei mese de biliard japonez, lovindu-se, ciocnindu-se, acumulând şocuri şi izbituri ratate, căzături şi rostogoliri, pentru a forma o imprevizibilă sumă de brutalităţi.

Căzuse oare pradă unei iluzii, sau lumina din interiorul Terenului de Joacă avea într-adevăr o intensitate aparte? Fiecare copil părea să aibă patru umbre: una precisă, celelalte trei palide, făcând imposibilă orice previziune asupra siluetelor în plină goană înainte de a-şi fi atins în plin ţinta.

— Da, lumina piezişă şi apăsătoare făcea ca Terenul de Joacă să pară îndepărtat, de neatins. Sau poate să fi fost cauza acel grilaj masiv de oţel, nu fără asemănare cu gratiile grădinilor zoologice, îndărătul cărora se poate întâmpla orice?

„Mizerabilă văgăună”, reflectă Underhill. „De ce copiii îşi bat capul să-şi facă unul altuia atât de oribilă existenţa? Oh, tortura asta permanentă!” îşi auzi scăpând din piept un oftat adânc, uşurat. Slavă Domnului, pentru el copilăria era o etapă încheiată, depăşită.

Gata cu vânătăile, cu echimozele, cu pasiunile absurde şi visurile făcute praf şi pulbere.

O rafală de vânt îi smulse ziarul din mâini. Coborî treptele Terenului de Joacă pentru a şi-l recupera. Apoi, cu pumnul încleştat pe gazetă, bătu grăbit în retragere. Căci, în clipa aceea scurtă, scăldat în atmosfera Terenului de Joacă, îşi simţise pălăria din cap devenind prea largă, pardesiul fâlfâindu-i pe umeri, cureaua lăbărţată, pantofii prea mari; avusese impresia că e un băieţel care se joacă de-a omul de afaceri, încotoşmănat cu hainele tatălui său. Poarta, în spate, luase proporţii nemăsurate, în vreme ce cerul îi apăsa ochii cu toată tencuiala sa cenuşie, iar mireasma iodurată, trecându-i peste faţă precum răsuflarea unui căpcăun, îi ciufulea părul.

Fugind, se împiedică şi fu cât pe-aci să cadă. Odată ieşit de pe Terenul de Joacă, rămase încremenit, ca şi cum tocmai ar fi ieşit amorţit, dintr-un ocean îngheţat.

— Salut, Charlie!

Auzi glasul şi se răsuci să vadă cine-l strigase. Acolo, în vârful unui tobogan metalic, un puşti de vreo nouă ani îi făcea semne ample.

— Bună ziua, Charlie!

Domnul Charles Underhill ridică braţul. „Dar nu-l cunosc pe puştanul ăsta”, îşi spuse.’„Şi de ce să mă strige pe numele mic?”

Băieţelul zâmbea, profilat pe văzduhul ceţos, după care, îmbrâncit de alţi copii ce urlau, lunecă pe tobogan cu strigăte puternice.

Underhill rămase pe loc, hipnotizat de ceea ce vedea.

Acum, Terenul de Joacă i se părea a fi o imensă uzină ale cărei unice produse erau durerea, sadismul, tristeţea. Dacă rămâneai locului, observând, nu se găsea în incinta aceea nici măcar un singur chip care să nu se crispeze, să nu plângă, să nu roşească de furie sau să nu pălească de spaimă. Nu, chiar aşa! Cine a declarat că perioada cea mai minunată a vieţi e copilăria? Când, de fapt, este cea mai atroce, cea mai

nemiloasă, mai barbară, când nu există nici măcar poliţie care să te apere, ci numai părinţi în întregime absorbiţi de lumea lor adultă. Nu, dacă asta depindea de el – puse o mână pe grilajul rece – acolo ar fi trebuit agăţată o nouă pancartă:

GRĂDINA TORQUEMADA.

Cât despre băieţandrul acela care-l interpelase, cine să fi fost?

Exista ceva familiar, poate, în osatura ascunsă a feţei lui, ecoul cine ştie cărui vechi prieten; fără îndoială, fiul vreunui bogat comerciant hepatic., „Aşadar, iată Terenul de Joacă unde va veni să se distreze fiul meu”, cugetă domnul Underhill. „Iată-l, aşadar.”

Cu pălăria lăsată în vestibul, contemplându-şi silueta slăbănoagă în oglindă, domnul Underhill se simţea rebegit de frig şi obosit.

Când apăru sora sa, iar băieţelul se apropie de el lipăind mărunt ca un şoricel, îi întâmpină fără a le da prea mare atenţie. Puştiul începu să se caţere pe el, jucându-se de-a Regele Muntelui. Iar tatăl, cu ochiul aţintit spre capătul ţigării pe care tocmai şi-o aprindea, sfârşi prin a-şi drege glasul şi declară:

— M-am gândit la Terenul acela de Jocuri, Carol.

— Am să-l duc pe Jim acolo mâine.

— Nu! Pe Terenul ăla de Joacă?!

I se revolta spiritul. Duhoarea şi imaginea locului îi erau încă vii în memorie. Lumea aceea de grimase, cu atmosfera ei de tăieturi şi nasuri zdrobite, tot atât de saturată de suferinţe ca şi cabinetul unui dentist şi planurile acelea oribile de bătălii navale şi şotroanele înfricoşătoare de sub tălpi în timp ce-şi lua de jos ziarul, oribile, înspăimântătoare, de ce nici el nu ştia.

— Ce ai să-i reproşezi, Terenului aceluia de Joacă? Îl întrebă Carol.

— L-ai văzut?

Se corectă:

— Fir-ar să fie, vreau să zic, i-ai văzut pe puştii ăia de-acolo? E o adevărată ocnă.

— Toţi copiii fac parte din familii excelente.

— În orice caz, se îmbrâncesc şi-şi dau în cap ca nişte veritabili mici nazişti, spuse Underhill. Mai bine trimite copilul la moară, să-l bagi între două pietre de măcinat, de două tone

fiecare! De fiecare dată când mi-l închipui pe Jim jucându-se în groapa aia cu lei, mă trece un fior pe şira spinării.

— Ştii bine că e singurul parc la îndemână pe-o rază de kilometri întregi.

— Mie mi-e totuna. Dar ceea ce nu mi-e totuna, e că am văzut zeci de măciuci de baseball, de ciomege, de carabine cu aer comprimat. La capătul primei zile, Jim ar fi făcut chiseliţă. Au să-l frigă la grătar cu o portocală-n gură.

Carol izbucni în râs.

— Cât exagerezi!

— Deloc!

— Nu poţi trăi viaţa lui Jim în locul lui. Trebuie să se călească. Are nevoie să mănânce puţintică bătaie şi să-i bată şi el pe alţii; aşa sunt toţi copiii.

— Nu-mi plac copiii de genul ăsta.

— E perioada cea mai fericită a vieţii.

— Ce idioţenie! Am privit adesea înapoi spre vremurile copilăriei mele cu mare nostalgie. Dar acum înţeleg ce imbecil sentimental am fost. Nu-s decât urlete şi fugă la galop printr-un coşmar, întoarceri acasă, tremurând de frică din cap până-n picioare. Dacă ar exista un mijloc de a-l cruţa pe Jim de toate astea, n-aş şovăi.

— E foarte complicat şi, de altfel, slavă Domnului, imposibil.

— Nu vreau să se apropie de locul ăla, pricepi? Aş prefera să-l văd mai degrabă nevrozat din cauza sechestrării.

— Charlie!

— Perfect! Brutele alea mici, dacă le-ai fi văzut! Jim este fiul meu, nu al tău, adu-ţi aminte!

Pipăi picioarele „firave ale copilului ce-i stătea aşezat pe umeri, degeţelele mici care-l ciufuleau. „Nu vreau să-l trimitea abator.”

— Nu va scăpa de şcoală. Mai bine să-l laşi să înfrunte greutăţile acum, la trei ani, ca să fie pregătit pentru mai târziu.

— M-am gândit şi eu la asta, replică domnul Underhill, strângând cu putere gleznele fiului său care îi atârnau ca nişte cârnăciori călduţi pe revere. „N-ar fi exclus să-i iau un profesor particular.”

— Oh, Charles!

Nu schimbară nici o vorbă în tot timpul mesei. După cină, îl scoase pe Jim ia plimbare, în timp ce sora sa spăla vasele.

Trecură cu paşi înceţi prin dreptul Terenului de Joacă, sub lumina difuză a felinarelor.

Era o noapte răcoroasă de septembrie. În care pluteau parfumurile prevestitoare ale toamnei. Încă o săptămână, şi copiii vor fi adunaţi cu grebla din tabere ca nişte frunze uscate şi vor fi arşi în şcoli, iar energia furnizată de ruguri va fi recoltată pentru alte scopuri, mai constructive. Dar, după şcoală, se vor regăsi acolo, repezindu-se cu capul în piept, transformaţi în berbeci, percutând, explodând, lăsând dâre de mizerie în urma fiecărui război miniatural.

— Vreau să intrăm, spuse Jim, rezemat de gratiile înalte din metal, contemplând ultimii puşti întârziaţi care se băteau între ei şi o luau la fugă.

— Nu, Jim, nu vrei aşa ceva.

— Să mă joc, spuse Jim cu ochii strălucitori, fascinat la vederea unui băiat mare ce dădea cu piciorul în altul mai mic, care, la rândul său, îl supunea aceluiaşi tratament pe un altul şi mai mic, pentru a restabili echilibrul.

— Să mă joc, tata.

— Vino, Jim, tu n-o să intri niciodată în infernul ăsta, dacă te pot scuti de aşa ceva.

Underhill îl trase după el, strângându-i braţul cu o mână fermă.

— Vreau să mă joc.

Jim începea sa se smiorcăie. Ochii îi înotau în lacrimi şi, cu trăsăturile crispate, chipul îi căpăta o culoare portocalie.

Câţiva dintre copii îl auzită plângând şi se întoarseră spre el. Underhill avu senzaţia groaznică de a se pomeni în faţa unei hoarde de vulpi luate brusc prin surprindere şi ridicându-şi capetele deasupra blănii albe şi ţepoase a unui iepure mort. Ochii rai de sticlă galbenă, bărbiile conice, dinţii albi şi ascuţiţi, părul hirsut, puloverele sfâşiate, mâinile de culoarea fierului purtând urmele unei zile întregi de lupte. Respiraţia lor îl învăluia, încărcată de miambal negru, de mentă, de fructe zemoase, zaharisită până la lingoare, îi întorcea maţele pe dos.

Acestor efluvii dulcege li se amestecă un miros cald şi înţepător de muştar, trădând o bronşită prematură; izurile uleioase ale pieii unse cu pomadă camforată marinându-se sub

flanelă. Toate acele arome fade şi deprimate de creion, de cretă, de gumă, reale sau imaginare, redeşteptară preţ de-o clipă amintirile unui trecut îndepărtat. Scuipau floricele de porumb printre dinţi şi ciucuri de mucus verde le mărgineau nările adulmecânde. Doamne! Doamne!

Îl văzuseră pe Jim, iar pentru ei Jim era unul nou. Nu scoteau o vorbă, în vreme ce Jim suspina, iar Underhill îl târa cu forţa ca pe un sac de ciment în lungul trotuarului; copiii îl urmăreau cu privirea, ochii sticlindu-le.

Underhill avea chef să-i ameninţe cu pumnul, strigând: „Brute mici şi nespălate, niciodată n-o să puneţi mâna pe fiul meu”

Apoi, fără tranziţie, băieţelul din vârful toboganului de metal albastru, atât de sus încât părea pierdut în pâcla depărtărilor, băiatul cu chip vag familiar, îl strigă făcând gesturi largi:

— Pe curând, Charlie…!

Underhill se opri, iar Jim încetă să mai plângă.

— Pe curând, Charlie…!

Iar chipul puştiului cocoţat acolo în vârful acelei pante solitare semănă dintr-o dată cu cel al lui Thomas Marshall, o veche cunoştinţă de afaceri, care locuia în cartier, dar nu-l mai văzuse de ani de zile.

— Pe curând, Charlie…!

„Curând, curând? Ce vroia să zică, imbecilul ăla mic?”

— Te cunosc, Charlie! Ţipă băiatul. Ha ha!

— Ce? Făcu Underhill, năucit.

— Mâine seară, Charlie, mm?

Şi copilul zbură până în capătul de jos al toboganului şi rămase acolo o clipă, cu răsuflarea tăiată; alb la faţă ca brânza, după care alţi copii năvăliră peste el făcându-l sa se rostogolească la pământ.

Underhill rămase pe loc, nehotărât, timp de cinci secunde şi mai bine, până ce lui Jim îi veni ideea să izbucnească din nou în plâns; atunci, cu ochii aurii ai vulpilor aţintiţi asupra lor, în prima pală de frig a toamnei, îl trase pe Jim după el până acasă.

În după-amiaza următoare, domnul Underhill îşi termină mai repede treaba ia birou şi luă trenul de ora trei. Ajunse la Green Town la trei şi douăzeci şi cinci, la timp pentru a savura din plin razele vii ale Soarelui tomnatic. Curios cum, într-o bună

zi, te pomeneşti dintr-o dată că e tomnatic. Azi e vară, iar mâine – cum ai putea-o măsura, cum s-o explici? Să fie vorba, oare, de mirosuri, de temperatură? Sedimentele vârstei desprinse de schelet în timpul nopţii, antrenate în circulaţia sângelui şi cauze ale unor uşoare frisoane şi tremurături?

Mai bătrân cu un an, încă un an consumat, asta era?

Se îndrepta spre Terenul de Joacă, făcând planuri de viitor. Se pare că toamna faci planuri mai mult decât în oricare alt anotimp. Poate că gândul morţii are şi el un cuvânt de spus în treaba asta. Te gândeşti la moarte, şi automat începi să faci planuri.

Deci, lui Jim i-ar trebui un preceptor, asta era sigur. Niciuna din şcolile alea groaznice nu era de nasul lui. Va apare o gaură în contul bancar, dar cel puţin Jim va creşte fericit. Au să-i aleagă cu mare grijă prietenii. Să-şi permită numai vreunul din derbedeii ăia turbaţi să se-atingă de Jim, că imediat o să-l azvârle afară. Cât despre Terenul de Joacă, nici nu intra în discuţie.

— A! Iată-te, Charles,.

Ridică brusc ochii. În faţa lui, la intrarea în incinta îngrădită, stătea Carol. Remarcă imediat că îl numise Charles, nu Charlie. Atmosfera penibilă din ajun încă nu se risipise complet.

— Carol, ce faci aici?

Femeia roşi cu o expresie vinovată şi aruncă o privire dincolo de grilaj.

— Doar n-ai făcut asta! Exclamă Underhill. Căută cu privirea în mijlocul copiilor care urlau, alergau, se învârtejeau.

— Nu cumva, din întâmplare…?

Sora sa dădu din cap, pe jumătate amuzată.

— Mi-am spus că, dacă îl aduc mai devreme…

— Înainte să mă-ntorc eu, ca să nu aflu, aşa-i? Aşa era.

— Dumnezeule mare, Carol, dar unde e?

— Tocmai sosisem să văd…

— Vrei să spui că l-ai lăsat singur aici toată după-amiaza?

— Doar cinci minute, cât am făcut cumpărăturile.

— Şi l-ai lăsat, Doamne sfinte! Underhill o înşfăcă de încheietura mâinii:

— Ei bine, haide, să-l găsim şi să-l scoatem de-aici imediat!

Împreună, priviră cu atenţia dincolo de gard; vreo duzină de puşti se repezeau în toate sensurile; fetiţe schimbau scatoalce; alţi copii, desprinzându-se unul câte unul dintr-un grup compact şi zgomotos, o luau la fugă după care se împiedicau unii de alţii.

— E acolo, o ştiu! Spuse Underhill.

Chiar în acel moment, traversând o peluză, scâncind şi suspinând, apăru Jim. Alerga, urmărit de şase băieţaşi. Căzu, se ridică, porni iar în fugă, iar căzu, urlând, iar ţâncii din urma sa, suflând în sarbacane, începură să-l bombardeze cu boabe de fasole.

— Am să le bag ţevile pe gât! Spuse Underhill. Fugi, Jim! Fugi! Jim ajunse la grilaj. Underhill îl culese în braţe. Avu impresia că prinde în zbor un bulgăre de stofă umedă şi şifonată. Lui Jim îi curgea sânge din nas; avea pantalonii rupţi; era plin de praf.

— Iată-ţi-l, Terenul tău de Joacă! Spuse Underhill, îngenuncheat, înălţând capul şi împingându-şi fiul cu braţul spre sora sa. Uiteţi-i, plozii tăi fermecători, micii tăi fascişti atât de bine crescuţi!

— Odată doar să-l mai găsesc aici pe copilul asta şi-o să mi se plătească scump. Haide, Jim. Iar voi, haimanale mici, valea! Strigă el:

— Da, n-am făcut nimic, zise unul dintre copii.

— Pe ce lume trăim? Întrebă domnul Underhill universul întreg.

— Salut, Charlie! Interveni băiatul cel ciudat, care stătea în apropiere. Făcu un semn vag cu mâna şi surâse.

— Cine e? Întrebă Carol.

— De unde dracu’ vrei să ştiu eu? Se enervă Underhill.

— Ne vedem zilele-astea, Charlie… la revedere! Strigă băieţelul, îndepărtându-se.

Domnul Underhill îşi luă sora şi fiul pe drumul spre casă.

— Ia-mi mâna de pe cot! Îl apostrofă Carol.

Tremura; din cap până-n picioare, tremura de furie, în timp ce se culca. Încercase să bea o cafea, dar fără nici un rezultat. Ar fi vrut să le facă ţestele chiseliţă, monştrilor ălora mici ieşiţi drept din Cruikshank [1]. Da, exact asta era, plozi odioşi şi siniştri de-al lui Cruikshank, cu toată vinovăţia lor, veninul lor, duplicitatea lor întipărite pe feţele de gheaţă. În

numele a tot ce ea era decent, ce mai copii alcătuiau această nouă generaţie! O adunătură de călăi sângeroşi, barbari, o hoardă de fanatici, de torţionari, cu drojdiile bestialităţii curgându-le prin vene. Lungit pe pat, întorcea violent capul la stânga şi la dreapta, pe perna încinsă. Într-un târziu, se sculă şi-şi aprinse o ţigară, dar nu-i era de-ajuns. El şi Carol se certaseră cumplit odată sosiţi acasă. Începuse să vocifereze, iar ea îi replicase pe acelaşi ton, păun şi păuniţă chelălăind într-un neant unde ordinea şi legea nu mai erau decât nişte insanităţi rizibile şi complet uitate.

Îi era ruşine. Nu se combate violenţa cu violenţă, cel puţin nu atunci când eşti o fiinţă civilizată. Se vorbeşte cât mai calm cu putinţă. Dar Carol îl adusese chiar la capătul răbdării! Vroia ca micuţul să fie împins sub ciocanul pneumatic. Îl vroia dislocat, ciopârţit, nimicit.

Va fi potopit de lovituri, din Terenul de Joacă până la grădiniţa de copii, apoi la şcoala primară, şi la liceu. Dacă avea noroc, în liceu maltratările şi sadismele vor lua forme mai rafinate, marea de sânge şi scuipaţi se va retrage pe ţărmul anilor, iar Jim va eşua în fine la limanul vârstei mature, cu Dumnezeu ştie ce perspectivă de viitor, cu dorinţa, poate, de a deveni un lup printre lupi, un câine între câini, un monstru alături de alţi monştri. Dar această specie era deja destul de răspândită în lume. Simpla idee a celor zece-cincisprezece ani de tortură ce urmau era de-ajuns pentru ca domnul Underhill să înnebunească; îşi simţea propria sa carne semănată cu plumbi de carabină, înţepată, ciupită, arsă, biciuită, măcelărită, răsucită, boţită, chinuită.

Fremăta ca o meduză aruncată brutal într-o betonieră. Jim n-avea să supravieţuiască. Jim era prea plăpând pentru o asemenea oroare.

Underhill rătăcea prin casă, în puterea nopţii, gândindu-se la toate acestea, la fiul său, la el însuşi, la Terenul de Joacă, la frică; învârtea iar şi iar în minte toate aspectele problemei.

În ce măsură singurătatea stătea ia originea atitudinii lui?

În ce măsură conta moartea lui Anne? Era oare expresia unei nevoi personale? Ţinea cumva de însăşi realitatea Terenului de Joacă? De a copiilor? Care era rolul raţiunii şi care cel al lipsei de logică? Muta greutăţile pe delicata balanţă şi privea acul oscilând, imobilizându-se. Pendulând iarăşi de la

stânga la dreapta, între miezul nopţii şi zori, între negru şi alb, între logica pură şi demenţa absolută. Nu trebuia să se cramponeze aşa, trebuia să-şi slăbească dominaţia asupra copilului. Şi totuşi… Nu trecea un ceas în care, privind faţa micuţă a lui Jim, să n-o regăsească acolo pe Anne, în ochi, în gură, m conturul nărilor, în respiraţia caldă, în pulsaţiile sângelui sub învelişul subţire al cărnii.

„Am dreptul să-mi fie frică”, îşi spuse. „Am tot dreptul. Când ai două piese preţioase de porţelan, şi una se sparge, iar cealaltă, ultima, rămâne întreagă, când să mai găseşti să fii obiectiv, să-ţi păstrezi un calm imperturbabil, să te încerce orice alt sentiment în afară de angoasă?” „Nu”, continua Underhill, măsurând culoarul cu paşi lenţi, „se pare că nu pot face nimic decât să continui să mă tem şi iar să mă tem de propriile mele temeri.”

— N-are nici un rost să te plimbi toată noaptea prin casă ca un leu în cuşcă, îi aruncă sora sa din patul ei, auzindu-l trecând prin faţa uşii deschise. Şi nici să te arăţi aşa de pueril n-are rost. Îmi pare rău că-ţi par nesimţitoare sau tiranică. Dar trebuie să te resemnezi. Jim nu poate avea profesor particular. Anne ar fi ţinut cu siguranţă să-l dea la o şcoală regulată. Iar mâine va trebui să se întoarcă pe Terenul de Joacă şi să continue până ce va şti să se ţină pe picioarele lui şi se va obişnui cu copiii ceilalţi; pe urmă, au să se repeadă mai puţin la el.

Underhill nu răspunse. Se îmbrăcă fără zgomot în întuneric, apoi coborî şi deschise uşa de la intrare. Era cam douăsprezece fără cinci. Porni cu pas vioi în lungul străzii, la umbra stejarilor uriaşi, a arţarilor şi ulmilor, silindu-se să lase în urmă furia şi jignirile pe care le suferise. Ştia că sora lui are dreptate, bineînţeles. Trăieşti într-o lume care ţi se dă, trebuie s-o accepţi. Dar tocmai asta era problema! El trecuse deja prin angrenaje; cunoştea soarta copilului lăsat de capul lui în mijlocul leilor; în cursul ultimelor ore, propria sa copilărie îi revenise în minte, vremuri de teroare şi violenţă, iar acum nu putea suporta ideea că Jim va cunoaşte aceleaşi vicisitudini în anii lungi ce vor urma; era de aşteptat ca un copil asemeni lui, plăpând, care nu putea face nimic, cu osatura fragilă, cu chipul atât de palid, nu va avea parte decât de lovituri şi persecuţii.

Se opri în apropierea Terenului de Joacă, permanent luminat de un felinar uriaş. Poarta era închisă pe timp de noapte, dar acel unic lampadar rămânea aprins până la orele douăsprezece. Simţea cum creşte în el pofta de a rade de pe suprafaţa pământului acel loc abject, să smulgă gratiile de oţel, să doboare toboganele şi să le ţipe copiilor: „Plecaţi acasă! Mergeţi sa vă jucaţi în curte, în spatele casei!”

Cât era de ingenios, acel Teren de Joacă vast şi rece! Niciodată nu puteai şti unde locuieşte unul sau altul. Piciul care ţi-a spart dantura, cine era? Nu ştia nimeni. Unde locuia? Nu ştia nimeni. Cum să-i dai de urmă? Nu ştia nimeni. Puteai sosi într-o bună zi, lua la trei păzeşte un băieţel mai mic, iar mâine, tuleo într-un alt Teren de Joacă! Niciodată nu te mai găsea nimeni. De la un Teren de Joacă la altul, puteai săvârşi fapte rele, încredinţat că te vor uita, de vreme ce nu te cunoştea nimeni. Pe urmă puteai să te întorci pe Terenul de Joacă după o lună şi, dacă mititelul căruia îi rupseseşi dinţii era acolo şi te recunoştea, puteai să negi cu uşurinţă: „Nu, n-am fost eu. Trebuie c-a fost alt copil. Eu acum vin aici prima oară! Nu, nu, n-am fost eu!” Şi de cum ţi-a-ntors spatele, dă-i la cap! Şi fugi, personaj anonim, în lungul străzilor anonime.

„Şi la urma urmei ce pot face?” se întrebă Underhill. „Carol s-a arătat mai mult decât darnică în materie de timp; a fost foarte bună cu Jim, nu-ncape nici cea mai mică îndoiala. O mare parte din tandreţea pe care i-ar fi putut-o oferi unui bărbat i-a consacrat-o anul ăsta tui Jim. Nu mă pot ciocni de ea la nesfârşit în problema asta şi nu-i pot cere să plece. Poate că o mutare la ţară ar rezolva lucrurile. Nu, nu, e imposibil. Banii. Dar nici pe Jim nu pot să-l las aici.”

— Bună seara, Charlie, făcu un glas molatec.

— Underhill tresări. Dincolo de zăbrelele Terenului de Joacă, desenând cu degetul figuri geometrice în praf, stătea aşezat pe jos, cu faţa gravă, băieţaşul de nouă ani. Nu ridicase capul. Spusese doar atât: „Bună seara, Charlie”, pe un ton calm, în acea altă lume ce se întindea dincolo de grilajul greu de fier.

— De unde-mi ştii numele? Întrebă Underhill.

— Îl ştiu, răspunse copilul încrucişându-şi picioarele, comod, cu un surâs uşor pe buze. Şi asta te supără foarte tare.

— Cum ai intrat acolo atât de târziu? Cine eşti?

— Mă numesc Marshall.

— Bineînţeles! Micuţul Tommy, fiul lui Tom Marshall. Mi se părea mie că mi-e cunoscută de undeva faţa ta.

— Mai cunoscută decât crezi. Puştiul începu să râdă încetişor.

— Ce mai face tatăl tău Tommy?

— Nu l-ai mai văzut de mult? Întrebă băieţelul.

— Ne-am întâlnit pe stradă, acu' vreo două luni.

— Ce mutră făcea?

— Poftim?

— Ce mutră făcea domnul Marshall? Se interesă copilul; părea să-şi refuze în chip bizar rostirea cuvintelor „tatăl meu".

— Avea un aer absolut normal. De ce?

— Cred că nu-i prea nefericit, spuse băiatul.

Domnul Underhill privi braţele şi picioarele celuilalt şi văzu că erau acoperite de coji şi cicatrici.

— Nu te-ntorci la tine acasă, Tommy?

— Am tras o fugă ca să te văd când vii. Ştiam că vei veni… Şi că ţi-e frică.

Domnul Underhill nu ştia ce să spună.

— Monştrii ăia mici, murmură el într-un târziu.

— Poate te-aş putea ajuta cu ceva.

Puştiul desenă în praf un triunghi. Ce cugetare absurdă!

— Şi cum anume, mă rog?

— Ai da orice, nu-i aşa, ca să-l scapi pe Jim de toate astea? Ai face schimb de locuri cu el dacă ar fi posibil.

Domnul Underhill dădu din cap, împietrit.

— Atunci, vino aici mâine la ora patru. Şi am să te pot ajuta.

— Cum adică… Să mă ajuţi?

— Nu-ţi pot explica pe loc, spuse băieţelul. E în legătură cu Terenul de Joacă. Pretutindeni unde domneşte răul, îl însoţeşte gustul puterii. Îţi dai seama?

O rafală slabă de vânt cald agită iarba goală de sub singurul felinar. Underhill se înfioră. Da, chiar şi acum, la miezul nopţii, Terenul de Joacă părea malefic, căci slujea unor ţeluri rele.

— Toate Terenurile de Joacă sunt ca ăsta?

— Unele. Poate că ăsta e singurul de felul său. Poate că nu-i decât modul tău de a-l privi, Charlie. Locurile sunt ceea ce doreşti să fie. Mulţi oameni îl consideră un Teren de Joacă

încântător. Au dreptate şi ei. Da, ăsta-i felul dumitale de a privi lucrurile. În fine, ceea ce voiam să-ţi spun e că Tom Marshall era la fel ca dumneata. Îşi făcea probleme pentru Tommy Marshall, Terenul de Joacă şi pentru toţi copiii. Şi el dorea să-l scutească pe Tommy de aceste suferinţe şi răni.

Acest mod de a vorbi despre oameni ca şi cum ar fi fost şterşi din planul prezent îl făcea pe domnul Underhill să se simtă foarte incomod.

— Atunci, am făcut un târg, spuse copilul.

— Cu cine?

— Cu Terenul de Joacă, cred, sau cu cel care-l conduce.

— Şi cine-l conduce?

— Nu l-am văzut niciodată. E un birou acolo, sub gradene. În el rămâne o lampă aprinsă toată noaptea. Are o lumină strălucitoare, bleu pal, puţin cam ciudată. Este o masă mare, cu sertarele goale şi, în spatele ei, un fotoliu în care nu stă nimeni. Pe pancartă scrie „Director”, dar nimeni nu l-a văzut vreodată.

— Nu poate fi prea departe.

— Aşa e replică băiatul. Altfel, n-aş fi aici unde sunt, şi nici ceilalţi n-ar fi unde sunt.

— Dar îmi faci impresia că vorbeşti ca un om mare. Băieţandrul păru încântat.

— Vrei să ştii cine sunt în realitate? Nu-s deloc Tommy Marshall. Eu sunt Tom Marshall, tatăl.

Rămânea acolo, în praf, nemişcat, sub lumina îndepărtată a lampadarului, iar vântul nopţii întârzia fluturându-i încet gulerul cămăşii sub bărbie, ridicând nori de praf rece.

— Sunt Tom Marshall, tatăl. Ştiu că nu poţi admite cu uşurinţă acest lucru. Dar e purul adevăr. Mă temeam pentru Tommy. Mă chinuiau aceleaşi simţăminte pe care le ai dumneata acum faţă de Jim. Atunci, am căzut la învoială cu Terenul de Joacă. O, mai sunt aici mulţi alţii care au făcut la fel. Dacă te uiţi la ei îndeaproape, ai să-i recunoşti, în mijlocul celorlalţi copii, după expresia ochilor.

Underhill clipi.

— Ai face mai bine să fugi la culcare.

— Ai vrea să mă crezi. Ţi-ai dori ca toate astea să fie adevărate. Ţi-o citesc în ochi! Dacă ai putea schimba locul cu Jim, nici n-ai sta pe gânduri. Cât ţi-ar mai plăcea să-l scapi de

toate torturile astea, să inversaţi rolurile şi să-l vezi om mare, cu proba trecută, depăşită.

— Orice părinte normal are o slăbiciune pentru copiii lui.

— Dumneata, mai mult decât majoritatea. Resimţi cea mai mică zgârietură, cel mai neînsemnat şut. În fine, vino-aici mâine. O să poţi încheia şi dumneata un târg.

Să schimbe locurile? Ideea era de necrezut, amuzantă şi ciudat de atrăgătoare.

— Ce va trebui să fac, exact?

— Să te hotărăşti, pur şi simplu.

Underhill se sili să adopte un ton uşor, detaşat, pentru întrebarea următoare, dar o mânie neaşteptată pusese din nou stăpânirea pe el.

— Cât voi avea de plătit?

— Nimic. Nu va trebui decât să te joci pe Terenul de Joacă.

— Toată ziua?

— Şi să mergi la şcoală, desigur.

— Şi să cresc pentru a doua oară?

— Da, şi să creşti pentru a doua oară. Să fi aici mâine după masă, la ora patru.

— Mâine am de lucru la birou.

— Mâine, repetă băiatul.

— Du-te odată la culcare, Tommy.

— Mă numesc Tom Marshall. Copilul continua să şadă în praf. Luminile Terenului de Joacă se stinseră.

Domnul Underhill şi sora sa nu schimbară nici un cuvânt la micul dejun.

Obişnuia să-i telefoneze spre ora prânzului pentru a sporovăi de una, de alta; în ziua aceea, nu-i dădu telefon. Dar, la unu şi jumătate, după un prânz care-i căzu foarte prost, formă numărul de acasă. Când Carol răspunse, domnul Underhill închise telefonul. După cinci minute, sună din nou.

— Charlie, tu ai fost la telefon acum cinci minute?

— Da.

— Mi s-a părut că-ţi aud respiraţia înainte să închizi. De ce m-ai sunat, Charlie?

În sfârşit redevenise rezonabilă.

— A! De nimic… Aşa.

— Am avut două zile penibile, nu-i aşa? Înţelegi ce-am vrut să spun, Charlie, nu? Trebuie ca Jim să se ducă la Terenul de Joacă şi să încaseze vreo câteva.

— Vreo câteva, exact.

Vedea sângele, vulpile înfometate şi iepurii sfâşiaţi.

— Şi să înveţe să dea şi să primească, spunea Carol, şi să se bată, dacă trebuie.

— Să se bată, dacă trebuie, murmură el.

— Ştiam eu că până la urmă ai să-ţi dai seama, ă-mi dau seama. Ai dreptate. N-avem nici o altă ieşire. Trebuie să fie sacrificat.

— Oh! Charlie, te rog. Underhill îşi drese vocea.

— În sfârşit, s-a aranjat.

— Da.

„Mă-ntreb ce senzaţie o să am."

— În afară de asta, totul e bine? Întrebă el în receptor.

Se gândea la desenele din praf, la băieţelul aşezat pe jos, cu osatura ascunsă îndărătul feţei.

— Da, răspunse sora sa.

— M-am gândit.

— Te-ascult.

— Am să vin acasă la ora trei, spuse el încet, despărţind silabele ca un om izbit violent în moalele pântecelui, cu răsuflarea tăiată. O să ieşim ia o plimbare, eu. Jim şi cu mine, încheie el, cu ochii închişi.

— Ce bună idee!

— La Terenul de Joacă, mai spuse, şi închise.

Acum era toamnă de-a binelea, frig uscat şi tăios. Într-o singură noapte, coroanele copacilor ruginiseră şi începeau să-şi lepede frunzele, care zburau în cercuri împrejurul feţei domnului Underhill pe când urca treptele peronului unde Carol şi Jim, chirciţi în vântul amarnic, îl aşteptau.

Schimbară toţi trei saluturi grăbite şi pupături forţate, „Ia uite Jim cine-i aici!" „Vine tata!" Râdeau veseli, iar domnul Underhill se simţi paralizat de groază, gândindu-se la după-amiaza ce trecea. Era aproape ora patru. Înălţă ochii spre cerul plumburiu, care dintr-o clipă-n alta putea începe să reverse peste ei cataracte de argint topit, un cer de lavă şi de funingine pe care-l mătura un crivăţ umed. Porniră la drum, Underhill ţinându-şi strâns sora de braţ.

— În sfârşit, nu-mi mai porţi pică, remarcă ea zâmbitoare.

— Ei haide, e ridicol, replică Underhill, cu gândul în altă parte.

— Poftim?

Ajunseseră la gardul Terenului de Joacă.

— Bună ziua, Charlie… Salut!

Foarte departe, în vârful monstruosului tobogan, stătea drept micul Marshall. Dădea din braţe, dar nu mai zâmbea.

— Aşteaptă aici, îi spuse domnul Underhill surorii sale. Vin într-un minut. Intru, doar, cu Jim.

— Bine.

Îl luă pe băieţel de mână.

— Să mergem, Jim. Stai lângă tata.

Coborâră treptele dure de ciment şi, ajunşi pe terenul prăfos, se opriră.

La picioarele lor, într-o anfiladă magică, se întindeau planurile gigantice ale bătăliilor navale, monstruoasele şotroane, cifrele stupefiante, triunghiurile şi ovalurile trasate de copii în praful acela de neconceput.

O rafală de vânt trecu peste cer, iar pe domnul Underhill îl cutremură un fior. Strânse puţin mai tare mâna băieţaşului şi se întoarse spre sora sa.

— La revedere, spuse.

Căci credea. Se afla pe Terenul de Joacă şi credea în el, şi totul era spre mai bine. Nimic nu era prea mult pentru Jim. Chiar nimic, în lumea asta revoltătoare! Şi iat-o pe sora lui că-i răspundea, râzând:

— Charlie, ce prost eşti!

Atunci, o luară la fugă, la fugă peste terenul plin de praf, spre fundul unui ocean de piatră ce năvălea asupră-le, zdrobindu-i. Iar Jim începu să ţipe: „Tata, tata!” şi copiii alergară în întâmpinarea lor; puştiul cocoţat pe tobogan scotea strigăte ascuţite; cei ce jucau şotron şi de-a lupta navală se învolburau în jurul lor. Se simţi cuprins de o teroare uniformă, dar ştia ce are de făcut şi ce urma să i se întâmple. De-a curmezişul terenului, departe, mingi ricoşau, mingiuţe de baseball şuierau, bâte ştergeau solul, ploua cu pumni; uşa biroului directorului era deschisă, masa goală, fotoliul liber sub o lampă solitară.

Underhill se poticni, închise ochii şi căzu ţipând, cu trupul străpuns de o durere fulgerătoare, articulând cuvinte neînţelese, înecat în tumult.

— Asta e, Jim, rosti un glas.

Şi începu să se caţere, să se caţere, cu ochii închişi, să escaladeze treptele metalice, ţipând, urlând să i se spargă pieptul.

Domnul Underhill deschise ochii.

Se găsea în vârful toboganului. Giganticul jgheab de metal albastru ce părea să aibă trei mii de metri înălţime.

Copiii se înghesuiau, îl bombardau cu lovituri pentru a-l face să coboare. „Alunecă! Alunecă!”

Se uită şi, jos, îndepărtându-se prin mijlocul terenului, zări un bărbat îmbrăcat în pardesiu negru. Iar mai încolo, la poartă, o femeie îi făcea semne. Acum bărbatul i se alăturase, şi amândoi priveau în direcţia lui şi-şi agitau braţele, şi le auzi glasurile strigând:

— Distracţie plăcută, Jim! Distracţie plăcută!

Scoase un răcnet strident. Apoi îşi privi mâinile şi, înspăimântat, deveni conştient de sine însuşi. Mânuţele acelea, mâinile acelea atât de firave! Privi solul, aflat foarte jos, sub el. Simţi că-i curgea sânge din nas şi îl văzu pe micul Marshall lângă el.

— Dă-i drumul! Îl îndemnă acesta, şi-şi şterse o palmă peste gură.

— N-ai de stat aici decât doişpe ani! Urlă altul, în tot tămbălăul.

„Doisprezece ani!” îşi spuse domnul Underhill, prins în capcană. Iar timpul nu curge la fel pentru copii. Un an durează cel puţin zece. Nu, nu, nu doisprezece ani de copilărie îl aşteptau, ci un secol, un secol de calvar.

— Lunecă!

În spatele lui se amestecau mirosurile de cataplasme cu mentol, de acadele, de lemn-dulce, de chewing-gum, de cerneală de stilou, efluvii de săpun, cu glicerină, de sfoară, de eczemă uscată, de parfum de dovleac de Halloween, de măşti din carton presat, în timp ce-l pişcau, îl plesneau peste cap, îl împingeau.

Pumni se ridicară şi căzură; distinse chipurile de vulpe şi departe, la gard, bărbatul şi femeia care-i adresau semne.

Începu să urle, îşi ascunse faţa în mâini şi se simţi îmbrâncit, plin de sânge, în neant.

Cu capul înainte, zbură în lungul tobogganului, urlând, cu o mie de monştri pe urme. Înainte cu-o secundă de-a ajunge în capăt, sub o atroce ploaie de palme, prin minte îi fulgera un gând:

— Ăsta-i infernul”, îşi spuse. „E infernul?

Şi nimeni din hoarda feroce, dezlănţuită, nu-l contrazise.

[1] Caricaturist englez din secolul al XIX-lea (N. T.)

Oraşul.

Oraşul aşteptase douăzeci de mii de ani.

Planetă călătorise prin spaţiu, florile din câmpii crescuseră şi se ofiliseră, iar oraşul aşteptase; râurile planetei izvorâseră, secaseră, se prefăcuseră în praf. Oraşul aşteptase. Vânturile tinere şi sălbatice deveniseră bătrâne şi senine, iar norii cerului sfâşiat şi rupt rămăseseră singuri să plutească în albeaţa lor deşartă. Oraşul aşteptase.

Aşteptase cu ferestrele sale, cu zidurile sale de obsidian, turnurile spre cer şi foişoarele fără drapele, cu străzile neumblate şi clanţele neatinse, fără o singură bucată de hârtie dusă de vânt, fără o amprentă. Oraşul aşteptase în timp ce planeta gonea prin spaţiu, urmându-şi orbita în jurul unui Soare alb-albăstrui, iar anotimpurile treceau de la gheaţă la foc şi înapoi la gheaţă, apoi ia câmpiile verzi şi la pajiştile galbene ale verii.

Într-o după-amiază de vară din mijlocul celui de-al douăzeci de miilea an, oraşul a încetat să mai aştepte.

Pe cer a apărut o navă.

Nava a planat, s-a întors, a revenit şi a coborât pe pajiştea argiloasă, la cincizeci de metri de zidul din obsidian.

S-au auzit cizme păşind în iarba subţire şi voci omeneşti strigându-se din navă şi din afara ei.

— Gata…?

— În regulă, băieţi. Cu grijă! Hai, în oraş! Jensen, tu şi Hutchinson o luaţi înainte. Ochii-n patru.

Oraşul a deschis nări secrete în zidurile negre şi o absorbire continuă adâncită în trupul său a tras furtuni de aer, înapoi prin canale, prin filtre şi colectori de praf, spre un sistem fin şi tremurător de cili şi pânze ca de păianjen strălucind de

lumină argintie. Din nou şi din nou, imensele absorbţii s-au cufundat în adâncul oraşului; iar şi iar, mirosurile de pe pajişte au fost purtate, pe aripi de vânturi fierbinţi, în oraş.

„Miros de foc, parfum de meteor căzut, metal încins. A sosit o navă din altă lume. Miros de alamă, mirosul de foc prăfos al pulberii arse, al sulfului, al fumului motorului de rachetă."

Informaţia, întipărită pe benzi purtate de angrenaje prin fante, a alunecat peste roţi galbene, spre mecanismele următoare.

— Click-chakk-chakk-chakk.

Un calculator a început să scoată sunete de metronom. Cinci, şase, şapte, opt, nouă. Nouă oameni! O maşină de scris instantanee a imprimat mesajul pe o panglică care a alunecat şi a dispărut.

— Clickety-click-chakk-chakk.

Oraşul aştepta pasul uşor al cizmelor de cauciuc.

Nările sale mari s-au dilatat din nou.

Miros de unt. În aerul oraşului, dinspre oamenii ce se apropiau, abia simţită, adierea ce se scurgea spre marele Nas a deşteptat amintirea laptelui, a brânzei, a îngheţatei, a untului, efluviul gospodăririi de zi cu zi.

— Click-click.

— Aveţi grijă, băieţi!

— Jones, scoate pistolul! Eşti nebun?

— Oraşu-i mort. De ce ne-am teme?

— Nu poţi să ştii.

Acum, la sunetul vorbirii lătrătoare, s-au trezit Urechile, după veacuri de ascultare a vânturilor suflând uşor şi slab, a frunzelor desprinzându-se din copaci şi-a ierbii crescând încet în vremea topirii zăpezilor, Urechile s-au autolubrifiat, s-au încordat, tobe mari în care bătăile de inimă ale invadatorilor puteau izbi şi răsuna la fel de delicat precum tremurul unei aripi de ţânţar. Urechile ascultau, iar Nasul sifona în marile camere ale mirosului.

Transpiraţia oamenilor speriaţi s-a făcut simţită. Insule de sudoare li se întindeau sub braţe şi sudoarea le umplea mâinile în care îşi ţineau armele.

Nasul a adulmecat şi analizat acest aer, ca un connoiseur în faţa unui vin vechi.

— Chikk-chikk-chakk-chick.

Informaţiile se rulau pe benzi paralele de control. Transpiraţie: cloruri atât şi atâta la sută; sulfaţi – aşa-şi-aşa; uree azot, amoniac, azot, atât: creatinină, zaharuri, acid lactic, iată!

Au sunat semnale. Totaluri mici au ieşit la iveală.

Nasul a suspinat, expirând aerul testat. Marile Urechi ascultau.

— Cred c-ar trebui sa ne-ntoarcem la navă, căpitane.

— Da, domnule.

— Voi, ăia! Patrula! Vedeţi ceva?

— Nimic, domnule. Pare să fie mort de foarte mult timp.

— Vezi, Smith? Nimic de temut.

— Nu-mi place. Nu ştiu de ce. Vi s-a părut vreodată c-aţi mai fost şi înainte prin acelaşi loc? Asta-i, oraşul ăsta e prea familiar…

— Aiurea. Suntem într-un sistem planetar la miliarde de kilometri de Pământ; exclus să mai fi trecut cândva pe-aici. Nava noastră e singura navă ani-luminică fabricată vreodată.

— Totuşi, eu aşa simt, domnule. Cred c-ar fi mai bine să ieşim. Sunetul paşilor a slăbit. Nu se mai auzea decât respiraţia intruşilor în aerul încremenit.

Urechea a auzit şi s-a înviorat. Rotoare au alunecat în lagăre, lichide au scânteiat în mici şuvoaie, prin valve şi suflante. O formulă şi un concoct – una după alta. Câteva momente mai târziu, ca răspuns la comenzile Urechii şi Nasului, prin găuri uriaşe din pereţii oraşului un gaz proaspăt s-a revărsat asupra invadatorilor.

— Mirosul acesta – simţi, Smith? Ah… Iarbă verde! Ai mai simţit vreodată un miros mai plăcut? Pe Dumnezeul meu, aş sta aici toată viaţa, să-l miros…

Clorofilă invizibilă s-a răspândit printre oamenii opriţi în loc.

— Mmmm!… Paşii au continuat.

— Nimic rău în asta, hm, Smith? Haidem!

Urechea şi Nasul s-au relaxat preţ de-a miliarda parte dintr-o fracţiune de secundă. Contra-mişcarea reuşise. Paşii continuau să înainteze.

Acum, Ochii împăienjeniţi ai oraşului s-au deschis din ceaţă şi pâclă.

— Căpitane, ferestrele!

— Ce…?

— Ferestrele alea, acolo! Le-am văzut cum s-au mişcat!

— Eu nu le-am văzut.

— S-au mişcat! Şi-au schimbat culoarea. Din întunecate, s-au făcut luminoase.

— Mie nu-mi par decât nişte ferestre pătrate obişnuite. Obiecte tulburi au devenit desluşite. În văgăunile mecanice ale oraşului, pârghii unse se înclinară, roţi de balanţă se cufundară în bazine de ulei verde. Ramele ferestrelor se flexară. Ferestrele sclipiră. Jos, în stradă, mergeau doi oameni, o patrulă, urmaţi, la distanţă sigură, de alţi şapte. Aveau uniforme albe, feţe trandafirii, de parcă ar fi primit palme; ochi albaştri. Mergeau drepţi, înălţaţi pe membrele posterioare, cu arme metalice în mâini.

Picioarele le erau încălţate. Erau masculi, cu ochi, urechi, guri, nasuri.

Ferestrele tremurară. Ferestrele se subţiară. Se dilatară imperceptibil, ca inşii unor nenumăraţi ochi.

— Îţi spun, căpitane, e ceva cu ferestrele!

— Mai termină…!

— Eu mă-ntorc.

— Ce-ai spus??!

— Mă-ntorc la navă.

— Domnule Smith…!

— N-am de gând să mă las prins în vreo cursă!

— Ţi-e frică de un oraş gol?

Ceilalţi râseră, fără prea mare tragere de inimă.

— Aşa, râdeţi!

Strada era pietruită, bolovani lungi, fiecare de câte cincisprezece centimetri, laţi de opt. Cu o mişcare de nerecunoscut ca atare, strada se stabiliză. Îi cântări pe invadatori.

Într-o pivniţă, o baghetă roşie atinse o scală numerică: 81.040 kilograme… 95.256, 69.864, 91.173, 89.812 – fiecare om cântărit, înregistrat şi rezultatul rulat într-o întunecime corelativă.

Acum oraşul era pe deplin treaz!

Acum gurile de ventilaţie absorbeau şi expulzau aer, mirosul de tutun din gurile invadatorilor, parfumul verde de săpun al palmelor… Chiar şi globurile lor oculare aveau un miros

anume. Oraşul îl detectă şi noua informaţie intră în totaluri care se grăbiră să totalizeze alte totaluri. Ferestrele de cristal luciră, Urechea se încordă şi-şi întinse toba auzului mai mult, şi mai mult; toate simţurile oraşului furnicând ca o ninsoare nevăzută, numărând respiraţiile şi bătăile difuze şi ascunse de inimă ale oamenilor, ascultând, privind, gustând.

Căci străzile erau asemenea unor limbi, şi pe unde treceau oamenii, gustul tălpilor lor se scurgea prin pori de piatră spre a fi calculat pe turnesol. Această totalitate chimică, atât de subtil colectată, era adăugată acum sumelor crescânde în aşteptarea calculului final, printre roţile în mişcare şi pârghiile şoptitoare.

Paşi. Alergând.

— Vino-napoi! Smith!

— Nu, dracu să te ia!

— Puneţi mâna pe el, băieţi! Păşi gonind.

Un test final. Oraşul, după ce a ascultat, privit, gustat, simţit, cântărit şi analizat, are de îndeplinit o ultimă sarcină.

O trapă se deschise în mijlocul străzii. Căpitanul, nevăzut de ceilalţi, alergând, dispăru.

Spânzurat de picioare, cu o lamă deschizându-i beregata, alta partea de jos a pieptului, cu carcasa golită instantaneu de măruntaie, expus pe o masă, sub stradă, într-o celulă ascunsă, căpitanul muri. Microscoape mari de cristal priviră la fasciculele roşii de muşchi; degete fără trup palpară inima încă pulsândă. Sectoarele de piele secţionată fură prinse de masă în timp ce mâini mutau dintr-un loc în altul părţi de trup asemenea unui jucător grăbit şi ciudat de şah, folosind pioni şi piese roşii.

Deasupra, pe stradă, oamenii fugeau. Smith fugea, oamenii strigau, Smith striga, iar dedesubt, în curioasa cameră, sângele curgea în capsule, era scuturat, învârtit, depus pe lamele sub alte microscoape, se efectuau numărători, se luau temperaturi, se, tăia inima în şaptesprezece porţiuni, se secţionau cu abilitate de expert rinichi şi ficat. Creierul era sfredelit şi scos din cavitatea sa de os, nervii erau traşi afară ca firele moarte ale unei centrale telefonice, muşchii erau întinşi spre a li se verifica elasticitatea, în vreme ce în subteranele electrice ale oraşului, Mintea, în sfârşit, îşi totaliza cel mai mare total şi toate maşinăriile încremeneau într-o pauză scurtă şi monstruoasă.

Totalul.

Aceştia sunt oameni. Aceştia sunt oameni dintr-o lume îndepărtată, o anumită planetă, şi au anumiţi ochi, anumite urechi, şi – merg pe picioare într-un mod specific, şi poartă arme, şi gândesc, şi luptă, şi au inimi particulare şi toate celelalte organe care sunt înregistrate aici de mult timp.

Deasupra, oamenii aleargă în josul străzii, spre navă.

Smith aleargă.

Totalul.

Aceştia sunt oameni. Aceştia sunt oameni de pe o planetă numită Pământ, sunt cei pe care am aşteptat să-i revedem vreme de douăzeci de mii de ani.

Totul corespunde.

— Smith, vino-napoi!

Repede! Pe masa roşie, cu trupul golit al căpitanului răspândit deasupra, mâini noi se pun în mişcare în interiorul umed sunt plasate organe de cupru, alamă, argint, aluminiu, cauciuc şi mătase; păianjeni ţes fire de aur cu care e străpunsă pielea; o inimă e ataşată, iar în cavitatea craniană e potrivit un creier de platină care zumzăie uşor şi pâlpâie scântei mici de foc albastru, legat cu fire trase în jos prin trup până la braţe şi picioare. Într-o clipă, totul strâns, inciziile unse cu ceară, nevăzute, la ceafă, pe gât, în jurul craniului – perfect, proaspăt, nou.

Căpitanul se ridică în capul oaselor şi-şi flexează braţele.

— Staţi!

Pe stradă, căpitanul reapare, îşi ridică pistolul şi trage. Smith cade, cu un glonţ în inimă. Ceilalţi se întorc. Căpitanul aleargă spre ei.

— Nebunul!… Să-i fie frică de-un oraş!

Privesc cu toţii trupul lui Smith căzut la picioarele lor… Îşi privesc căpitanul, ochii li se măresc, li se îngustează…

— Ascultaţi-mă, am să vă spun ceva important.

Acum oraşul, care i-a cântărit, gustat şi mirosit, care şi-a folosit toate puterile înafara uneia singure, se pregăteşte să-şi utilizeze ultima capacitate, puterea vorbirii. Nu vorbeşte cu furia şi ostilitatea turnurilor şi zidurilor sale masate, nici cu duritatea străzilor lui pietruite şi a fortăreţelor-maşinării. Vorbeşte cu vocea liniştită a unui singur om.

— Nu mai sunt căpitanul vostru. Nici om nu mai sunt. Ceilalţi dau înapoi.

— Sunt oraşul, spune, şi zâmbeşte. Am aşteptat două sute de veacuri, i-am aşteptat pe fii fiilor fiilor să se înapoieze.

— Domnule căpitan…!

— Nu mă întrerupe, Hutchinson!… Cine m-a construit? Oraşul. Oamenii care au murit m-au construit. Vechea seminţie care a trăit odinioară aici. Oamenii pe care pământenii, după ce au declarat război planetei Taollan, acum douăzeci de mii de ani, i-au ţinut în sclavie, i-au ruinat şi i-au nimicit, lăsându-i să moară de o boală cumplită, o formă de lepră fără scăpare. Apoi au plecat să trăiască în altă galaxie pentru a scăpa de boala pe care au aruncat-o asupra noastră după ce-au secătuit lumea. Au uitat de acel război şi de acel timp, şi ne-au uitat şi pe noi. Dar noi nu i-am uitat. Oamenii acelui neam străvechi, visând la ziua când pământenii s-ar putea reîntoarce, au clădit acest oraş, iar numele său a fost şi este Răzbunare, pe planeta întunecimii, lângă ţărmul Mării Veacurilor, la poalele Munţilor Morţii; totul foarte poetic. Acest oraş avea să fie un cântar, un turnesol, o antenă care să-i verifice pe toţi călătorii spaţiali din viitor. În douăzeci de mii de ani n-au mai poposit aici decât două nave. Una, dintr-o galaxie îndepărtată numită Ennt, şi locuitorii navei au fost testaţi, cântăriţi, găsiţi nevinovaţi şi lăsaţi să plece nevătămaţi din oraş. La fel şi vizitatorii din nava a doua. Dar astăzi!… În sfârşit, aţi venit! Aşteptarea noastră s-a împlinit! Răzbunarea se va îndeplini până în cele mai mici amănunte. Aceşti oameni au murit acum două sute de veacuri, dar au lăsat aici un oraş care să vă ureze bun sosit.

— Domnule căpitan, nu vă simţiţi bine… Poate-ar fi mai bine să veniţi la navă…

Oraşul se cutremură.

Pavajul se deschide şi oamenii cad, zbierând. În cădere, văd tăişurile strălucitoare fulgerându-le în întâmpinare. Timpul trece. Curând, se aude chemarea:

— Smith?

— Prezent!

— Jensen?

— Prezent!

— Jones, Hutchinson, Springer?

— Prezent, prezent, prezent!

Stau în picioare lângă intrarea în navă.

— Ne întoarcem pe Pământ imediat.

— Da, domnule!

Inciziile de la gât sunt invizibile, la fel şi inimile ascunse din alamă, organele de argint şi firele de aur ale nervilor. Doar din capete le răzbate un murmur electric, vag.

— Încărcaţi!

Nouă oameni introduc bombele aurii de cultură a bolii în navă.

— Astea se aruncă pe Pământ.

— ‘ţeles, domnule!

Valva navei se trânteşte. Nava se repede spre cer.

În timp ce tunetul slăbeşte, oraşul zace pe pajiştea văratică. Ochii săi de sticlă se tulbură încet. Urechea se relaxează, marii curenţi ai Nărilor se opresc, străzile nu mai cântăresc, nu se mai balansează şi maşinăria ascunsă încremeneşte în baia sa de ulei.

Nava se pierde în înaltul cerului.

Încet, cu plăcere, oraşul savurează voluptatea de a muri.

Michael Moorcock.

Trapezul tancurilor.

Orele 01:00

Radio Praga a anunţat manevra şi a spus că Prezidiul Partidului Comunist Cehoslovac o consideră o violare a legislaţiei internaţionale şi că forţelor armate cehoslovace li s-a ordonat să nu opună rezistenţă.

* * *

Perfecţiunea îi fusese dintotdeauna ţel – un anume spirit de. Dreptate, însă, îl împiedicase s-o atingă. Jerry Cornelius n-avea să mai revadă oraşul în flăcări. Doar cu o geantă scumpă de cricket ca unic bagaj, luă o barcă pentru cadavre care circula cu orar regulat până la depozitul Budrovnik şi se îmbarcă pe „SS Kao An”-ul cu destinaţia Burma, ajungând tocmai la timp.

După ce vasul se strecură printre jonci în căutarea unei dane, Jerry debarcă şi o luă spre băile publice din Rangoon unde, într-o boxă de trei kyaţi, îşi scoase costumul de serge cafeniu şi turbanul, schimbându-le cu o bluză rusească destul de largă ca să-i ascundă teaca de sub braţ. Scoase din geantă o pereche de flanelaţi albi, ghete arăbeşti moi şi un chipiu demodat, din astrahan. Mulţumit de costumaţie, părăsi baia şi merse cu ricşa până la punctul de control unde aştepta călugărul budist.

Faţa posomorâtă a călugărului era mărginită de o barbă neagră „Bergam” care îl făcea să arate ca un producător BBC răspopit. Semnând ordinul de salv-conduct cu un stilou Pentel reumplut cu vreo cerneală locală, clipi spre Jerry:

— E-aici azi.

— Foarte rău.

Jerry îşi potrivi cu vârfurile degetelor chipiul după care îi dădu încălzitorul călugărului. Acesta ridică din umeri, privi curios arma şi i-o înapoie.

— În regulă. Urmează-mă. Avem o maşină.

— Fiecare armă pre limba ei cântă, murmură Jerry.

În timp ce se îndreptă spre vechiul automobil Bentley parcat în dosul barăcii de gardă, cardiganul de lână ca şofranul al călugărului se umfla în briză.

Toate legăturile telefonice între Viena şi Cehoslovacia au fost întrerupte.

* * *

Rulară printre orezăriile verzi până văzură în depărtare zidurile Mandalay-ului. Jerry se şterse pe faţă.

— Nu m-aşteptam să fie aşa de cald.

— Un iad, nu-i aşa? Va fi mai răcoare în templu.

— Ochii călugărului nu se desprindeau de drumul alb, şerpuitor. Jerry coborî geamul. Praful îi păta bluza, dar nu se osteni să-l şteargă.

— L-ai aşteptat în templu, da? Călugărul dădu din cap.

— Aşa-i spui? Ai putea ucide un copil, Mr. Cornelius?

— Aş putea încerca.

Radio Praga şi unele din posturile sale au fost scoase din funcţiune.

* * *

Toate acoperişurile din Mandalay erau din aur sau alamă. Jerry îşi puse ochelarii negri în timp ce treceau prin porţile poleite. Arhitectura era aproape primitiva. De inspiraţie mai curând hindusă decât budista, comportând ca podoabe o mare varietate de demoni pictaţi ţipător, animale fabuloase şi zeităţi minore.

— Îl întreţineţi binişor…

— Ne străduim. Majoritatea clădirilor, fireşte, sunt în stil Pala-Sena târziu.

— Mai ales turlele.

— Aşteaptă numai să vezi templul.

Templul era mai degrabă asemenea unui zigurat anuradha-puranian, înălţându-se în douăsprezece caturi ornate, din metal emailat încrustat cu argint, bronz, aur, onyx, abanos şi pietre semi-preţioase. Avea intrarea încadrată de trei bolţi, fiecare de forma unui V întors, una peste alta. Clădirea părea supraîncărcată, ca un copac îngreunat de prea multe fructe pârguite. Intrară, trecând printre pilaştrii de fildeş şi tec sculptat. Dintre zeii ciopliţi, Ganesh apărea înfăţişat cel mai frecvent.

— Cheltuielile, fireşte, sunt enorme, şopti călugărul. Aici cotim. Puţină lumină pătrundea în zona ocupată mai ales de un Buddha aplecat, din aur masiv, amplasat pe o plintă de marmură verde. Statuia avea douăzeci de picioare lungime şi vreo zece înălţime, copie decadentă în maniera şcolii siameze de la U Thong. Buzele groase ale statuii se vroiau curbate într-un zâmbet, dar de fapt păreau strânse prosteşte.

Din umbra lui Buddha, un om păşi în lumină. Era gras, de culoarea uleiului, cu un fes carmin cocoţat în vârful capului chel. Mâinile şi le ţinea înfundate în buzunarele jachetei bej.

— Dumneata eşti Jeremiah Cornelius? Eşti palid. N-ai mai fost de mult în est…

— Dânsul e căpitanul Maxwell, spuse prompt călugărul.

— Trebuia să mă întâlnesc cu un anume domn Lai.

— Acesta e domnul Lai.

— Îmi pare bine, spuse Jerry, lăsându-şi jos geanta de cricket.

— Îmi pare bine, Mr. Cornelius.

— Depinde ce înţelegeţi prin asta.

Căpitanul Maxwell îşi comprimă buzele într-un surâs roşu:

— Găsesc instructiv stilul dvs.

Îi făcu semn călugărului să plece şi se înapoie în umbră.

— Va avea vreo importanţă, mă întreb, dacă nu ne suntem simpatic unul altuia?

Trupele sovietice au ocupat poziţii în jurul radiodifuziunii din Praga.

* * *

În barul de bambus de la Statler-Hilton, în Mandalay, Jerry privea prin perdelele de plasă la ricşele ce treceau cu repeziciune de ambele laturi ale străzii largi. Barul era

sărăcăcios utilat, iar singurii alţi doi ocupanţi, tehnicieni feroviari nemţi în drum spre Laos, străbătură sala până în colţul opus şi începură un joc de biliard.

Jerry se aşeză pe taburetul de lângă căpitanul Maxwell, care se trecuse în registru odată cu el, dându-şi religia ca protestant şi ocupaţia ca inginer. Jerry îi comandă barmanului malaiez un Jack Daniels care-l costă paisprezece kyaţi şi avea un gust ca al uleiului de ceasornic.

— Locul ăsta nu se schimbă, spuse Maxwell; chipul său cu trăsături slave era ursuz în timp ce-şi sorbea şerbetul. Nu ştiu de ce m-am întors. N-am avut unde să mă duc, aş zice. Aici am venit mai întâi…

Îşi şterse cu degetul mustaţa ca o periuţă de dinţi şi se folosi de acelaşi deget pentru a împinge o şuviţă de sudoare de pe frunte. Foindu-se o clipă pe taburet, se ridică să tragă de ţesătura ce i se lipise de spinarea transpirată.

— Să nu te-atingi de curry-urile de-aici. Sunt o crimă. Restul halelii-i destul de ca lumea. Un pic cam fadă.

Îşi ridică paharul şi fu surprins să-l găsească gol.

— Ai venit cu avionul, nu?

— Cu vaporul. Cu avionul plec.

Maxwell îşi suflecă mânecile peste braţele grele şi plesni un ţânţar ce se aşezase printre firele negre de păr.

— Doamne sfinte, te uiţi după femei? Jerry ridică din umeri.

— Găseşti în josul străzii. N-ai cum să nu recunoşti locul.

— Mai vorbim.

Jerry ieşi din bar. Luă un taxi şi-i dădu şoferului o adresă din suburbiile de dincolo de zid.

În timp ce se deplasau încet pe străzile ticsite, şoferul de taxi întoarse capul studiind faţa slaba şi părul lung şi blond al lui Jerry.

— Nasol acuma, domnu'. Mai rău ca japonezii acuma, domnu'.

Tancuri sovietice şi maşini blindate au înconjurat sediul Comitetului Central din Praga.

* * *

De cealaltă parte a uşii de stejar a apartamentului, Jerry auzi radioul acordat prost pe vreun post străin, cântând lugubra piesă pentru pian a mai tânărului Dvorak „Staţia de cale ferată

de la Cierna nad Tisov”. Apăsă pe butonul soneriei. Cineva schimbă canalul, iar radioul începu să cânte „Alexander’s Ragtime Band”, interpretată vădit de una din numeroasele formaţii ruseşti de jazz devenite atât de populare în ultimii ani. O femeie scundă într-un cheong-sam albastru, cu părul negru adunat în creştet, deschise uşa şi păşi înapoi cu modestie afectată pentru a-i face loc să intre. Jerry îi făcu cu ochiul.

— Eşti Anna Ne Win? Femeia înclină capul şi zâmbi.

— Eşti ceva…

— Şi dumneata la fel.

Pe scrinul masiv din antreu stătea o vază Ming uriaşă cu trandafiri roşii. Restul apartamentului trăsnea de mireasma grea a garoafelor. Era puţin cam copleşitor.

Radio Praga şi-a întrerupt complet activitatea.

* * *

Trupul copilului era acoperit de la gât până la glezne cu o cămaşă pe care fuseseră cusute nestemate tăiate complicat, atât de dese încât nu se vedea nimic din ţesătură. Pe capul ras avea o tichie lucrată la fel. Pielea îi era de un cafeniu deschis, blând, şi părea un băieţel voinic, grav şi arătos. Când Jerry intră în încăperea întunecoasă şi aromată, copilul lăsă să-i scape un oftat greu, ca şi cum şi-ar fi ţinut respiraţia minute-n şir. Mâinile i se iviră din mânecile lungi, şi le aşeză pe braţele jilţului de lemn împodobit din înălţimea căruia i se bălăbăneau picioarele.

— Ia loc, te rog.

Jerry îşi scoase chipiul şi privi atent în ochii mari şi migdalaţi ai copilului înainte de-a se lăsa pe perna de lângă baza jilţului.

— L-ai văzut pe Lai? Jerry rânji:

— Aţi putea fi gemeni.

Băiatul surâse şi se destinse în scaun.

— Îţi plac copii, Mr. Cornelius?

— Încerc să-mi placă orice-mi iese-n cale.

— Copiii ca mine. Ştii, eu sunt altfel, spuse descheindu-şi haina pentru a-şi expune pieptul de un cafeniu dulce. Ridică mâna, Mr. Cornelius, şi pune-o pe inima mea.

Jerry se aplecă şi întinse mâna. Bătaia era rapidă şi neregulată. Din nou privi în ochii copilului şi simţi un viu interes pentru ambiguităţile pe care le zărea în adâncul lor. Pentru un moment fu cuprins de teamă.

— Pot să-ţi văd pistolul, Mr. Cornelius?

Îşi retrase mâna şi o vârî sub bluză, scoţând din teacă încălzitorul. I-l dădu copilului care îl trase aproape de ochi pentru a-l cerceta.

— N-am mai văzut niciodată un asemenea pistol.

— E un produs de serie mică, spuse Jerry recuperându-şi arma.

Din industria comunicaţiilor.

— Ah, desigur. Ce crezi că se va întâmplă?

— Cine ştie? Trăim cu speranţa.

Anne Ne Win, îmbrăcată într-un frumos brocart, cu părul despletit, reveni cu o tavă, alegându-şi drumul printre pernele împrăştiate pretutindeni pe duşumeaua odăii întunecate.

— Un ceai. Sper să-ţi omori urâtul cu noi.

— Aş fi fericit.

Agenţia sovietică TASS a declarat că trupele sovietice au fost chemate în ţară de către conducătorii cehoslovaci.

* * *

În camera de hotel, Maxwell îşi curăţa unghiile cu un beţigaş despicat, în timp ce Jerry îşi verifica trusa.

— Ai să joci pentru musafiri, bineînţeles. Sper ca vremea să nu te turtească.

— Trebuie să se facă şi mai cald înainte de-a se răcori.

— Ce vrei să spui cu asta?

Maxwell îşi aprinse o Corona de la chiştocul trabucului băştinaş pe care tocmai îl aruncase în scrumieră, privind cum Jerry îşi desfăcea curelele genţii.

Jerry răsturnă geanta de cricket cu gura în jos. Tot echipamentul se rostogoli zgomotos pe masa de bambus şi izbi podeaua. O minge roşie de cricket de duse de-a dura sub pat. Maxwell rămase un moment surprins, apoi se aplecă şi o recuperă. Scaunul său trosni când îi aruncă mingea lui Jerry.

Jerry băgă mingea în geantă şi culese o apărătoare şi o pereche de porţi.

— Mirosul echipamentului de cricket nou-nouţ. Delicios, nu-i aşa?

— N-am jucat niciodată cricket. Jerry râse.

— Nici eu. De când mi-am pierdut dinţii la vârsta de cinci ani. Te gândeşti la violenţă, deci?

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ce nu-ţi place la mine?
— Nu observasem. Poate că sunt invidios.
— Foarte posibil.
— Ştii, am fost pe iahtul dumitale, „Teddy Bear”. În Pool-ul Londrei. Înregistrat în Hamburg, nu-i aşa?
— Teddy Bear” nu e iahtul meu, Mr. Cornelius. Măcar de-ar fi fost. Asta-i tot…?
— Atunci trebuie că e al lui Tsarapkin, mm?
— Ai venit la Mandalay ca să-mi îndeplineşti o sarcină, Mr. Cornelius, nu să discutăm preţul peştilor zburători.
Jerry ridică din umeri.
— Dumneata ai adus vorba.
— Ei, asta-i.
Radio Praga şi-a reluat transmisiunile şi a insistat ca populaţia să dea atenţie numai vocii legale a Cehoslovaciei. A repetat comanda de a nu se opune rezistenţă. „Suntem incapabili să apărăm aceste frontiere”, a declarat.
* * *
Prins la poartă cu 16 mai puţin decât U Shi Jheon, Jerry stătea acum în şezlong urmărind jocul: în ochii vizitatorilor, situaţia părea critică.
Primele câteva luni ale anului 1948 fuseseră cruciale. Un almanah detaliat al perioadei ar fi dezvăluit multe. Atunci începuse să se manifeste cu adevărat psihoza. Şi se intensificase tot timpul Nu există decât o anume limită până la care puteai acţiona, în fond.
Trupele sovietice au deschis focul asupra demonstranţilor cehoslovaci din faţa clădirii radiodifuziunii.
* * *
În timp ce Jerry se schimba, căpitanul Maxwell intră în vestiar şi rămase rezemat de un dulap metalic, frecându-şi piciorul drept de cel stâng, gras, pe când Jerry se pieptăna.
— Cum a mers meciul?
— Aşa şi-aşa. La ce te-ai aşteptat?
— Nu la mai puţin.
— Nu te-ai descurcat prea rău pe teren, puştiule. Noroc chior, să te prindă aşa.
Jerry îi suflă un sărut şi părăsi pavilionul cu geanta goală de cricket sub braţ luând-o peste terenul gol spre maşina ce-l aştepta abia vizibila printre copaci.

În apropierea hotelului Esplanada s-a deschis foc de mitralieră.

* * *

Jerry se plimbă printre pagode în timp ce Soarele se înălţa izbindu-le acoperişurile strălucitoare. Călugări raşi în cap, îmbrăcaţi în galben şofran, forfoteau încet ici şi colo. Ghetele lui Jerry nu scoteau nici un sunet pe cărările mozaicate. Privind în urma, văzu că Anna Ne Win se uita la el de lângă colţul unei pagode. În acel moment apăru copilul şi o luă de mână, trăgând-o în afara vederii lui. Jerry îşi urmă drumul.

Televiziunea din Praga a fost ocupată.

* * *

Maxwell privea în jos pe fereastră, încercând să-şi netezească încreţiturile costumului.

— Rangoon-ul m-a contactat azi-noapte.

— Aha.

— E mai bine să ieşi în stradă”, au spus. Maxwell îşi scoase fesul.

— Nu-i decât o chestie de folos pe viitor, presupun. (Chicoti.) Pari să te simţi mai bine în dimineaţa asta. Trebuie c-ai primit veşti bune.

— Pozitive. Poţi să le zici pozitive. Trebuie să recunosc că începeam să mă simt cam nervos. Înţelegi, sunt om de acţiune, ca şi dumneata.

S-a cântat Imnul de Stat al Cehoslovaciei.

* * *

Anna Ne Win îşi mişcă în patul îngust trupul moale lipit de-al lui, îndepărtându-i picioarele unul de altul cu genunchiul. Ridicându-se în cot, întinse mâna şi-i înlătură de pe faţă părul negru. Era aproape după-amiază. Ochii ei delicaţi se deschiseră, şi-i surâse.

Bărbatul întoarse capul.

— Plângi, Jerry?

Privi prin fanta jaluzelelor spre o escadrilă de Delfini L-29 vuind în zbor pe deasupra acoperişurilor aurii. Făceau parte dintr-o forţă de ocupaţie. Nu le putea desluşi însemnele. Se simţi o clipă deprimat, apoi se înveseli, anticipând un eveniment plăcut.

Radio Praga a anunţat: „Când veţi auzi Imnul de Stat ceh veţi şti că totul s-a sfârşit”.

* * *

Jerry se învârti toată ziua în jurul oficiului poştal. Telegrama sa nu primise nici un răspuns, dar acesta era, probabil, semn bun. Se duse într-un bar din cartierul vechi al oraşului, unde un cântăreţ popular suedez îl făcu să iasă din nou. Luă o ricşă pentru un tur în jurul zidului. Cumpără un colier şi un pieptene. Pe strada Ba Swe fu aproape lovit de un tramvai în viteză, iar în timp ce stătea rezemat de-un stâlp de telegraf, doi poliţişti de securitate „Kalan cacsa” îl puseră să le arate salv-conductul. Îi impresionă. Se uită la ei cum se îndepărtau agale prin mulţimea ce împânzea pavajul, arestând un mic lustragiu pe care-l băgară în camionul ce se târa în urma lor. Un act catharctic, chiar dacă nu tocmai blând.

Se pomeni într-o stradă pustie. Culese periile, cârpele şi crema de ghete. Le potrivi în cutia pe care apoi o aşeză ordonat în faţa unei uşi. Câţiva oameni începură să reapară. Un tramvai coborî strada. Pe trotuarul opus, Jerry îl văzu pe căpitanul Maxwell. Inginerul îl privi bănuitor, până realiză că fusese văzut, după care îi făcu vesel cu mâna. Jerry se prefăcu că nu-l observase şi se retrase în umbra unei tende zdrenţuite. Prăvălia propriu-zisă, la fel ca atâtea altele de pe aceeaşi stradă, era închisă de câtva timp, iar uşa şi obloanele erau zăvorâte cu lacăte grele din fier. Pe un batant al uşii fusese lipită o proclamaţie. Descifră cuvintele Pyee-Daung-Su Myanma-Nainggan-Daw. Era, deci, un aviz oficial. Jerry privi ricşele şi maşinile, tramvaiele şi un camion oarecare străbătând strada.

După un timp, micul lustragiu se înapoie. Jerry îi arătă ustensilele. Băiatul le ridică şi porni cu ele sub braţ spre scuarul unde putea fi văzut Statler-Hilton-ul. Jerry se gândi c-ar putea la fel de bine să-l urmeze, dar puştiul o luă la fugă şi coti grăbit pe o stradă lăturalnică.

Jerry scuipă în rigolă.

Preşedintele Svodoba a lansat prin radio un apel personal pentru calm. A declarat că nu poate oferi nici o explicaţie în privinţa invaziei.

* * *

În timp ce Jerry verifica tranzistorii încălzitorului, Maxwell îl privea stând întins pe patul cu aşternutul deranjat.

— Mai ai şi altă ocupaţie, Mr. Cornelius?

— Fac de unele şi de altele…

— Şi cu orientările politice cum stai?
— Cu asta m-ai avut, căpitane Maxwell.
— Călugărul nostru mi-a spus că ai zis că e tot atât de primitiv să ai convingeri politice pe cât e şi să menţii credinţa în Dumnezeu, spuse Maxwell slăbindu-şi cureaua.
— Ăsta-i un fapt?
— Sau punea în gura dumitale vorbele altuia? Jerry îşi cuplă la loc încălzitorul.
— E o posibilitate.
Radio Pilsen s-a autointitulat „ultimul post de radio liber din Cehoslovacia”.
* * *
Un elicopter Kamov Ka-15 îi aşteaptă pe terenul de cricket de lângă pavilion. Maxwell îl invită pe Jerry în scaunul pilotului. Urcă şi-şi potriviră căştile de zbor.
— Ai mai zburat cu de-astea, observă Maxwell.
— Aşa e.
Jerry îşi aprinse un trabuc.
— Gesturile conflictului menţin pacea, murmură nostalgic Maxwell.
Agenţia cehoslovacă Ceteka a afirmat că lângă postul de radio Praga, unde ardea un tanc sovietic, sosiseră cel puţin zece ambulanţe.
* * *
După ce traversară Irrawaddy-ul, Jerry intră în pădure şi se îndreptă spre capelă. Într-o mână avea o hartă, iar în cealaltă o busolă.
Atmosfera pădurii era umedă şi răcoroasă. Curând avea să-nceapă ploaia; deja cerul se acoperea. Văzduhul era plin de roiuri mici de ţânţari şi muşte, ca nişte sisteme planetare încercuind un Soare invizibil, şi Jerry, evitându-le, îşi flutură de mai multe ori şapca din cap. Acum ghetele îi erau murdare de noroi, iar bluza şi pantalonii pătaţi de coaja şi frunzele copacilor. Se împiedică.
Cam după o oră, mestecenii începură să se rărească, şi ştiu că era aproape de poiană. Respira greu, mişcându-se cu mai multă atenţie.
Mai întâi văzu ţiglele verzi şi ciobite ale acoperişului, apoi coloanele murdare din fildeş care-l susţineau şi, în sfârşit, capela propriu-zisă. Pe o stivă de tole din oţel ruginite, sub acoperiş,

stătea un Buddha gras cioplit din piatră de prin partea locului, pictat în tonuri închise de roşu, galben şi albastru. Statuia zâmbea. Îşi croi drum prin vegetaţia umedă până putu avea o vedere clară spre băiat.

Câteva picături de ploaie căzură zgomotos pe acoperiş. Pământul din jur era deja prefăcut în noroi de pe urma unei ploi anterioare. Băiatul zăcea în glod, cu faţa în jos, braţele azvârlite spre capelă, picioarele ţepene unul lângă altul şi trupul acoperit de cămaşa sa cu nestemate. O gleznă era tocmai vizibilă, pielea cafenie arătându-se în spaţiul dintre papuc şi tiv. Jerry îi atinse buzele cu vârful degetului.

Deasupra capului său, maimuţele se aruncau în căutarea unui adăpost contra ploii, prin crengile înverzite. Zgomotul lor îl ajută pe Jerry să se strecoare neobservat în luminiş. Se încruntă.

Băiatul ridică privirea şi-i zâmbi.

— Te simţi ca o femeie?

— Tu vezi-ţi de rugăciunile tale, eu îmi văd de ale mele. Băiatul se supuse. Jerry rămase privind în jos la mica făptură ce-şi murmură rugăciunile. Scoase încălzitorul şi-şi drese vocea apoi potrivi calibrul razei şi arse o gaură îngustă prin anusul copilului. Scoase un zâmbet.

Mai târziu, Maxwell apăru din lăstăriş şi începu să îndepărteze diferitele porţiuni ale materialului cu pietre scumpe. Nu prea era sânge, doar duhoare. Scutură bucăţelele de carne şi împături părţile din cămaşă, punându-şi-le pe braţ. Puse un papuc în buzunarul drept, iar pe celălalt în stângul. La urmă, smulse tichia de pe capul retezat şi i-o oferi lui Jerry.

— Ai face mai bine să te grăbeşti. Ploaia se înteţeşte. În ritmul ăsta, o să ne-necăm. Asta ar trebui să-ţi acopere cheltuielile. Ai s-o poţi schimba destul de uşor la Singapore.

— Nu mi se achită prea des cheltuielile, răspunse Jerry.

Ceteka a declarat că focurile de armă din centrul Pragăi se intensificaseră, iar birourile de la „Rude Pravo” fuseseră capturate de „subunităţi de ocupaţie”.

* * *

Aşteptând lângă Irrawaddy să revină Ka-15-ul, Jerry privea ploaia răpăind în râu. Era deja leoarcă.

Pista de decolare abia fusese defrişată recent în junglă, ţinând exact până la malurile râului. Jerry se scobi în dinţi cu unghia degetului mare şi privi apa lată şi brună, şi pădurea de

pe partea cealaltă. Un ponton de lemn fusese clădit peste râu şi o familie de pescari îşi amarau sampanul. De ce-o fi trebuit ca trecerea acestui râu anume să pară atât de importantă?

Jerry îşi scutură umbrela şi privi în sus, auzind motoarele elicopterului. Era complet ud; îi era frig şi milă de sine însuşi. Cu cât va ajunge mai curând în Galapagos, cu-atât mai bine.

Radio Pilsen a declarat: „Ocupaţia a constat deja douăzeci şi cinci de vieţi”.

* * *

Ajunse la oficiul poştal chiar înainte de-a se închide. Anna Ne Win stătea înăuntru citind în picioare un exemplar din „Dandy”. Ridică ochii.

— Eşti englez, nu?

Jerry clătină din cap. N-avea rost să mai întrebe acum de telegramă. Nu mai avea nevoie de asigurări. Ceea ce i trebuia acum era un fapt, solid, bun, incontestabil; ceva în care să-şi poată întinge dinţii.

— A trecut mai-nainte pe-aici un anume căpitan Maxwell, pentru nişte bani care-i fuseseră trimişi prin cablu, spuse ea. Se pare că a fost dezamăgit. Încă n-ai găsit-o, centura…?

— Regret, nu.

— Ar fi trebuit să te uiţi unde-o arunci.

— Da.

— Acel căpitan Maxwell… Stă în acelaşi hotel cu tine, nu?

— Da. Acuma trebuie să plec. Mă duc la Singapore. Am să-ţi cumpăr de-acolo două, noi. Ţi le trimit.

Ieşi în fugă din oficiul poştal.

— Pa! Strigă ea în urma lui. Fruntea sus!

Ceteka a anunţat că domnul Dubcek a fost reţinut în clădirea Comitetului Central.

* * *

Gol, Jerry şedea pe pat şi fuma un trabuc. Era sătul de est. Nu-i făcea nici un bine la identitate.

Uşa se deschise şi Maxwell intră cu un revolver în mână şi o expresie de dezgust pe chipul său gras.

— N-ai nici o afurisită de haină pe tine!

— Nu te aşteptam. Maxwell armă revolverul.

— Cine-oi credea că eşti, în fond?

— Tu cine crezi?

— Ţi-ar prinde bine sugestiile, ai? Se strâmbă Maxwell. Îmi vine să borăsc când mă uit la tine.

— Nu te-aş putea ajuta să obţii un transfer?

— N-am nevoie.

Jerry privi patul în dezordine, ciorapii deşiraţi pe care-i lăsase în urma ei Anne Ne Win, pantalonii atârnaţi pe sfoara de deasupra lavaboului, preşul de lână de lângă pat, bătătorul de cricket de pe dulap.

— M-ar face să mă simt mai bine, oricum. Trase din trabuc.

— Vrei înapoi pălărioara?

— Nu fii scârbos, Cornelius.

— Atunci ce vrei, căpitane Maxwell?

— Dreptate.

— Sunt de partea ta.

Jerry se sculă şi întinse mâna după flanelaţi. Maxweel ridică Webley-and-Scott, 45-ul şi trase primul glonţ. Jerry fu aruncat peste lavabou şi clipi iute în timp ce vederea i se înceţoşa. Avea o contuzie lată de cinci degete pe sânul drept, iar centrul ei era o gaură cu margini roşii, zbârcite; în jurul rănii începea să-şi croiască drum afară puţin sânge.

— Chiar există ceva căcat pe lume, spuse.

După alte câteva focuri, când Jerry zăcea pe podele, avu impresia că lui Maxwell îi căzuseră pantalonii. Rânji. Glasul lui Maxwell era slab, dar injurios:

— Gangster împuţit! Criminalule! Futu-te-n cur pe mă-ta de asasin!

Jerry se întoarse pe-o parte şi observă că centura suspensoare de culoarea cireşii a Annei Ne Win atârna de un arc sub pat. Întinse mâna şi o atinse şi un fior de plăcere îi alergă prin trup. Ultimul glonte pe care-l simţi îl lovi la baza şirei spinării.

Se cutremură şi fu vag conştient de greutatea trupului mătăhălos al lui Maxwell peste al său, de încheieturile mâinilor muşcate de insecte, de Webley-and-Scott-ul fierbinte încă, într-o mână, şi mirosul de cordită din răsuflarea căpitanului. Apoi Maxwell îi şopti ceva la ureche şi, dibuindu-i cu mâna împrejurul feţei, îi închise cu grijă pleoapele.

(Toate citatele sunt din ziarul „Guardian”, 22 august 1968.)

Michael Moorcock.

Diviziunea Delhi.

O ploaie indiană fumurie cădea peste colinele şi pădurile de lângă Simla, iar şoselele erau alunecoase. Jerry Cornelius îşi conducea Phantom V-ul pe uliţe întortocheate, flancate de garduri albe. Caroseria violetă a maşinii era stropită cu noroi şi greu de văzut prin pâcla ce nivela peisajul. În ploaie, lumea devenea atemporală.

Jerry dădu drumul la muzică, începând să cânte împreună cu Jimi Hendrix, în timp ce dădea colţurile.

Aveau să găsească materialul? Râse involuntar.

Coti pe aleea din faţa marelui său bungalou de lemn şi opri.

Un servitor sikh îi dădu o umbrelă înainte de-a lua în primire maşina.

Jerry merse prin ploaie spre verandă; închizând umbrela, ascultă sunetul apei pe frunzele copacilor, asemeni ticăitului a o mie de ceasuri.

Venise acasă la Simla şi era mişcat.

În colibă era un pat mic făcut cu grijă, iar pe pat un ursuleţ vechi de jucărie. Deasupra sa, o fotografie mărită a lui Alan Powys se decolorase la soare. Un cuvânt fusese scrijelit în perete mai jos şi la stânga fotografiei:

ASTRAPHOBIA.

Lângă pat era un exemplar din „Vogue” pe 1952, un album de benzi desenate cu „Captain Marvel”, un ceas într-o cutie pătrată. Furnirul casetei era ars rău. Proptind ceasul într-un colţ, se afla un pachet gol de Pali Mall care se decolorase până la un rozaceu-pal abia mai putând fi recunoscut. Libărci fojgăiau peste păturile de lână cenuşie ale patului.

Ploaia răpăia pe acoperişul de azbest ondulat. Jerry închise uşa şi o încuie în urma sa. Pentru moment nu se putea preocupa de colibă. Poate că era acelaşi lucru, în fond.

Privi printre copacii unduitori spre clădirea ruinată. Care era diferenţa exactă între sinteză şi senzaţionalism?

Jerry stătu înăuntru tot restul după-amiezii, ungându-şi carabina cu ace. Agresiunea susţine viaţa, gândi. Aşa trebuia să fie; existau multe căi mai simple de a procrea.

Acesta era motivul pentru care fiul său murise înainte de a se fi născut?

Un servitor aduse înăuntru o tavă de argint având pe ea o sticlă pe Pernod, puţină gheaţă, un pahar. Jerry zâmbi nostalgic, apoi frânse puşca pentru a unge ţeava.

Duhul fiului său nenăscut îl bântuia; deşi aici, în bungaloul răcoros cu antreurile sale întunecoase, era mult mai uşor de îndurat. Fireşte, nu fusese niciodată foarte greu de neluat în seamă; realmente, un proces întru totul diferit. Diviziunea între imaginaţie şi spirit nu începuse să se manifeste decât foarte târziu, pe la vârsta de şase sau şapte ani. Imaginaţia – de obicei desfăşurată, la acea vârstă, în jocuri copilăreşti absolut obişnuite – îl dusese de două ori până la limita câte unui accident mortal. Scăpând, ca întotdeauna, aproape zburase peste buza unei faleze.

Puţin după această primă manifestare începuseră coşmarurile, iar după aceea, cuplate cu ele, viziunile de feţe desfigurate, duşmănoase, care-l făceau să sară din somn, hrănite aproape cu siguranţă din „Fantasia”, festinul final al tatălui său înainte de a se prăpădi.

Apoi ororile sporiseră odată cu sosirea pubertăţii, şi el găsise în sfârşit un substituit în fantezii de o natură grandioasă, sado-masochistă. Visuri de elefanţi gătiţi cu giuvaeruri, sclave terorizate şi rajahi opulent îmbrăcaţi mărşăluind pe străzi baroce în vreme ce mulţimi de oameni cu turbane şi legături peste şolduri îi ovaţionau, îi batjocoreau.

Cu oarecare dezgust, Jerry răscoli focul în care ardea colecţia de cărţi religioase pentru copii, Atenţia îi fu atrasă de un zgomot de-afară. Pe verandă, servitorii strigau. Se duse la fereastră şi o deschise.

— Ce este?

— Nimic, sahib. O mangustă ucide o cobră. Priviţi. Omul ridică trupul moale al şarpelui.

Din şifonier, Jerry scoase o haină din brocart de mătase.

Era albastră, cu cercuri de o nuanţă uşor mai pală cusute cu fire argintii. Avea nasturi din diamante, iar materialul era vărgat cu vatir. Gulerul înalt şi ţeapăn se fixa la gât cu doi butoni de alamă, ascunşi. Jerry îşi puse haina peste cămaşa şi pantalonii săi de mătase albă. Încheie cu grijă nasturii, apoi gulerul. Părul lung şi negru îi cădea peste umerii hainei, iar

trăsăturile negricioase, cu barba şi mustaţa imperială, se asortau perfect cu costumul.

Traversând dormitorul, culese puşca de pe divan. Acţionă cătarea telescopică, verifică încărcătorul, cumpăni arma pe braţul stâng. Un strop mic de ulei pătă mătasea.

Zăbovind lângă un scrin, scoase din sertarul de sus o cască demodată din piele şi o pereche de ochelari aviatici.

Ieşi să privească la pământul ce aburea în soare. Casa ruinată era de un alb strălucitor, acut, în depărtare. Dincolo de ea, îşi putu vedea servitorii împingând biplanul uşor Tiger Moth pe micul aerodrom.

O călătorie de înapoiere prin cerul limpede; un vis de a zbura; rotire peste colinele albastre-cenuşii şi câmpiile de orez verde, peste sate, oraşe, drumuri galbene, peste turme de vite; peste locuri străvechi, şterse, peste râuri şi centrale hidrografice; un vis de libertate.

În zare, Delhi arăta la fel de graţios ca New York-ul.

Jerry îşi croi drum prin mulţimea de şerbi adunaţi să-i vadă avionul. Arhitectura victoriană târzie a acestei suburbii din Delhi se armoniza perfect cu construcţiile noi, printre care şi o biserică protestantă, înălţată în ultimii zece ani.

Îşi ridică pe frunte ochelarii de zbor, mută puşca în dreapta şi împinse uşile bisericii.

Era decorată de-a dreptul fantezist, cu fresce în tonuri portocalii, albastre şi aurii, de pictori locali, înfăţişând incidente din viaţa lui Isus şi a Apostolilor. Ferestrele erau înguste şi fără vitralii; ca alte podoabe nu mai existau decât altarul şi accesoriile sale. Amvonul era simplu, din lemn lăcuit.

Când Jerry ajunse la jumătatea naosului, apăru un tânăr preot indian. Purta un costum de în galben deschis şi o cămaşă bleu-marin cu guler alb drept; I se adresă lui Jerry în hindi:

— Nu îngăduim arme în biserică, domnule. Jerry îi ignoră spusele.

— Unde e Sabiha?

Preotul îşi împreună mâinile peste abdomen.

— Sabiha e în Gandhinagar, am auzit azi dimineaţă. A plecat ieri din Ahmedabad…

— Pakistanezul e cu ea?

— Aş zice că da. Preotul trecu la engleză:

— Au o maşină de lux, un Rolls-Royce. O să-i ducă acolo cât ai clipi.

Jerry zâmbi.

— Bun.

— O cunoaşteţi pe Sabiha, deci? Întrebă colocvial preotul, pornind spre Jerry.

Jerry săltă pe şold carabina cu ace.

— Bineînţeles. Nu mă recunoşti?

— O, Doamne!

Jerry oftă şi înclină puţin puşca. Apăsă trăgaciul şi trimise un ac prin gura deschisă a preotului, până în creier.

În perspectivă, presupunea ca nu era decât o problemă de echilibru. Dar chiar ţinând seama de atitudinea sa faţă de preot, slujba era din cele neplăcute. Evident, ar fi fost cu mult mai rău dacă preotul ar fi avut o identitate proprie. Nu se produseseră mari stricăciuni, oricum, şi pe această bază toată lumea avea să fie mai mult sau mai puţin satisfăcută.

„Există perioade din istoria unei naţiuni când evenimente de presă întâmplătoare, infiltrate de la un vecin neprietenos, ar trebui privite nu ca păsări rătăcite, ci drept simboluri ale unei urzeli, jaloanele unei stări de spirit investite cu semnificaţie sinistră. Ce se petrece, precis, în Pakistan? Există oare o pregătire treptată, desemnată insidios să stabilească tensiuni periculoase între cei doi vecini? De ce sunt aşa-numiţii majahizi înrolaţi în număr mare şi instruiţi în spirit de guerilă? De ce măsuri militare, ca instalarea de mici cazemate şi alte dispozitive ofensiv-defensive similare la graniţă, au fost escaladate până la un nivel îngrijorător?”

Săptămânalul de ştiri „Blitz”, Bombay, 27 iulie 1968.

Prin clădirile doar pe jumătate construite din Gandhinagar rătăci Jerry, cu casca de aviator şi ochelarii într-o mână şi puşca în cealaltă. Haina de mătase îi era de-acum jegoasă şi deschisă la guler. Pantalonii albi erau pătaţi cu ulei şi noroi, iar ghetele din piele de căprioară murdare. Tiger Moth-ul zăcea acolo unde aterizase forţat, cu o roată complet ruptă din osie. N-avea să-l mai poată folosi la plecare.

Asfinţitul se apropia, iar străzile noroioase erau pline de umbrele aruncate de scheletele zgârie-norilor moderni la care prea puţin se lucrase de luni de zile. Jerry ajunse la cea mai înaltă clădire, plănuită ca viitor bloc administrativ al şefului

guvernului, şi începu să urce scările amplasate între etajele schelăriei. Îşi lăsă casca jos, dar continuă să ţină puşca de garda trăgaciului în timp ce urca.

Când ajunse în vârf şi se întinse pe burtă pe zidul de beton fără acoperiş, văzu că oraşul părea să fi fost proiectat în formă de spirală, cu axa chiar pe aceea clădire. De undeva de la periferie, un clopot porni să răsune. Jerry dezasigură arma.

De pe o stradă lăturalnică apăru un uriaş elefant mascul cu fildeşi încovoiaţi, înfrumuseţaţi cu brăţări de aur, argint şi bronz. Pe cap şi spinare avea preşuri de mătase măiestrit brodată, lestate cu canafi roşii, galbeni şi verzi; şaua cu baldachin era şi ea ornată, lemn încrustat cu fâşii de alamă şi argint emailat, cu onyx, smaralde şi safire. Sub baldachin stăteau întinşi Sabiha şi pakistanezul, cu hainele în neorânduială, făcând cu febrilitate dragoste.

Jerry ochi prin telescopul puştii până prinse în colimator ceafa pakistanezului, dar în acel moment bărbatul se mişcă, muşcat de umăr de către Sabiha, şi o fâşie din sari-ul ei de nylon albastru, prins în vântul serii, fâlfâi ascunzându-i pe amândoi. Când nylon-ul se îndepărtă iar, Jerry văzu că erau amândoi aproape de orgasm. Îşi puse puşca la zid şi aşteptă. Se sfârşi foarte repede.

Cu un zâmbet melancolic, îşi luă arma de ţeavă şi o aruncă peste zid astfel încât să cadă prin interiorul clădirii, izbind grinzile şi se făcu nevăzut.

Jerry începu să coboare încet schelăria.

În timp ce ieşea din oraş, văzu comandourile majahide concentrându-se spre strada unde bănuia că se află elefantul. Purtau cartuşiere încrucişate pe piept şi uriaşe Lee-Enfield 303-uri. Pakistanezul avea să fie capturat, fără îndoială, iar Sabiha va trebui să-şi găsească singură drumul înapoi spre Delhi. Scoase cheile de rezervă din buzunarul pantalonilor şi deschise portiera Rolls-Royce-ului violet, urcă şi porni motorul. Avea să oprească pentru benzină în Ahmedabad, sau poate la Udaipur, dacă o lua pe acolo.

Aprinse farurile şi conduse cu grijă până la autostrada principală.

În baie, îşi examină cicatricea de pe faţa interioară a coapsei; alunecase în timp ce escalada un gard de fier forjat tăiat la vârf în chip de ţepi inegali astfel ca oamenii să nu-l

poată sări. Avea şapte ani: fascinat de ceea ce-i dezvăluia tăietura adâncă în propria-i carne. Ore în şir îşi îndoise şi întinse alternativ piciorul pentru a privi muşchii expuşi mişcându-se prin sângele picurând.

Ieşi din baie şi-şi înfăşură un halat în jurul trupului, umblând încet prin holurile bungaloului până ajunse în dormitor.

Sabiha sosise. Îi oferi un zâmbet crispat.

— Unde ţi-e puşca?

— Am lăsat-o în Gandhinagar. Pur şi simplu am ajuns prea târziu.

— Îmi pară rău. Ridică din umeri.

— Vom lucra din nou împreună, nu-i aşa?

— Partea noastră, oricum, aş crede.

Scoase din masa de toaletă o cutie de alamă şi deschise capacul, întinzându-i-o. Femeia îl privi în ochi.

După ce luă tot ce-i trebuia închise capacul cutiei cu arătătorul ei lung. Unghiile ascuţite erau lăcuite într-un roşu intens.

Epuizat, Jerry se lăsă să cadă pe spate în pat şi o privi vag în timp ce-şi schimba sari-ul de nylon cu o pereche de pantaloni de dril kaki, cămaşă şi sandale. Îşi adună părul lung şi negru şi-l prinse cu o agrafă în vârful capului.

— Fiul tău… Începu ea, dar Jerry închise ochii, tăindu-i vorba. O privi cum se răsuci şi părăsi odaia, apoi stinse lumina şi foarte curând adormi.

„Ajutorul necontrolat dat rebelilor Naga de către China arată că India are de înfruntat primejdii şi atacuri de ambele părţi ale hotarului. Nu e de presupus ca China să-şi repete aventura NEFA din 1962, de vreme ce acum ar avea de făcut faţă opoziţiei unite a U. R. S. S. şi S. U. A. Acesta e motivul precis pentru care rolul stelar al unei labe de pisică pare să-i fi fost desemnat Pakistanului… Serviciul nostru de contrainformaţii trebuie menţinut în stare de alertă, astfel încât să obţinem date autentice cu mult în avans faţă de mişcările intenţionate de inamic. Şi, odată ce ni se raportează montarea oricărei ofensive, trebuie să învăţăm din lecţia Israelului de-a lovi primii şi a lovi tare pe mai multe fronturi, înainte ca inamicul să profite de avantajele incipiente ale blitzkrieg-ului său.”
„Blitz”, ibid.

„Waterfall” al lui Jimi Hendrix cânta pe bandă în timp ce Jerry îşi lua micul dejun pe verandă. Privi o mangustă ţâşnind de sub coliba din apropiere şi străbătând fulgerător peluza spre copaci şi casa ruinată. Era o dimineaţă plăcută, răcoroasă.

De îndată că mangusta fu în siguranţă, Jerry se aplecă de la masă şi atinse un buton aflat pe podea. Coliba dispăru. Jerry trase adânc aer în piept, se simţea mult mai bine. Nu îndeplinise totul, dar obiectivele lui personale fuseseră atinse cât se poate de mulţumitor. Tot ce mai rămânea era ca o femeie să moară. Nu fusese, la urma urmei, un episod deosebit de vesel.

KRISHNAN MOHAN JUNEJA (Ahmedabad): Cum aţi ales numele BLITZ şi ce înseamnă?

A început în 1941, la apogeul blitzkrieg-ului nazist împotriva Marii Britanii.

„Blitz”, ibid., rubrica de corespondenţă.

Măcar ar trebui să fie ceva mai puţină violenţă fortuită, care e o asemenea ironie a vieţii şi timpului tuturor şi care deprimă atât de mult. Dacă tensiunea trebuie întreţinută, aceasta ar trebui să se facă pe un nivel cât mai abstract posibil. Şi totuşi, până la urmă a contat cu ceva? A fost atât de greu să găsească acel echilibru anume între lege şi haos.

A fost un joc primejdios, o decizie dificilă, poate o dihotomie ireconciliabilă.

În timp ce mergea printre copaci spre casa ruinată, trase concluzia că în acea parte a lumii lucrurile se îngustau prea mult. Îşi dorea să nu fi ratat sincronismul în privinţa pakistanezului. Dacă l-ar fi ucis, era posibil să fi pus în mişcare o întreagă serie nouă de curente contrarii. Pierduse momentul, şi ştia de ce.

Acoperişul casei se surpase, şi o parte din peretele de faţadă era bombat în afară. La etajele inferioare toate geamurile erau sparte, iar uşile duble se spărseseră spre înapoi în tocurile lor. Avea curajul să intre? Prezenţa fiului său era foarte puternică.

Numai de n-ar fi fost aici, gândi. Oriunde în altă parte, şi pakistanezul ar fi fost mort de-acum.

Până în acel moment nu se considerase niciodată laş, şi totuşi se opri înainte de-a ajunge la uşă şi-i fu cu neputinţă să mai înainteze. Se răsuci şi o luă la goană, cu chipul tresăltându-i de groază.

Phantom V-ul era gata. Intră şi-l conduse rapid în josul aleii, ieşind în şosea. Fugi departe de Simla, şi zbieră, cu ochii dilataţi de ură de sine. Ţipătul i se intensifică în timp ce trecea de Delhi, şi nu muri complet decât când atinse Bombay-ul şi coastele.

Plângea necontrolat chiar şi când „SS Kao An”-ul ajunse departe în Marea Arabiei.

Michael Moorcock.

Joncţiunea Pekin.

Dinspre pământurile bogate şi deluroase ale vestului sosi Jerry Cornelius, cu un vibracolt în teaca de pe şold şi-n inimă un mesaj generos, în China.

Înalt de un metru şi optzeci şi opt, mai curând plin, echipat cu barba şi uniforma unui guerrillero cubanez, doar ochii îi negau înfăţişarea sau, când se mişca, mişcările. Atunci uniforma era văzută drept ceea ce era de fapt, iar cei ce la-nceput îl admiraseră îl detestau, iar cei ce-l dispreţuiseră îl iubeau. El îi iubea pe toţi, din partea lui, îi săruta pe toţi.

Pe malurile unui lac întins ce reflecta Luna plină se afla o pagodă înaltă, ruinată, cu pereţi marchetaţi în mozaic decolorat, roşu, albastru deschis şi galben. În odaia prăfuită de la etajul întâi, Jerry turnă Wakayama Sherry pentru trei generali derutaţi a căror hotărâre de a-l întâlni în această provincie îndepărtată fusese pe de-a-ntregul o chestiune de instinct.

— Substanţial, murmură un general, studiind paharul.

Jerry privi limba trandafirie plimbându-se printre buze şi dis-părând în colţul stâng al gurii.

— Tensiunea, începu grijuliu un al doilea general. Tensiunea. Jerry ridică din umeri şi se mişcă prin cameră foarte repede. Trase la rogojina din faţa lor, se aşeză, îşi încrucişă picioarele sub el.

O umbră înaripată trecu prin dreptul Lunii. Al treilea general privi spre mozaicul în curs de dezintegrare de pe perete.

— Numai de două ori în…

Jerry încuviinţă îngăduitor.

Din consideraţie pentru el, vorbeau toţi trei mandarina de calitate cu o anumită doză de auto-dispreţ aprehensiv, asemenea colaboraţioniştilor ce se tem de represalii împotriva compatrioţilor.

— Cum e acolo, acum? Întrebă un general, arătând spre vest.

— Sălbatic şi uşor, ca întotdeauna, răspunse Jerry.

— Dar bombardamentele americane…

— O distracţie, adevărat, se scărpină Jerry în palmă. Ochii primului general de dilatară.

— Parisul ras, Londra devastată, Berlinul în ruine…

— Luaţi mult de la prietenii dumneavoastră înainte de-a-i condamna.

Acum umbra dispăruse. Mâna celui de-al treilea general îşi despărţi larg degetele.

— Dar distrugerile… Dresda şi Coventry au fost nimic. Treizeci de zile – cerurile grele de turboreactoarele piraţilor yankei, ploaie constantă de napalm, milioane de morţi…

Sorbi din sherry.

— Trebuie că a părut sfârşitul lumii… Jerry se încruntă.

— Aşa cred. Apoi rânji.

— N-are nici un rost să facem tevatură pe chestia asta, nu? Nu e totul spre mai bine, în perspectivă?

Generalul păru exasperat.

— Of, şi voi…

Tensiune, rezultând în echilibru: gesturile conflictului menţin pacea. O chestiune de interpretare.

După ce fusese Elric, Asquiol, Minos Aquilinus, Clovis Marca, acum şi pentru totdeauna era Jerry Cornelius al nobilului preţ, mândru prinţ al ruinelor, şef al circuitelor, Falstaff, Muldson campionul etern…

Nu se-ntâmpla mare lucru la Centrul Temporal în ziua aceea; călăreţi-fantomă goneau pe armăsari scheletici prin lumi la fel de fantastice precum cele ale lui Bosch sau Brueqel, iar în zori, când nori de gigantici flamingo stacojii se înălţau din cuiburile lor de stufăriş, rotindu-se pe cer în bizare dansuri rituale, o figură obosită şi nobilă avea să coboare la marginea mlaştinii şi să privească peste ape la straniile configuraţii de lagune întunecate şi insule roşiatice ce-i păreau asemeni hieroglifelor unui limbaj ancestral. (Mlaştina fusese odinioară locuinţa sa, dar acum se temea de ea, odată ce o umpluseră lacrimile lui.)

Cornelius nu se temea decât de teamă şi-şi întoarse animalul albinos dinspre privelişte, călărind trist şi în altă

direcţie, cu coama lungă fâlfâind în urmă-l astfel încât, de la distanţă, părea cine ştie ce madonă cu păr auriu a lagunelor.

Impunere a ordinii asupra peisajului; viziunea romantică a erei raţiunii, eră a fricii. Şi totuşi, ritmul incontestabil al sferelor, prezenţa lui Dumnezeu. Avantajele bunei rânduieli; agonia aproape de neîndurat a ordinii ce nu admite nici un compromis. Lege şi Haos. Chipul lui Dumnezeu, suflet al sinelui: „Căci mintea omului singură e liberă să exploreze măreaţa întindere a infinitului cosmic, să transceadă conştiinţa obişnuită, sau să hoinărească prin coridoarele secrete ale creierului, unde trecut şi viitor se contopesc într-unui… Iar Universul şi individul sunt legate, unul oglindit în altul, şi fiecare îl conţine pe celălalt.”.

„Cronica Spadei Negre”.

Era extrem de subtil, gândi, privind prin fereastră la apele lacului. În altă cameră, generalii dormeau. Înfăţişarea unui lucru era adesea aproape cea a diametrului opusului său. Lacul semăna cu o întindere de argint netezit; chiar şi trestiile erau asemeni unor fire de aur palid, iar bâtlanii adormiţi puteau să fi fost sculptaţi în iad alb. Acesta era misterul absolut? Se uită la ceas. Ora de culcare.

Dimineaţă, generalii îl duseră pe Cornelius la locul F111 A-ului prăbuşit. Era în stare bună, cu o aripă îndoită şi coada smulsă, pilotul zdrenţuit, încă în carlingă, ţinând o mână moartă pe levierul ejectorului. Avionul stătea la umbra falezei, pe jumătate ascuns vederii aeriene sub o ieşitură. Jerry evită să se apropie.

— Am dori un răspuns clar, spuse un general.

— Clar, repetă Jerry încruntându-se; nu era ziua lui cea mai bună.

— Care a fost, exact, natura catastrofei? Îl întrebă un general pe altul.

Jerry se sili să urce pe fuzelaj pentru a arbora o poză care să-i impresioneze pe generali. Devenea important să grăbească lucrurile cât putea de mult.

— Ce înţelegi prin asta? Ridică generalul ochii spre el, dar Jerry nu era sigur că lui i se adresase. Ce înţelegi dumneata prin asta, Mr. Cornelius?

Jerry se simţi încolţit.

— Ce înţeleg?

Îşi plimbă mâna peste metalul ros, atingând insigna USAF, steaua, discul, bara.

— Pân' la urmă va ajunge la muzeu, spuse primul general, cu Thunderbird-ul 58, fireşte, şi restul. Dar ce-o fi asta? Arăta el spre câmpia verde-albăstruie care se întindea dincolo de jeep-urile parcate. Nu înţeleg.

Jerry se prefăcu că studiază faleza. Nu vroia ca generalii să-l vadă lăcrimând.

Mai târziu, se înghesuiră toţi în jeep şi o luară uruind peste câmpia prăfoasă, apărându-şi ochii şi gura cu eşarfele.

Revenind la pagoda de lângă lac, unul dintre generali privi gânditor înapoi peste peisajul plat.

— Curând, toate acestea vor avea formă.

Generalul atinse un obiect pătrat dintr-un buzunar al uniformei. Sunetul răguşit al unei orchestre de alămuri chinezeşti începu să zbiere. Bâtlanii fâlfâiră din stufăriş şi se înălţă spre cer.

— Eşti şi dumneata de părere să lăsăm avionul acolo unde e, nu? Spuse generalul Way Hahng.

Cornelius ridică din umeri. Dar realizase contactul, gândi satisfăcut.

Locomotiva-cu aburi, grea şi de modă veche, manevră şi opri. Înapoia ei, vagoanele şubrede se împinseră unul într-altul preţ de-o clipă înainte de-a rămâne nemişcate. Aburi se înălţau pe lângă locomotivă iar mecanicul chinez îşi păstră priviră fixă peste câmpie, pe deasupra capetelor lor, în timp ce săreau jos din jeep şi se apropiau de tren.

Câţiva ţărani ocupau vagoanele. Doar unul privi scurt pe fereastră înainte de-a-şi întoarce capul. Ţăranii, bărbaţi şi femei, purtau salopete roşii.

Păşind cu picioarele cufundate până la genunchi prin aburii umezi, urcă în primul vagon de după tender. Locomotiva se puse în mişcare.

Jerry se tolăni pe bancheta de bambus tare şi-şi culese o aşchie din mânecă. În depărtare se zăreau munţi înceţoşaţi, îi aruncă o privire generalului Way Hahng, dar acesta se concentra asupra lărgirii unei catarame de centură. Jerry răsuci capul înapoi şi identifică jeep-ul, abandonat lângă şine.

Îşi puse în funcţiune visitaper-ul, fixând sharful pe fereastră. Silueta indistincte începură să se mişte pe geam,

dansând în muzica de care se umpluse vagonul. Generalii fură surprinşi, dar nu spuseră nimic. Melodia era „Hello Goodbye” a Beatles-ilor.

Nu se potrivea. Jerry o închise. Şi totuşi, gândi, poate merge. Fiecare sfanţ împuşcat avea două feţe.

Izbucni în râs.

Generalul Way Hahng îi oferi o privire iute, dezaprobatoare, dar nu mai mult.

— Aud că în vest ţi se spune Corbul, zise alt general.

— Numai în Texas, răspunse Jerry, încă bâţâindu-se.

— Aha, în Texas.

Generalul Way Hahng se ridică să meargă la lavabou. Cu jacheta scoasă, pantalonii strâmţi ai generalului se puteau vedea întinzându-se peste fese frumos rotunjite. Jerry le privi simţindu-se pătruns de extaz. Niciodată nu mai văzuse aşa ceva. Materialul uşor boţit le sporea atracţia.

— Şi în Los Angeles? Spuse alt general. Cum ţi se spune în „Bei”?

— Grasu’, zise Jerry.

„Cu toate că era fizician, ştia că obiectele biologice importante vin perechi.”

Watson, Dubla elice.

„În sinologie, ca şi în bucătăria chinezească, există două feluri…”

Enrigbt, „Ecounter”, iulie 1968

Generalul Lee îi întâmpină la gară. Nu era mare lucru în afara unei platforme de lemn înălţate între calea ferată şi Fluviul Galben.

Dădu mâna cu Jerry:

— Scuzele mele, spuse. Dar în situaţia de faţă am considerat c-ar fi mai bine să ne întâlnim aici decât la Weifang.

— Cât de mult timp aveţi? Întrebă Jerry. Generalul Lee zâmbi şi-şi desfăcu braţele.

— Ştii mult mai bine, Mr. Cornelius.

Se îndreptară spre locul unde-i aştepta uriaşa maşină de stat major Phantom IV.

Generalul Way Hahng strigă de la fereastră în timp ce trenul pornea:

— Noi mergem la Tiantsin şi-o să ne-ntoarcem înapoi de-acolo. O să vă aşteptăm, Mr. Cornelius.

Jerry le făcu un semn liniştitor cu mâna.

Generalul Lee era îmbrăcat într-un elegant costum Ivy League puţin lucios, puţin uzat la o mânecă. Era aproape la fel de înalt ca Jerry, cu faţa rotundă, ochi mâhniţi şi barbete negre, îi întoarse şoferului salutul în timp ce deschidea personal portiera limuzinei pentru Jerry. Jerry urcă.

Rămăsese în maşina oprită, privind râul. Generalul Lee puse o mână pe umărul lui Jerry. Jerry îi întoarse prietenului său zâmbetul.

— Ei, spuse în cele din urmă generalul, ce părere ai?

— Cred c-am să fiu în stare s-o fac. Se pare că sunt pe cale să rezolv ceva aici. Cu Way Hahng.

Lee se frecă în colţul gurii cu degetul arătător.

— Da. M-am gândit c-o să fie Way Hahng.

— Nu promit nimic, spuse Jerry.

— Ştiu.

— Am să fac tot ce pot.

— Desigur. Şi-o să meargă. De bine, de rău, o să meargă.

— De bine, de rău, generale. Aşa sper.

— Prea mult, spuse Jerry, din nou în pagodă, bând ceai din ceşti Manchu crăpate, mâncând picromigdale din veselă elegantă de polistiren care fusese sustrasă din fabricile Shimabara sau Kure.

Generalii se încruntau.

— Prea mult?

— Dar, logica… Spuse generalul Way Hahng, cel mai frumos din toţi trei.

— Adevărat, zise Jerry, care acum era îndrăgostit de generali şi foarte îndrăgostit de generalul Way Hahng. Pentru acel general în particular era pregătit (temporal sau metatemporal, în funcţie de punctul de vedere) să-şi compromită principiile sau cel puţin să nu dea pe gură absolut tot ce-avea în cap. Într-un moment de autoexasperare, se încruntă:

— Fals.

Expresia generalului Way Hahng denota dezamăgirea.

— Dar, ai spus…

— Am vrut să spun „adevărat”, răspunse Jerry. Nu-i folosea la nimic. Oricum, cu cât va ieşi mai repede din toată treaba, cu atât mai bine. Ceva trebuia să cedeze curând. Sau, în

cel mai rău caz, cineva. Îşi aminti brusc marele avânt de entuziasm printre pictorii americani imediat după război şi-n minte îi veni un Merlan.

— La dracu'!

— E o chestiune de matematică, de istorie, spuse al doilea general.

Respiraţia lui Jerry se accelerase.

— Nu citesc în franceză, spuse dispreţuitor generalul Way Hahng înapoindu-i lui Jerry bucata de hârtie. Era pentru prima oară că rămâneau singuri împreună.

Jerry oftă.

Un strigăt.

Ca-ntotdeauna, era o problemă de gestică. Îşi aminti felul cum se înclinase aripa F 111 A-ului, ascunzând ruina trenului de aterizare. Orice aberaţie se produsese (şi probabil exista una), era pregătit să-i facă faţă. În fond, admiraţia şi entuziasmul său fuseseră cândva generoase, şi erau genul de lucruri care nu se uită; continua să persiste sentimentul de pierdere, indiferent ce făcea ca să-l acopere. Nu putea fi generos în continuare, chiar, dacă era mult mai greu? Ridică din umeri. Încercase mai mult de-o dată şi fusese respins prea des. O despărţire curată era cea mai de preferat.

Dar impulsul de-a mai face totuşi încă un gest – de simpatie, de înţelegere, de dragoste – rămânea. Nu ştia nici o cale prin care un asemenea gest să fie apărat de interpretările greşite, şi la urma urmei el era maestrul falsificator. Exista enorm de multă substanţă, poate chiar mai multă decât înainte, dar modalitatea ei de expresie era ştrangulată. De ce îl considerau întotdeauna pe el, în ultimă instanţă, agresorul? Aşa să fie? Până şi generalul Lee îl văzuse în acest rol. În special, presupunea, era mai mult ca orice o chestiune de echilibru. Poate că pur şi simplu trebuia să se împace cu lunga aşteptare.

Între timp, datoria îl chema, substitut destul de onorabil pentru marea căutare. Se ridică în picioare pe ultima terasă a pagodei silindu-se să înfrunte lacul, care i se părea la fel de vast precum marea şi cu mult mai adânc.

Memoria îl făcea pe martir grăbit; dualitate. Trecutul era viitor. Memoria era precogniţie. N-avea nici o validitate în materie de materie. Karl Glogauer răstignit pe o cruce de lemn cu piroane de fier prin mâini şi picioare.

„Dar dacă ai crede nesfârşitul adevăr – atunci Timpul e o agonie a lui Acum, şi aşa va fi întotdeauna.”

Oraşul ce visează. Nu analizaţi.

Noţiuni ocolite dezonorau memoria falsului. Le Corbusier, château al tatălui său. Dar toate acestea se încheiaseră. Era o mare uşurare.

— Acum e rece aici, spuse generalul Way Hahng.

— Mai bine hai afară, răspunse, prudent. Repede. Ochiul. Cât mai e deschis.

Stăteau împreună în odaie, iar iubirea lui Jerry o umplea.

— E frumos, spuse generalul.

Lăcrimând de milă, Jerry lovi uşor părul negru al generalului, se aplecă şi sărută buzele.

— Curând.

Vibracoltul şi restul echipamentului erau la îndemână.

UN STRIGĂT DULCE.

Vocea viermelui lat. Cu multe nume, cu multe feţe, extraordinar agent metatemporal, om al multiversului, metatămăduitor, metavindecat, metaegoizat. Glasul acid.

„Doamne, spuse Henark şi trăi în veci acel moment.”

Lumile despărţite.

Curgerea mandarinei, calitatea sanscritei pe care generalul o vorbea în timp ce făcea dragoste. Totul se lega. Curând. Să lăsăm însă victima să mai strige o dată, să mai mişte o dată.

Jerry se duse la fereastră, privi lacul, apa neagră şi lucitoare.

Înapoia sa, în cameră, generalul Way Hahng zăcea gol, fumând o doză puternică. Ochii generalului erau opaci şi buzele generalului se arcuiau într-un zâmbet de beatitudine, aproape timp. Micul visitaper de lângă saltea arunca imagini abstracte pe mozaicul peretelui, cânta „What You’re Doing”, dar chiar şi asta îl făcea pe Jerry să fie nerăbdător. Rareori dorea în acest moment liniştea desăvârşită, dar acum trebuia s-o accepte. Străbătu încăperea şi, cu un gest, făcu visitaperul să amuţească. Avea dreptul. Generalul nu i-l discută.

Jerry privi echipamentul abandonat şi-şi atinse bărbia rasă. Mersese prea departe?

Propria sa supradoză făcea ca inima să-i bubuie ca în focul unei mari pasiuni. Întâlnirea aceea recentă cu poetul pe care-l

admira, dar care se nega prea mult pe sine. „Ironia e adesea un substitut al realei imaginaţii”, spusese poetul, vorbind despre o recentă extravaganţă interplanetară.

Dar toate astea erau de-acum distracţii. Sosise timpul.

Jerry înclină capul înaintea lacului. Sentimentul, nu apa, îl copleşise pe moment. Avea vreo importanţă?

Jerry îndreptă vibracoltul spre general şi privi trupul acestuia zgâlţâindu-se mai multe minute în şir. Apoi luă extractorul şi îl aplică. Curând, infinit de preţioasele nucleotide erau înmagazinate, iar el se pregătea să plece. Sărută grăbit cadavrul şi puse sub braţ cutia care era acum generalul. În Washington există un bucătar şef care ştia ce-avea de făcut.

Coborî şirul etajelor până în locul unde-l aşteptau generalii rămaşi.

— Spuneţi-i generalului Lee că operaţiunea a fost îndeplinită.

— Cum veţi pleca?

— Dispun de mijloace de transport, spuse Jerry.

Erofiara părăsi China a doua zi dimineaţă, purtându-l cu sine pe Jerry Cornelius, călăreţ sau prizonier: cei ce-i văzură trecând nu aveau putinţa de-a-şi da seama. Poate că nici chiar Jerry, sau animalul însuşi, nu mai ştiau: călătoriseră atât de mult împreună prin lume.

Precum un dragon se înălţă în vânt, îndreptându-se spre pământurile ruinate, bogate şi deluroase ale vestului.

Stephen King.

Materie cenuşie.

Toată săptămâna anunţaseră vânt din nord şi cam joi a sosit, un urlător adevărat care pe la patru după-amiază troienise zăpada de opt degete şi nu dădea nici un semn că s-ar potoli. Obişnuiţii cinci, şase, erau adunaţi în jurul Vrednicului la „Bufniţa Nopţii” a lui Henry, singura dugheană din acea parte a Bangorului care ţine deschis zi şi noapte.

Henry nu face afaceri în stil mare – cel mai adesea se-adună din berea şi vinul vândut puştilor de facultate – dar se descurcă, iar pentru noi, ageamiii de la Siguranţa Socială, e un loc unde să ne-adunăm şi să sporovăim despre cine-a mai murit şi cum se duce dracului lumea.

În după-amiaza aceea Henry era la tejghea; Bill Pelham, Bertie Connor, Cari Littlefield şi cu mine ne-nghesuiserăm în

jurul sobei. Afară, nici o maşină nu trecea pe Ohio Street, iar plugurile aveau de furcă din greu. Vântul tăvălea zăpada peste ceva ce părea coloana vertebrală a unui dinozaur.

Henry nu avusese toată după-amiaza decât trei clienţi – asta, dacă-l punem la socoteală şi pe Eddie, orbul. Eddie are cam şaptezeci de ani, şi nu-i orb de-a binelea. Mai mult se ciocneşte de lucruri. Vine o dată, de două ori pe săptămână, îşi înfige o felie de pâine sub haină şi iese cu o mutră de parc-ar vrea să spună: „Na, frecangii tâmpiţi ce sunteţi, iar v-am tras în piept”.

Bertie îl întrebase odată pe Henry de ce nu-i punea capăt.

— O să-ţi zic, spuse Henry. Acu’ câţiva ani, Air Force-ul avea nevoie de dooj’ de milioane de dolari să monteze macheta unui avion pe care-l proiectaseră. Ei bine, i-a costat şapteşcinci de milioane, şi afurisenia nici gând să zboare. Asta se-ntâmpla acu’ zece ani. Când Eddie orbu’ şi cu mine eram mult mai tineri, şi eu am votat pentru femeia care-a suportat nota de plată. Eddie orbu’ a votat contra ei. Şi de-atunci plătesc în fiecare zi pâinea.

Bertie nu părea să fi urmărit povestea, dar se aşeză totuşi la loc s-o rumege.

Uşa se deschise iarăşi, lăsând să intre un val de aer rece şi cenuşiu de-afară şi un băieţel care-şi scutură zăpada de pe ghete. L-am recunoscut după o secundă. Era puştiul lui Richie Grenadine, şi arăta de parcă tocmai pupase bebeluşul în capătul greşit. Mărul lui Adam îi sălta în sus şi-n jos iar faţa îi avea culoarea unei cârpe vechi de şters grăsimea.

— Domnu Parmalee, îi spuse el lui Henry, cu ochii rotindu-i-se-n cap ca nişte bile, trebuie să veniţi. Trebuie să-i luaţi berea şi veniţi, eu nu mai mă duc înapoi acolo. Mi-i frică.

— Uşurel, spuse Henry, scoţându-şi şorţul alb, de măcelar, şi ieşind de după tejghea. Care-i baiul? Iar s-a-mbătat tac-tu?

Auzind aceasta mi-am dat seama că Richie nu mai apăruse de-o bună bucată de vreme. De obicei trecea o dată pe zi să ia o ladă de bere ce se nimerea să fie mai ieftină pe moment un grăsan înalt, cu obraji ca nişte buci de porc şi braţe cât şuncile. Richie fusese întotdeauna un porc când era vorba de bere, dar se descurcase binişor pe vremea când lucra la joagărul din Clifton. Pe urmă s-a-ntâmplat ceva – un lemnar a băgat prost o-ncărcătură, sau poate doar aşa zicea Richie pe urmă – destul

că a rămas fără lucru, liber ca pasărea cerului, cu compania joagărului plătindu-i o compensaţie. Să aibă ceva la spate. Oricum, se-ngrăşase groaznic. Nu mai venise de la un timp, deşi din când în când îi vedeam, băiatul intrând să ia lada de fiecare seară pentru Richie. Băieţel destul de drăguţ. Henry îi vindea berea, ştiind că băiatul nu făcea decât ce-i spunea tacă-său.

— S-a-mbătat, spunea copilul, da' nu ăsta-i necazu'. E… e… o Doamne, e groaznic.

Văzându-l că era gata să zbiere, Henry interveni repede:

— Cari, vrei tu să vezi de local un minut?

— Sigur.

— Aşa, Timmy, acuma ia hai tu cu mine-n magazie şi zi-mi ce-i.

Îl scoase pe băiat din sală, iar Cari dădu ocol tejghelei şi auzi de-acolo din spate, glasul adânc, încet, al lui Henry, apoi cel al lui Timmy Grenadine, vorbind ascuţit şi repede. După aceea băiatul începu să plângă, iar Bill Pelham îşi drese vocea şi-ncepu să-şi umple pipa.

— Nu l-am mai văz't pe Richie de câteva luni, spuse. Bill mormăi.

— Nici o pagubă.

— Era în… Aşa, spre sfârşitul lu' octombrie, spuse Cari. Pe la Halloween. A cumpărat o ladă de bere Schlitz. Groaznic ce cărnos se mai făcuse.

Nu era mult de spus. Băiatul continua să plângă, în acelaşi timp vorbind însă. Afară vântul continua să şuiere şi să vuiască, iar radioul spunea c-o să mai căpătăm şase degete de zăpadă sau cam aşa ceva până dimineaţă. Era jumătatea lui ianuarie, şi m-am întrebat dacă-l mai văzuse cineva pe Richie din octombrie – în afara copilului, adică.

Şueta a mai continuat un timp, până când în sfârşit Henry şi băiatul a apărut. Acesta din urmă îşi scosese haina, dar Henry şi-o îmbrăcase pe-a sa. Băiatul sughiţa cam ca atunci când ce-a fost mai rău a trecut, însă avea ochii roşii şi când îţi întâlnea privirea şi-i cobora în pământ. Henry părea îngrijorat.

— Cred că-l trimit pe Timmy sus să-i facă nevastă-mea nişte brânză prăjită sau ceva. Poate vreţi careva să veniţi cu mine pân-acasă la Richie, băieţi. Timmy zice că vrea nişte bere. Mi-a dat banii.

Încearcă să zâmbească, dar se vedea că treaba-i împuţită rău şi, nu peste mult timp, se lăsă păgubaş.

— Sigur, făcu Bertie. Ce fel de bere? Merg s-o aduc.

— Adă Harrow's Supreme, îl dăscăli Henry. Avem acolo câteva lăzi ieftine.

M-am sculat şi eu. Noi doi avem să-l însoţim. Artrita lui Cari e ceva de speriat în zile ca acelea, iar braţul drept al lui Billy Pelham nu-mi mai e de mare folos.

Bertie scoase două duzini de cutii împachetate câte şase şi le băgă într-o cutie, în timp ce Henry îl duse pe băiat în apartamentul său, deasupra.

Ei, şi după ce puse lucrurile la punct cu nevastă-sa, coborî uitându-se încă o dată înapoi să se asigure că uşa de la etaj era bine închisă. Billy izbucni:

— Care-i treaba? L-a caftit Richie pe băiat?

— Nu, spuse Henry. Deocamdată prefer să nu scot o vorbă. Aţi zice că-s nebun. Totuşi, am să v-arăt ceva. Banii cu care-a plătit Timmy berea.

Scoase din buzunar patru hârtii de-un dolar, ţinându-le de-un colţ, şi nu pot spune că-l condamn pentru asta. Erau acoperite cu o materie cenuşie, unsuroasă, ca spuma din conservele stricate. Le depuse pe tejghea cu un zâmbet ciudat şi-i spuse lui Cari:

— Nu lăsa pe nimeni să le-atingă. Nici chiar dacă ce spune copilul e măcar pe jumate-adevărat!

Şi se duse la chiuveta de lângă tejgheaua pentru carne, unde se spălă pe mâini.

M-am ridicat, am tras pe mine scurta de postav şi fularul şi m-am încheiat. N-avea rost să luăm maşina; Richie locuia într-un bloc în josul străzii Cotite, care-i atât de plină de hârtoape cât permitea legea, fiind ultimul loc unde s-ar duce buldozerele.

În timp ce ieşeam, Bill Pelham strigă după noi:

— Acu' aveţi grijă!

Henry dădu doar din cap, punând cutia de Harrow's pe micul căruţ, de mână pe care şi-l ţine lângă uşă, şi pornirăm.

Vântul ne izbi ca o lamă de fierăstrău, aşa că mi-am tras imediat fularul peste urechi. Ne-am oprit în prag doar o secundă, cât să-şi pună şi Bertie mânuşile. Avea pe chip un soi de strâmbătură dureroasă, şi ştiam cum se simţea. O fi fost ea, vremea, grozavă pentru tineri să schieze toată ziua şi s-alerge

cu blestemăţiile alea de scutere de zăpadă juma' din noapte, da' când ai sărit de şaptezeci fără să schimbi uleiu', vântul ăla de nord-est îl simţi în inimă.

— Nu vreau să vă sperii, băieţi, spuse Henry, cu zâmbetul acela ciudat, oarecum revoltat, încă pe buze. Da' vreau să vă mai arăt ceva. Şi-am să vă mai spun ce mi-a zis băiatul când am urcat sus… Pentru că trebuie să ştiţi, înţelegeţi?

Şi scoase din buzunarul hainei un monstru de calibru 45 – pistolul pe care-l ţinea gata încărcat sub tejghea tot timpul, de când trecuse la douăşpatru de ore pe zi, în 1958. Nu ştiu de unde făcuse rost de el, dar ştiu că odată, când i l-a vârât sub nas unuia cu guler înalt, tipul a făcut stânga-mprejur şi-a ţâşnit pe uşă afară. Da, Henry nu-şi pierdea niciodată sângele rece. L-am văzut azvârlind în stradă un student care-i dăduse de furcă în legătură cu achitarea unui cec. Puştiul a ieşit de parcă i se mutase curul pe-o parte şi-i venea să se cace.

Vă spun toate astea doar pentru că Henry vroia ca Bertie şi cu mine să ştim că vorbea serios – ca şi noi, de fapt.

Aşa că am ieşit, ne-am aplecat în vânt ca nişte spălătorese, Henry împingând căruţul ăla şi povestindu-ne ce-i spusese băiatul. Vântul încerca să sfâşie cuvintele înainte să le-auzim, dar pe cele mai multe le-am prins – mai multe decât am fi vrut. Eram al dracului de-ncântat că Henry îşi luase ciocănitoarea franceză în buzunarul hainei.

Puştiul spunea că trebuie să fi fost berea de vină – ştiţi ce uşor se poate nimeri când şi când o cutie stricată. Trezită sau puturoasă sau verde ca petele de pişat de pe lenjeria unui irlandez. Un tip mi-a zis odată că nu-i nevoie decât de-o găurică nu mai mare decât un vârf de ac ca să lase să intre bacterii capabile de nişte chestii ale naibii de ciudate. Gaura poate fi atât de mică încât nici măcar să nu se trezească berea, dar bacteriile pot intra. Iar berea e hrană aleasă pentru unele din ploşniţele astea.

Oricum, băiatul spunea că în seara aceea din octombrie Richie adusese cu el o ladă de Golden Light, ca-ntotdeauna, şi se aşezase s-o lustruiască în timp ce Timmy îşi făcea lecţiile.

Timmy era gata să se culce când l-a auzit pe Richie spunând:

— Isuse Hristoase, asta nu-i în regulă. La care Timmy a zis:

— Ce anume, tăticule?

— Berea asta, a răspuns Richie. Doamne, are cel mai rău gust pe care l-am simţit vreodată în gură.

Cei mai mulţi s-ar întreba de ce, pentru numele lui Dumnezeu, a mai băut dacă era atât de rea, dar la fel de-adevărat e că tot cei mai mulţi nu l-au văzut niciodată pe Richie Grenadine bându-şi berea. Eram jos la chioşcul lui Wally într-o după-amiază şi l-am văzut câştigând cel mai al dracului pariu cu putinţă. A făcut rămăşag cu unul că poate să bea douăzeci de pahare de douăşcinci de cenţi într-un minut. Nici un localnic n-ar fi pariat cu el, dar comis-voiajorul ăla din Montpellier a pus jos o foaie de douăzeci de dolari şi Richie i-a umflat-o. Le-a băut pe toate cu şapte secunde mai devreme – deşi când a plecat avea mai mult de trei vele-n vânt. Aşa că-mi închipui că Richie avea deja trei sferturi din cutia aia stricată în burtă înainte să-l tragă creierul de mânecă.

— O să vărs! A spus Richie. Păzea!

Dar până să se ridice, i-a şi trecut, şi asta a fost tot. Băiatul spunea că a mirosit şi el cutia şi că puţea de parcă se târâse ceva înăuntru şi crăpase acolo. Mai avea şi puţină spumă gri pe la margini.

Două zile mai târziu, vine băiatul de la şcoală şi dă de Richie aşezat în faţa televizorului şi uitându-se la lacrimogenele de după-amiază cu toate împuţitele de storuri din casă trase.

— Ce-i cu tine? Întrebă Timmy, căci Richie rareori se băga-n casă înainte de nouă.

— Mă uit la televizor, zice Richie. Nu prea am chef să ies azi.

Timmy aprinde lumina de deasupra chiuvetei şi Richie zbiară la el:

— Şi-nchide dracu' lumina aia!

— Aşa că Timmy o stinge, fără să-l întrebe cum o să-şi facă lecţiile pe-ntuneric. Gând Richie e-n starea aia de spirit, nu-i pui nici o-ntrebare.

— Şi dă fuga de-mi adu o ladă, zice Richie. Banii-s pe masă.

Când vine copilul înapoi, taică-său stă tot pe-ntuneric, numai că acum e-ntuneric şi-afară. Şi televizorul e stins. Pe băiat începe să-l ia cu fiori – şi pe cine nu l-ar fi luat? Nimic

decât o locuinţă-ntunecată şi taică-tu şezând în colţ ca o momâie mare.

Aşa că pune berea pe masă, ştiind că lui Richie nu-i place să fie chiar atât de rece încât să-i abureascä fruntea, şi când se-apropie de bătrân începe să simtă un fel de miros stricat, ca de la brânza pe care-a lăsat-o cineva pe tejghea peste week-end. Nu zice nimic, totuşi, bătrânul nefiind niciodată curăţenia-ntruchipată, în loc de asta, se duce la el în cameră, închide uşa şi se-apucă de lecţii, şi după un timp aude televizorul pornind iar şi pe Richie destupându-şi prima cutie a serii. -

Şi două săptămâni, sau cam aşa ceva, la fel se-ntâmplă-n. Fiecare seară. Puştiul se scoală dimineaţa şi merge la şcoală şi cân’ vine-acasă Richie-i în faţa televizorului şi banii de bere pe masă.

Apartamentul mirosea şi el tot mai greu şi mai greu. Richie nu mai ridica deloc storurile, iar pe la jumătatea lui noiembrie l-a oprit pe Timmy să mai înveţe în camera lui. Zicea că nu suportă lumina pe sub uşă. Aşa că Tommy a-nceput să se ducă la un coleg din apropiere, după ce-i aducea tatălui său berea.

Apoi într-o zi, vine Timmy de la şcoală – era ora patru şi deja destul de-ntuneric – şi Richie spune:

— Aprinde lumina.

Băiatul aprinde lumina şi să fiu al naibii dacă Richie nu era înfăşurat tot într-o pătură.

— Ia uită-te, zice Richie, şi de sub pătură iese o mână. Numai că nu era deloc o mână. „Ceva gri”, atât i-a putut spune puştiul lui Henry. „Nu arăta câtuşi de puţin a mână. Doar un boţ gri.”

Ei bine, Timmy Grenadine s-a speriat rău. Zice:

— Tăticule, ce-i cu tine? Şi Richie zice:

— Nu-ş ce-o fi. Da’ nu doare. Mi-e… Bine oareş’cum. Aşa că Timmy zice:

— Merg să-l chem pe doctoru’ Westphail.

— La care pătura începe toată să tremure, de parcă se scutura, ceva groaznic – peste tot – sub ea. Şi Richie zice:

— Să nu-ndrăzneşti. Dacă faci asta o să te-ating şi-o să sfârşeşti şi tu la fel.

Şi-şi trage pătura peste faţă cam un minut.

Între timp ajunseserăm la colţul străzii Harlow cu strada Curbă şi se făcuse şi mai frig decât arătase termometrul Orange Crush al lui Henry când am ieşit afară. Nu prea-i vine nimănui să creadă în chestii de-astea, şi totuşi în lume se-ntâmplă destule lucruri ciudate.

Am cunoscut odată un tip pe care-l chema George Kelso, care lucra la Administraţia Domeniului Public din Bangor. Cinşpe’ ani a petrecut reparând ţevi de apă şi fire electrice şi-altele de-astea, şi-ntr-o zi pur şi simplu a plecat şi şi-a dat demisia, cu nici doi ani înainte de pensie. Frankie Haideman, care-l cunoştea, a zis că George a coborât într-un canal din Essex râzând şi glumind ca-ntotdeauna şi a ieşit după un sfert de oră cu părul alb ca zăpada şi ochii holbaţi de parcă tocmai s-ar fi uitat printr-o fereastră în iad. S-a dus drept la garajul A. D. P.-ului şi a pontat şi de-acolo a-ntins-o la chioşcul lui Wally şi-a-nceput să bea. Chestia asta l-a omorât în doi ani. Frankie zicea c-a-ncercat să stea de vorbă cu el, iar George a spus odată ceva, şi asta când era cam praştie. S-a-ntors cu taburetul, amicu’ George, şi l-a-ntrebat pe Frankie Haideman dac-a văzut vreodată un păianjen mare cât un câine ţapăn proţăpit într-o plasă plină de pisoi şi toţi ăştia înfăşuraţi în mătase. E, la asta ce poţi să mai zici? Eu nu spun că era adevărat, da’ zic că există prin colţurile lumii chestii care scot omu’ din minţi dacă le priveşte-n faţă.

Aşa că am stat la colţul străzii un minut, în ciuda vântului care ne matura de pe picioare.

— Şi ce-a văzut? Întrebă Bertie.

— A spus că îl putea vedea pe ta-su’, răspunse Henry, da’ zice că parcă era-ngropat în peltea cenuşie… Şi totul făcut talmeş-balmeş înăuntru. Zi cea că hainele-i intrau şi ieşeau din piele ca şi cum i s-ar fi topit cu trup cu tot.

— Sfinte Isuse, făcu Bertie.

— Pe urmă s-a acoperit la loc şi-a-nceput să urle la copil să stingă lumina.

— Cred că era ca mucegaiu’, am spus eu.

— Da, încuviinţă Henry. Cam aşa ceva.

— Ţine pistolu’ ăla la-ndemână, il sfătui Bertie.

— Da, cred c-aşa o să fac.

Şi cu asta, am luat-o târâş-grăpiş pe strada Curbă.

Blocul unde era apartamentul lui Richie Grenadine se înălţa. Aproape de vârful colinei, unul din monştrii ăia victorieni clădiţi de baronii pastei de hârtie la-nceputul secolului. Acum cam toate au fost prefăcute-n blocuri de locuit. Când Bertie îşi recăpătă suflul, ne spuse că Richie stătea la etajul doi, sub streaşină aia din vârf care ţâşnea ca o sprânceană. M-am folosit de ocazie ca să-l întreb pe Henry ce i se-ntâmplase puştiului după aceea.

Cam printr-a treia săptămână a lui noiembrie, băiatul a venit acasă după-amiază ca să descopere că Richie mersese şi mai departe de simplul tras al storurilor. Luase pături şi le bătuse-n cuie peste toate ferestrele apartamentului. Şi duhoarea se-nrăutăţise – un fel de miros răscopt, ca al fructelor puse să fermenteze-n drojdie.

După încă vreo săptămână, Richie a-nceput să-l pună pe băiat să-i încălzească berea pe sobă. Vă-nchipuiţi una ca asta? Copilul, singur într-un apartament cu taică-su prefăcându-se în… Mă rog, în ceva… Şi-ncălzindu-i berea pe sobă şi-apoi trebuind să-l asculte… S-asculte chestia aia… Bând-o cu nişte înghiţituri groase şi îngrozitoare, ca un babalâc care-şi mănâncă terciul. Puteţi să vă-nchipuiţi?

Şi-aşa au mers lucrurile până azi, când le-au dat drumul la copii mai devreme de la şcoală din cauza furtunii.

— Băiatul zice că s-a dus direct acasă, ne spuse Henry. În holul de la etaj nu-i nici o lumină – crede că taică-su s-a furişat într-o noapte-afară şi-a spart becu' – aşa c-a trebuit să cam bâjbâie pân-a dat de uşă.

Ei, şi a auzit ceva mişcând prin casă şi deodată i-a trăsnit prin minte că nu ştie ce face Richie toată ziua în timpul săptămânii. Nu-l văzuse pe bătrân urnindu-se din scaunul ăla de-aproape-o lună, şi omu' mai trebuie să şi doarmă şi să meargă la baie din când în când.

E o vizetă în mijlocul uşii, şi-ar fi trebuit să aibă pe dinăuntru un cârlig s-o blocheze, da-i era smuls încă de când s-au mutat acolo. Aşa că băiatul s-a apropiat tiptil de uşă, a-mpins puţin cu degetul şi şi-a lipit ochiul de vizor.

De-acum ajunseserăm la picioarele scării, iar casa se ridica peste noi ca o faţă înaltă şi urâtă, cu ferestrele alea de la doi în chip de ochi. M-am uitat la ele şi pot să fiu sigur că erau

negre ca iadul. Ca şi cum cineva ar fi pus peste ele pături sau le-ar fi vopsit.

— I-a trebuit un minut până să i se deprindă ochiul cu bezna. Şi-atuncea a văzut un maldăr mare şi cenuşiu, fără nimic de om în el, târându-se pe podea, lăsând o dâră cenuşie, băloasă, în urmă. Şi-dată s-a-ntins din el un braţ – sau ceva ca un braţ – şi a desfăcut o scândură din perete. Şi-a scos de-acolo o pisică.

Henry tăcu un moment. Bertie îşi lovea mâinile una de alta şi era ucigător de frig acolo afară-n stradă, dar niciunul din noi nu eram încă gata să urcăm în casă.

— O pisică moartă, reluă Henry, care putrezise. Băiatul zicea că era umflată şi ţeapănă… Şi se târau peste tot pe ea nişte chestii mici şi albe…

— Ajunge, icni Bertie. Pentru Dumnezeu!

— Şi-atunci taică-su’ a mâncat-o.

Am încercat să înghit şi-am simţit în gât un gust uleios.

— Atunci a închis Timmy vizorul, încheie încet Henry. Şi-a fugit.

— Nu cred că pot să mă duc acolo, spuse Bertie.

Henry nu mai spuse nimic, se uită doar de la Bertie la mine şi iar la el.

— Cred c-ar fi mai bine, am spus. Avem cu noi berea lui Richie. La asta Bertie nu răspunse, aşa că am urcat treptele şi am intrat în hol. Imediat am simţit mirosul.

Ştiţi cum miroase o pivniţă de cidru vara? Nu scapi niciodată de mirosul merelor, dar toamna e bine pentru că miroase acru şi-nţepător atât cât să-ţi gâdile nările. Vara, însă, nu miroase decât urât şi mirosul acela era la fel, doar cu puţin mai rău.

În holul de jos ardea o lumină, un bec chior şi galben într-un glob mat aruncând o lumină subţire ca zerul. Şi scările alea care urcau sus în umbră…

Henry propti căruciorul şi, în timp ce ridica lada cu bere, am apăsat comutatorul de la piciorul scării ca să aprind becul de pe palierul etajului întâi. Era spart însă, aşa cum spusese băiatul.

— Car eu berea, bâigui Bertie cu glas tremurat. Tu vezi, numa’, de pistolu-ăla.

Henry nu se opuse, îi întinse lada şi pornirăm, mai întâi Henry, apoi eu, şi la urmă Bertie cu lada-n braţe. Pe când ajunserăm la etajul întâi, mirosul se făcuse cu mult mai rău. Mere putrede, fermentate de tot, şi pe sub asta o duhoare încă mai greţoasă.

Pe vremea când locuiam în Levant am avut, odată, un câine – Rex îl chema – o potaie de treabă, da' nu prea se pricepea la maşini. L-a lovit una într-o după-amiază când eu eram la lucru, şi s-a târât sub casă să moară acolo. Hristoase, ce putoare! Până la urmă a trebuit să mă târăsc dedesubt şi să-l scot cu o prăjină. Acel al doilea miros era la fel; descompus şi putred şi tot atât de murdar ca un lucrător la cărbune.

Până atunci încă mă mai gândisem că poate totul era un fel de glumă, dar am văzut că nu era.

— Doamne, de ce nu-l dau afară vecinii, Harry? Am întrebat.

— Care vecini? Replică Harry, şi iar avea pe buze zâmbetul acela ciudat.

Am privit în jur şi-am văzut că holul avea un soi de-nfăţişare prăfuită, de nefolosinţă, iar uşile tuturor celor trei apartamente de la etajul doi erau închise şi-ncuiate.

— Cine-o fi proprietarul, mă-ntreb? Gâfâi Bertie, rezemându-şi lada de piciorul balustradei şi trăgându-şi sufletul. Mă mir că nu l-a dat afară.

— Cine să se urce-acolo să-l evacueze? Întrebă Henry. Tu? Bertie nu mai spuse nimic.

Aşa că am pornit pe suişul următor al scării, care era şi mai strâmt şi abrupt decât cel dinainte. Şi căldura se înteţea. Parcă fiecare calorifer din casă clănţănea şi şuiera. Mirosul era îngrozitor, şi-am început să mă simt de parcă mi-ar fi amestecat cineva prin maţe cu un băţ.

Scara se sfârşea într-un mic hol, cu o singură uşă având în mijloc un mic vizor.

Bertie scoase un ţipă uşor şi şopti:

— Uite-n ce ne băgăm!

M-am uitat în jos şi am văzut toată substanţa aia vâscoasă pe podelele holului, în băltoace mici. Părea să fi fost cândva şi un covoraş, dar materia cenuşie îl mâncase tot.

Henry se apropie de uşă, iar noi l-am urmat. De Bertie nu ştiu, dar mie unul îmi tremurau picioarele-n pantofi. Cu toate

acestea, Henry nu şovăi nici un moment; înălţă pistolul şi bătu în uşă cu patul armei.

— Richie? Strigă, iar glasul nu-i suna deloc speriat, deşi pe chip i se aşternuse o paloare de moarte. Aicea-i Henry Parmalee de jos de la „Bufniţa Nopţii”. Ţi-am adus berea.

Nu se auzi nici un răspuns timp de-un minut poate, după care se auzi o voce:

— Unde-i Timmy? Unde-i băiatu’ meu?

Aproape c-am fugit atuncea. Vocea aia n-avea nimic omenesc în ea. Era ciudată, şi joasă, şi bolborosită, ca a cuiva vorbind cu gura plină de seu.

— În prăvălia mea, spuse Henry, servind o masă ca lumea. E la fel de slăbănog ca o mâţă nemâncată, Richie.

O vreme nu se mai auzi nimic, după care se porniră nişte plescăituri moi şi oribile, ca ale cuiva umblând prin noroi cu cizme de cauciuc. Apoi, glasul acela descompus vorbi chiar lângă uşă.

— Crapă uşa şi-mpinge berea-năuntru, făcu. Numa’ că tre’ să scoţi mai întâi toate capacele. Eo’ nu poci.

— Într-un minut, răspunse Henry. Tu cum te mai simţi, Richie?

— Las-o asta, spuse vocea, groaznic de iute. Bagă numa’ berea şi du-te!

— Nu mai e vorba doar de pisici moarte, nu-i aşa? Spuse Henry, iar glasul îi suna trist; nu mai ţinea pistolul cu patul în sus; acum îl avea cu capătul serios înainte.

Şi deodată, într-o străfulgerare, am făcut legătura pe care Henry o şi realizase, poate încă pe când Timmy îşi depăna povestea. Mirosul de putreziciune şi descompunere păru să mi se înteţească-n nări când mi-am amintit. Două tinere fete şi un amărât de la Armata Salvării dispăruseră în oraş de vreo trei săptămâni – toţi, după căderea întunericului.

— Bag-o sau vin eu s-o iau! Spuse vocea.

Henry ne făcu semn să ne dăm înapoi; ne-am supus.

— Cred c-ar fi mai bine, Richie, spuse, trăgând cocoşul.

— Nu se mai întâmplă nimic, dar nu pentru mult timp. Drept să spun, începeam să cred că totul s-a sfârşit. Apor, uşa se deschise dintr-o dată, atât de brusc şi de tare încât practic se umflă înainte de-a se da de perete. Şi apăru Richie.

Doar o secundă trecu, doar o secundă înainte ca Bertie şi cu mine să ne trezim în jos pe scări ca nişte şcolari, patru-cinci trepte-odată şi-afară pe uşă în zăpadă, alunecând şi-mpiedicându-ne.

În timp ce coboram l-am auzit pe Henry trăgând de trei ori, detunături puternice ca grenadele în holurile închise ale casei ăleia pustii şi blestemate.

Ceea ce am văzut în acele o secundă sau două o să mă urmărească o viaţă-ntreagă – sau cât mi-o mai fi rămas din ea. Era ca un val uriaş de gelatină cenuşie, gelatină semănând cu un om şi lăsând în urmă-i o dâră de bale.

Dar nu ăsta era lucrul cel mai rău. Ochii săi erau plaţi şi galbeni şi sălbatici, fără un strop de suflet omenesc în ei. Doar că nu erau doi. Erau patru, şi exact pe mijlocul arătării, între cele două perechi de ochi, se vedea o linie albă, fibroasă, cu un fel de carne trandafirie pulsândă, arătându-se precum burta spintecată a unui vier.

Se despica, înţelegeţi? Se-mpărţea-n două.

Bertie şi cu mine n-am scos o vorbă în drum spre prăvălie. Nu ştiu ce-o fi fost în mintea lui, dar pot să spun destul de bine ce aveam eu în cap: tabla înmulţirii. Doi ori doi fac patru, patru ori doi fac opt, opt ori doi fac şaisprezece, şaisprezece ori doi fac…

Ne-am înapoiat. Cari şi Bill Pelham au sărit şi ne-au luat pe loc la întrebări. Nu le-am răspuns, niciunul dintre noi. Ne-am întors doar şi-am aşteptat să vedem dacă Henry o s-apară venind prin zăpadă. Ajunsesem la 32.768 ori doi egal sfârşitul speciei umane şi aşa stăteam acolo frumuşel cu toată berea aia, şi aşteptam să vedem care din ei se va înapoia până la urmă; şi-acolo stăm şi-acum.

Sper că-i Henry. Sigur, asta sper.

Stephen King.

Eu sunt poarta.

Stăteam cu Richard pe verandă, privind peste dune, spre Golf. Fumul havanei plutea moale prin aer, ţinând ţânţarii la o distanţă respectabilă. Apele erau de un acvamarin rece, cerul de un albastru mai adânc, mai adevărat. O combinaţie plăcută.

— Tu eşti poarta, repetă gânditor Richard. Eşti sigur că l-ai ucis pe băiat, că n-a fost un simplu vis?

— N-am visat. Şi nici nu l-am omorât eu, ţi-am spus. Ei au făcut-o. Eu sunt poarta.

Richard oftă.

— L-ai îngropat?

— Da.

— Ţii minte unde?

— Da, am repetat, scoţând o ţigară din buzunarul de la piept; mâinile mele încărcate de bandaje abia se descurcau; mă mâncau îngrozitor. Dacă vrei să-l vezi, va trebui s-aduci Rover-ul. Nu poţi împinge prin nisip chestia asta – mi-am arătat scaunul rulant.

Rover-ul lui Richard era un VW 1959 cu pneuri cât nişte perne. Aduna cu el lemne aduse de ape. De când se retrăsese din afacerile cu bunuri imobiliare în Maryland, trăia la Key Caroline îndeletnicindu-se cu sculpturile din lemn, pe care le vindea turiştilor hibernali la preţuri neruşinate.

Pufăi din trabuc şi privi spre Golf.

— Încă nu. Îmi mai spui o dată?

Am oftat, încercând să-mi aprind ţigara. Îmi luă din mână chibriturile şi o făcu el. Am tras de două ori, adânc. Mâncărimea din degete mă înnebunea.

— Dacă vrei… Aseară la şapte eram acolo, privind Golful şi fumând, exact ca acum, şi…

— Mergi mai-napoi, mă invită.

— Şi mai…?

— Vorbeşte-mi despre zbor.

Am clătinat din cap:

— Richard, l-am recapitulat iar şi iar. Nu e nimic…

Faţa sa cusută şi fisurată era la fel de enigmatică precum ale sculpturilor lui în lemn.

— Poate-ţi vei aminti. Acum s-ar putea să-ţi aminteşti.

— Crezi?

— Posibil. Şi după ce-ai terminat, putem căuta mormântul.

— Mormântul, am repetat; avea o rezonanţă oribilă, găunoasă, mai întunecată ca orice, chiar şi decât oceanul acela cumplit prin care navigaserăm Cory şi cu mine cu cinci ani în urmă: negru, negru, negru.

Sub bandaje, ochii mei cei noi se holbau orbeşte în bezna pe care le-o impuneau faşele. Îi mânca.

Cory şi cu mine fuseserăm lansaţi în orbită de către Saturn 16, cel pe care toţi comentatorii îl numeau „racheta Empire State Building”. Era, ce-i drept, un monstru enorm. Pe lângă el, vechiul Saturn 1-B arăta ca o scobitoare, şi-şi luase zborul dintr-un bunker adânc de şaptezeci de metri – n-avea încotro, ca să nu ia cu el şi jumătate din Cape Kennedy.

Am dat ocol Pământului, verificându-ne toate sistemele, după care am declanşat injecţiunea. Spre Venus. Lăsam în urma noastră un Senat luptându-se pe proiectul de lege pentru alocaţiile bugetare ale explorărilor spaţiale ulterioare, şi-o ciurdă de angajaţi ai NASA rugându-se fierbinte să găsim ceva, orice.

— Nu contează ce, îi plăcea la nebunie să spună, după câteva păhărele, lui Don Lovinger, copilul-minune particular al Proiectului Zeus. Aveţi toate jucăriile, plus cinci camere TV nou-nouţe şi un drăgălaş de telescop cu ‘j-de-mii de lentile şi filtre. Găsiţi nişte aur sau platină. Sau mai bine, daţi de nişte omuleţi albaştri scumpi şi tăntălăi pe care să-i studiem şi să-i exploatăm şi să ne simţim superiori. Orice. Chiar şi stafia lui Howdy Doody ar fi un început.

Cory şi cu mine eram prea dornici s-o facem, dacă puteam. Nimic nu-i mai reuşise programului spaţial. De la Borman, Anders şi Lovell, care ocoliseră Luna în ‘68 negăsind decât o lume goală şi interzisă care arăta ca o plajă murdară, până la Markhan şi Jacks, care păşiseră pe Marte după unsprezece ani pentru a descoperi o întindere aridă de nisip îngheţat şi câţiva licheni îndârjiţi, programul spaţial fusese doar un fâs costisitor. Şi mai erau şi victime – Pederson şi Lederer, înconjurând la nesfârşit Soarele după ce din bun senin nimic n-a mai vrut să funcţioneze la bordul antepenultimului Apollo. John Davis, al cărui mic observator orbital fusese perforat de un meteorit printr-o şansă de una la mie. Nu, programul spaţial de-abia dacă mai supravieţuia. După cum stăteau lucrurile, orbita venusiană părea ultima noastră şansă de-a spune: „V-am zis noi!”

Era un drum de şaisprezece zile – am mâncat multe concentrate, am jucat mult whist şi ne-am tot pasat unul altuia un guturai – iar, din punct de vedere tehnic, apă de ploaie. Într-a treia zi am pierdut un convertor pentru apă din atmosferă, i-am dat drumul celui de rezervă, şi asta a fost tot, cu excepţia strănuturilor, până la intrarea pe orbită. L-am privit pe Venus

crescând, de la o steluţă până la o fisă, până la un glob de cristal lăptos, am schimbat bancuri cu Huntsville Control, am ascultat benzi cu Wagner şi Beatles, am ajutat la experimente automatizate care aveau de-a face cu orice, de la măsurătorile vântului solar până la navigaţia spaţială. Am făcut două corecţii de traiectorie, ambele infinitezimale, iar într-a noua zi de zbor Cory a ieşit în vid şi-a pocnit antena retractilă DES A până a convins-o să funcţioneze. Nimic altceva ieşit din comun, până…

— DESA, mă întrerupse Richard. Asta ce era?

— Alt experiment care n-a făcut nici o brânză. NASA-ism pentru „Deep Space Antena” – emitem impulsuri de înaltă frecvenţă pentru oricine se găsea să asculte.

Mi-am frecat degetele de pantaloni, dar n-a folosit la nimic; dacă n-a fost chiar mai rău.

— Aceeaşi ideea ca şi radiotelescopul ăla în Virginia de Vest – ştii care, ăla de-ascultă stelele. Doar că în loc să ascultăm, noi transmitem, mai ales spre planetele mai îndepărtate – Jupiter, Saturn; Uranus. Dacă există vreo formă inteligentă de viaţă acolo, se vede că tocmai trăgea un pui de somn.

— Doar Cory a ieşit?

— Da. Şi dacă a adus înăuntru cine ştie ce ciumă interstelară, telemetrul n-a arătat-o.

— Totuşi…

— Nu contează, i-am tăiat-o, înciudat. Doar acum şi aici contează. L-au omorât pe băiat azi-noapte, Richard. N-a fost deloc drăguţ de văzut – sau de simţit. Capul… I-a explodat. Ca şi cum cineva i-ar fi scos afară creierii şi-ar fi pus în loc o grenadă.

— Termină-ţi povestea, spuse. Am râs fără chef.

— Ce-ar mai fi de spus?

Ne-am înscris pe o orbită excentrică în jurul planetei. Era radicală şi în scădere, trei douăzeci pe şaptezeci şi şase de mile. Asta la prima rotaţie. La a doua, apogeul a fost încă mai înalt, iar perigeul şi mai jos. Aveam patru orbite. Le-am făcut pe toate. Ne-am uitat bine la planetă. Şi am mai făcut şi peste şase sute de fotografii şi Dumnezeu ştie câţi metri de film.

Stratul de nori conţine în proporţie egală metan, amoniac, praf şi rahat zburător. Întreaga planetă arată ca Marele Canion într-un tunel aerodinamic. Cory a estimat viteza vântului ca la 600 m/h la suprafaţa solului. Sonda noastră a piuit în tot timpul

coborârii, după care a încetat, cu un sughiţ. N-am văzut nici urmă de vegetaţie sau vreun alt semn de viaţă. Spectroscopul nu a indicat decât urme de minerale valoroase. Şi asta a fost tot cu Venus. Nimic de nimic – decât că m-a speriat era ca şi cum aş fi dat târcoale unei case bântuite de stafii, în spaţiul cosmic. Ştiu cât de neştiinţific sună, dar când am plecat de-acolo eram mort de frică. Cred că dacă rachetele n-ar fi funcţionat, îmi tăiam beregata în timpul coborârii. Nu-i ca Luna. Luna e dezolantă, dar oarecum aseptică. Lumea pe care am văzut-o era cu totul altfel decât orice i-a mai fost dat cuiva să vadă. Poate e chiar mai bine că o acoperă norii. Semăna cu un craniu curăţit de carne – asta-i comparaţia cea mai potrivită care-mi poate veni.

În drum spre Pământ am aflat că Senatul votase înjumătăţirea fondurilor pentru exploatarea spaţială. Cory a spus ceva de genul „se pare c-am ajuns înapoi la sateliţii meteo, Artie.” Eu, însă, aproape că mă bucuram. Poate că locul nostru nu e acolo.

După douăsprezece zile Cory era mort, iar eu infirm pe viaţă. Ne-am' adus cu noi jos toate necazurile. Paraşuta s-a defectat. Cum îţi sună asta, apropos de micile ironii ale vieţii? Fuseserăm în spaţiu mai bine de-o lună, mai departe decât ajunsese oricine vreodată, şi totul s-a sfârşit aşa cum s-a sfârşit pentru că cine ştie ce căscat se grăbea să-şi bea cafeluţa şi-a lăsat să se încurce câteva corzi.

Am căzut al dracului de rău. Un tip dintr-un elicopter spunea că semănam cu un bebeluş gigantic căzând din cer, cu placenta fâlfâind în urmă. Când ne-am izbit de sol, mi-am pierdut cunoştinţa.

— Mi-am revenit în timp ce mă purtau pe puntea „Portland”-ului. Nici măcar n-apucaseră să facă sul covorul roşu pe care-ar fi trebuit să păşim. Sângeram. Sângeram şi eram dus în grabă spre infirmerie pe un covor roşu care nu arăta nicăieri la fel de roşu ca mine…

— Am stat în Bethesda doi ani. Mi-au dat Medalia de Onoare, o grămadă de bani şi scaunul ăsta cu roţi. Anul următor am venit aici. Îmi place să privesc rachetele decolând.

— Ştiu, spuse Richard; tăcu. Arată-mi mâinile.

Cuvântul mi se desprinse de pe buze repede şi tăios:

— Nu! Nu-i pot lăsa să vadă. Ţi-am mai spus.

— Au trecut cinci ani. De ce acum, Arthur? Poţi să-mi spui?

— Nu ştiu. Nu ştiu! Poate că, orice ar fi, are o perioadă de gestaţie lungă. Sau, cine să poată spune că m-am ales cu asta acolo? Poate-a intrat în mine la Fort Lauderdale. Sau chiar aici, pe veranda asta, din câte ştiu.

Richard oftă şi privi spre apă, acum înroşită de Soarele asfinţitului.

— Încerc, Arthur. Nu vreau să mă gândesc că-ţi pierzi minţile.

— Dacă trebuie, am să-ţi arăt mâinile, am spus; îmi luă un efort considerabil s-o fac. Dar numai dacă n-am încotro.

Richard se ridică şi-şi luă bastonul. Arăta bătrân şi plăpând.

— Merg s-aduc Rover-ul. O să-l căutăm pe băiat.

— Mulţumesc, Richard.

Merserăm pe drumul denivelat ce ducea la cabana lui – puteam zări acoperişul peste Marea Dună, cea care străbate aproape toată lungimea Key Caroline-i. Peste apă, spre Cap, cerul căpătase culoarea prunei, urâtă, iar sunetul tunetelor îmi ajungea slab la urechi.

Nu ştiam numele băiatului, dar îl vedeam când şi când, plimbându-se pe plajă în asfinţit, cu sita sub braţ. Era aproape negru de soare şi nu purta niciodată altceva decât o pereche uzată de bermude din doc. În partea opusă a Key Caroline-i se află o plajă publică, şi orice tânăr întreprinzător poate aduna până la cinci dolari, într-o zi bună, cernind răbdător nisipul în căutare de monezi de zece şi douăzeci şi cinci de cenţi îngropate. Uneori îi făceam cu mâna iar el îmi răspundea, evazivi amândoi, străini şi totuşi fraţi, localnici opuşi cât e anul de lung împotriva unei mări de bani cheltuiţi, Cadillac-uri şi turişti cu gura mare. Presupun că locuia în sătucul adunat împrejurul oficiului poştal, cam la o jumătate de milă în jos.

Când a trecut în seara aceea, eram deja pe verandă de-o oră, nemişcat, privind. Îmi scosesem puţin mai devreme bandajele. Mâncărimea fusese insuportabilă, şi era întotdeauna mai bine când puteau privi prin proprii lor ochi.

Era un simţământ ca nici un altul pe lume – de parcă aş fi fost un portal abia întredeschis, prin care ei cătau spre un univers ce le inspira ură şi teamă. Cel mai rău însă era că puteam vedea şi eu, într-un fel. Imaginaţi-vă propria minte

transpusă în trupul unei muşte, o muscă privindu-vă în faţă cu o mie de ochi. Aţi începe poate să înţelegeţi de ce-mi ţin mâinile bandajate chiar şi când nu e prin preajmă nimeni care să mi le vadă.

A început la Miami. Aveam treabă acolo cu un om pe nume Cresswell, un anchetator din Departamentul Marinei. Mă verifică o dată pe an – o vreme am fost mai aproape decât oricine de materialele secrete ale programului spaţial. Nu ştiu exact ce anume caută; o lucire suspectă în ochi, poate, sau eventual o literă stacojie pe frunte. Dumnezeu ştie de ce. Pensia mi-e destul de mare ca să mă simt aproape jenat.

Cresswell şi cu mine stăteam pe terasa camerei lui de hotel, sorbind băuturi şi discutând viitorul programului spaţial american. Era cam trei şi un sfert. Degetele au început să mă mănânce. Deloc treptat. S-a pornit ca un curent electric, i-am spus lui Cresswell.

— Deci te-ai ales cu vreo ciupercă pe scrofuloasa aia de insuliţă, spuse, rânjind.

— Singura plantă de pe Key Caroline e un soi de palmier pitic. O fi mâncărimea celor şapte ani de căsnicie.

Mi-am privit mâinile. Mâini perfect obişnuite. Dar cu mâncărime.

Mai spre seară, am semnat aceeaşi veche hârtie („Jur solemn că nu am primit, nici nu am divulgat sau transmis informaţii care…”) şi m-am întors la Key. Am un Ford vechi, echipat cu frână şi accelerator manual. Ţin la el – îmi dă un sentiment de siguranţă.

Drumul înapoi e lung, pe şoseaua nr. 1, şi când am părăsit autostrada pentru rampa de ieşire a Key Caroline-i, aproape că-mi ieşisem din minţi. Mâinile mă mâncau nebuneşte. Dacă aţi suferit vreodată vindecarea unei tăieturi adânci sau a unei operaţii, s-ar putea să aveţi o vagă idee de mâncărimea la care mă refer. Fiinţe vii păreau că se târăsc şi-mi râmă prin carne.

Soarele aproape apusese şi mi-am privit atent mâinile, la lumina aparatelor de bord. Vârfurile degetelor erau acum roşii, roşii în cerculeţe mici, perfecte, exact deasupra perniţelor unde se află amprentele, acolo unde capeţi bătături dacă eşti ghitarist. Alte cercuri roşii ale infecţiei se vedeau între prima şi a doua încheietură a fiecărui deget, şi pe pielea dintre încheietura a doua şi palmă. Mi-am apăsat degetele mâinii drepte pe buze şi

le-am retras repede, cu scârbă neaşteptată. Un sentiment de oroare surdă mi se înălţase în gât, gros şi înecător. În locurile unde apăruseră petele roşii, pielea era fierbinte, febrilă, iar carnea moale, gelatinoasă, ca miezul unui măr stricat.

Am condus mai departe încercând să mă conving că într-adevăr luasem cumva o ciupercă toxică. Dar în străfundul minţii îmi mijise un alt gând, urât. Aveam o mătuşă, în copilărie, care şi-a trăit ultimii zece ani din viaţă izolată de restul lumii într-o odaie de la etaj. Mama îi ducea de mâncare, iar numele ei era subiect interzis. Mai târziu am aflat că avusese boala lui Hansen – lepră. Când am ajuns acasă l-am sunat pe dr. Flanders, pe continent. În locul lui, mi-a răspuns asistenta. Dr. Flanders era într-o croazieră de pescuit, dar, dacă e ceva urgent, dr. Ballanger...

— Când vine-napoi dr. Flanders?

— Mâine după-amiază cel târziu. Vă aran...

— Sigur.

Am închis încet, apoi l-am sunat pe Richard. Am lăsat telefonul să sune de-o duzină de ori înainte de-a închide. Apoi, am stat o vreme nehotărât. Mâncărimea se înteţise. Părea să emane chiar din carne.

Mi-am condus scaunul până la bibliotecă şi am scos enciclopedia medicală giorsuită pe care o am de ani de zile. Cartea era înnebunitor de vagă. Putea fi orice, sau nimic.

M-am rezemat de spătar şi am închis ochii. Puteam auzi ticăitul încet al vechiului ceas de navă, pe raftul din partea opusă a camerei. Vuietul ascuţit, subţire, al unui turboreactor în drum spre Miami. Şi foşnetul slab al propriei mele respiraţii.

Încă mă mai uitam în carte.

Înţelegerea mi se căţără în minte, apoi se prăbuşi la locul ei cu o iuţeală înspăimântătoare. Aveam ochii închişi, şi totuşi, încă mă mai uitam în carte. Ceea ce vedeam era slinos şi monstruos, echivalentul distorsionat, tetra-dimensional al unei cărţi, şi totuşi de neconfundat.

Şi nu eram singurul care privea.

Am deschis brusc ochii, simţindu-mi strângerea din inimă. Senzaţia persistă puţin, dar nu în întregime. Priveam cartea, văzând literele şi diagramele cu proprii mei ochi, experienţă cotidiană perfect normală, dar o mai vedeam şi dintr-un unghi diferit, mai coborât şi cu alţi ochi. Văzând nu o carte, ci un

obiect străin, ceva de formă monstruoasă şi intenţii ameninţătoare.

Mi-am ridicat încet mâinile spre faţă, apucând să zăresc o viziune halucinantă a camerei mele transformată în casă a ororilor.

Am urlat.

Ochi mici mă priveau prin despicături în carnea propriilor mele degete. Şi chiar în timp ce priveam. Carnea se dilata, se retrăgea, în timp ce-şi croiau drumul iraţional spre suprafaţă.

Dar nu asta mă făcuse să urlu. Mă privisem pe mine însumi în faţă şi văzusem un monstru.

Rover-ul trecu de coama colinei iar Richard frână lângă verandă. Motorul detuna şi duduia tocat. Mi-am condus scaunul – în jos pe planul înclinat până la dreapta treptelor obişnuite, după care Richard mă ajută să urc.

— În regulă, Arthur, spuse. Tu eşti gazda. Încotro?

Am arătat către apă, unde familia Marii Dune începe să se isprăvească. Richard încuviinţă. Roţile din spate împroşcară cu nisip şi pornirăm. De obicei găseam timp să-l sâcâi pe Richard; despre cum conducea, dar în seara aceea nu m-am ostenit. Aveam prea multe la care să mă gândesc – şi să simt: nu le plăcea întunericul, şi-i puteam simţi sforţându-se să vadă prin bandaje, îmboldindu-mă să mi le scot.

Rover-ul sălta şi mugea prin nisip spre apă, părând aproape să-şi ia zborul din vârf urile dunelor mici. În stânga, Soarele cobora în glorie însângerată. Drept înainte şi deasupra apelor, norii de furtună îşi disputau drumul spre noi. Fulgere împungeau apa.

— La dreapta, am spus. Pe lângă panta aia.

Richard opri Rover-ul, cu o frână iscând perdele de nisip, lângă rămăşiţele putrede ale şopronului, se aplecă în compartimentul din spate şi scoase o cazma. Am tresărit la vederea ei.

— Unde? Întrebă inexpresiv Richard.

— Chiar acolo, i-am arătat.

Coborî şi merse încet prin nisip spre locul indicat; ezită o secundă, apoi înfipse cazmaua în nisip. Păru să sape foarte mult timp. Nisipul pe care-l zvârlea peste umăr arăta întunecat şi umed. Norii de furtună erau tot mai negri, mai ameninţători, iar

apa părea furioasă şi neîndurătoare sub umbra lor şi văpaia reflectată a asfinţitului.

Cu mult înainte ca Richard să se oprească din săpat, am ştiut că nu va găsi băiatul. Îl mutaseră. De cu seară nu-mi bandajasem mâinile, aşa că puteau vedea – şi acţiona. Odată ce fuseseră capabili să mă folosească pentru a omorî băiatul, se puteau folosi de mine şi ca să mute trupul din loc, chiar în timp ce dormeam.

— Nu-i nici un băiat aici, Arthur.

Aruncă lopata murdară în maşină şi se aşeză obosit la volan. Furtuna ce se apropia arunca umbre în formă de semilună înaintând peste nisip. Briza tot mai puternică arunca nisipul peste caroseria ruginită a Rover-ului, scoţând sunete metalice. Degetele mă mâncau.

— S-au folosit de mine ca să-l ducă de-aici, am spus cu glas surd. Câştigă supremaţia, Richard. Îşi forţează poarta să se deschidă, puţin câte puţin. De-o sută de ori pe zi mă pomenesc stând înaintea câte unui obiect perfect familiar – o spatulă, un tablou, o cutie de fasole chiar – neavând nici cea mai vagă idee cum am ajuns acolo, ţinând mâinile sus, arătându-l, văzându-l aşa cum îl văd ei, obscen, sucit şi grotesc…

— Arthur, spuse. Arthur, nu. Nu.

În lumina tot mai scăzută, faţa-i era palidă de compasiune.

— Stând înaintea a ceva, ai spus. Să ducă trupul băiatului, ai spus. Dar tu nu poţi umbla, Arthur. Eşti mort de la mijloc în jos.

Am atins bordul Rover-ului:

— Şi ăsta e mort. Oar când te sui în el, îl poţi face să meargă. Să ucidă. Nu te-ar putea opri nici chiar dac-ar dori-o…

Îmi auzeam glasul ridicându-se isteric.

— Eu sunt poarta, nu poţi pricepe asta? Ei au omorât băiatul, Richard! Ei i-au ascuns cadavrul!

— Cred c-ar fi mai bine să te vadă un medic, spuse, liniştit. Hai înapoi. Hai să,…

— Întreabă! Întreabă, atunci, de băiat! Află…

— Spuneai că nu ştii nici măcar cum îl cheamă.

— Trebuie să fi fost din sat. E un sat mic. Întreabă…

— Am vorbit cu Maud Harrington la telefon când m-am dus după Rover. Dacă există în satul ăsta o femeie cu nas mai lung,

eu unul n-am dat de ea. Am întrebat-o dacă n-a auzit cumva de vreun băiat care nu s-a întors aseară acasă. Spune că n-a auzit.

Dar e localnic! Trebuie să fie!

Întinse mâna spre cheia de contact, dar i-am oprit-o. Se întoarse să mă privească şi începu să-mi desfăşoare bandajele. Dinspre Golf, tunetul murmura şi bubuia.

Nu m-am dus la doctor şi nici pe Richard nu l-am mai chemat. Trei săptămâni am petrecut cu mâinile bandajate ori de câte ori ieşeam. Trei săptămâni sperând pur şi simplu, orbeşte, c-o să treacă. Nu era o atitudine raţională; recunosc. Dac-aş fi fost un om întreg, care să n-aibă nevoie de scaun rulant în chip de picioare sau care să ducă o viaţă, normală şi cu o ocupaţie normală, poate m-aş fi dus la dr. Flanders sau la Richard. Chiar aş fi făcut-o, dacă nu era amintirea mătuşii, ferecată, practic prizonieră, mâncată de vie de către propria-i carne bolnavă. Aşa că am păstrat o tăcere disperată, rugându-mă să mă trezesc într-o dimineaţă şi să constat că n-a fost decât un vis urât.

Puţin câte puţin, am început să-i simt. Ei. O inteligenţă anonimă. Nu m-am întrebat niciodată cu adevărat cum arăta sau de unde au venit. Nu conta. Eram poarta lor, fereastra lor spre lume. Îmi parvenea destul de la ei ca să le pot împărtăşi repulsia şi oroarea, să ştiu că lumea noastră era atât de diferită de-a lor. Destul feedback ca să le simt ura orbească. Şi totuşi, priveau.

Carnea le era încastrată într-a mea. Am început să realizez faptul că se foloseau de mine, practic manipulându-mă. Când a trecut băiatul, ridicând o mână în semnul său obişnuit de salut indiferent, tocmai mă hotărâsem să iau legătura cu Cresswell, la numărul său din Departamentul Marinei. Richard avusese dreptate într-o privinţă – eram sigur că ceea ce pusese stăpânire pe mine o făcuse în spaţiu sau în orbita aceea excentrică în jurul lui Venus. Marina avea să mă studieze, fără să mă transforme într-un monstru. N-aveam să mă mai scol în întunericul scârţâitor, înăbuşindu-mi zbieretul în clipa când îi simţeam privind, privind, privind.

Mâinile mi s-au înălţat spre băiat şi mi-am dat seama că nu le bandajasem. Puteam vedea ochii în lumina muribundă, privind tăcuţi. Erau mari, dilataţi, cu irişii aurii. Împunsesem odată unul cu un vârf de creion şi-am simţit o sfâşiere ucigătoare arzându-mi braţul până sus. Ochiul părea să se

holbeze la mine cu o ură încătuşată şi mai greu de îndurat decât durerea fizică. Nu m-am mai atins de el.

Iar acum îl priveau pe băiat. Mi-am simţit mintea lunecând într-o parte. O clipă mai târziu îmi pierdusem controlul. Poarta era deschisă. M-am repezit la el peste nisip, forfecând fără simţire din picioare, lemnărie de marionetă manipulată. Ochii mei proprii păreau să se închidă şi nu mai vedeam decât cu ochii aceia străini – un peisaj monstruos, de alabastru, acoperit de-un cer asemeni unui uriaş drum purpuriu, am văzut o zdreanţă erodată, în descompunere, putând fi carcasa cine ştie cărei creaturi devoratoare de carne, am văzut o arătare abominabilă mişcându-se şi respirând şi purtând un obiect din lemn şi sârmă sub braţ, un obiect construit din unghiuri drepte geometric imposibile.

Mă întreb ce-a gândit nenorocitul ăla de băiat fără nume, cu sita sub braţ şi buzunarele umflate de un conglomerat ciudat de monezi nisipoase de-ale turiştilor, ce-o fi gândit când m-a văzut năpustindu-se spre el ca un dirijor orb întinzând braţele către o orchestră descreierată, ce-o fi gândit când ultima geană de lumină a căzut pe mâinile mele, roşii şi spintecate şi strălucind de povara ochilor lor, ce-o fi gândit când mâinile au făcut gestul acela brusc în aer, cu o clipă înainte ca ţeasta să-i facă explozie. Ştiu ce am gândit eu.

M-am gândit că arunc o privire peste buza Universului, drept în focurile iadului.

Vântul trăgea de bandaje desfăcându-le în flamuri subţiri, biciuitoare, în timp ce le desfăşuram. Norii înecaseră rămăşiţele roşii ale Soarelui iar dunele erau negre şi cufundate în umbre. Norii goneau şi clocoteau deasupra noastră.

— Trebuie să-mi promiţi un lucru, Richard, i-am spus încercând să acopăr vuietul crescând al vântului. Va trebui să fugi dacă ţi se pare că-ncerc… Să-ţi fac ceva. Înţelegi asta?

— Da.

Cămaşa sa deschisă la guler flutura şi se umfla în vânt. Chipul îi era hotărât, ochii doar cu puţin mai mult decât orbite goale în întunericul timpuriu.

Ultimele bandaje căzură.

L-am privit pe Richard şi l-au privit pe Richard. Eu am văzut un chip pe care-l ştiam de cinci ani şi ajunsesem să-l îndrăgesc. Ei au văzut un monolit distorsionat, viu.

— Îi vezi, am spus cu voce scrâşnită. Acum îi vezi.

— Făcu un pas involuntar înapoi. Chipul îi deveni pătat de o groază bruscă, neîncrezătoare. Un fulger spintecă bolta. Tunetul umbla prin nori, iar apele se înnegriseră precum râul Styx.

— Arthur…

Cât de hidos era! Cum putusem trăi lângă el, vorbi cu el? Nu era o fiinţă vie, ci pestilenţă curată. Era…

— Fugi! Richard, fugi!

Şi o luă la fugă. Gonea în salturi uriaşe, prelungi. Deveni un eşafod profilat pe cerul monstruos. Mâinile îmi ţâşniră în sus, îmi ţâşniră peste cap într-un gest zbierând, orbesc, degetele întinzându-se spre singurul lucru familiar în lumea aceasta de coşmar – întinzându-se spre nori.

Iar norii răspunseră.

O enormă, alb-albăstrie săgeată de lumină, părând să vestească sfârşitul lumii, îl lovi pe Richard, îl învălui. Ultimul lucru pe care mi-l mai amintesc a fost mirosul electric de ozon şi de carne arsă.

Când mi-am revenit, şedeam calm pe verandă, privind spre Marea Dună. Furtuna trecuse iar aerul era de o răcoare plăcută. Se zărea un capăt subţire, argintiu, de Lună. Nisipul era nepătat; nici urmă de Richard sau de Rover.

Mi-am privit mâinile. Ochii erau deschişi, dar sticloşi. Se extenuaseră. Dormeau.

Ştiam prea bine ce era de făcut. Înainte ca poarta să poată fi deschisă şi mai larg, trebuia încuiată. Pe vecie. Puteam deja observa primele semne de modificare structurală a mâinilor înseşi. Degetele începeau să se scurteze… Şi să se schimbe.

În living era un mic şemineu, şi iarna aveam obiceiul să aprind un foc împotriva frigului umed al Floridei. Am aprins şi acum unul, mişcându-mă repede. N-aveam idee când se puteau trezi, să descopere ce făceam.

Când l-am văzut arzând cu flacără mare, m-am înapoiat la bidonul cu kerosen şi mi-am muiat ambele mâini înăuntru. S-au trezit imediat, zbierând cu disperare. Era să nu mai ajung înapoi în living, şi lângă foc.

Dar am ajuns.

Toate acestea s-au întâmplat acum şapte ani.

Sunt tot aici, privind rachetele ce-şi iau zborul. În ultimul timp au fost tot mai multe. Avem acum un guvern preocupat de zborurile spaţiale. S-a vorbit până şi de o nouă serie a navelor cu oameni spre Venus.

Am aflat numele băiatului – nu că ar avea vreo importanţă. Era din sat, aşa cum bănuisem. Dar maică-sa se aşteptase să doarmă la un prieten în noaptea aceea, aşa că alarma nu se dăduse decât în lunea următoare. Richard – ei bine, toată lumea îl socotea pe Richard un tip ciudat, în fond. Se bănuia că s-a întors în Maryland sau s-a încurcat cu vreo femeie.

Cât despre mine, sunt tolerat, deşi am şi eu o anume reputaţie de excentricitate. La urma urmei, câţi foşti astronauţi le scriu cu regularitate oficialilor din Washington în ideea că banii pentru explorările spaţiale pot fi cheltuiţi cu mai mult succes în altă parte?

Mă descurc absolut mulţumitor cu cleştii. Am avut dureri înfiorătoare un an sau cam aşa ceva, dar trupul omenesc se poate deprinde cu aproape orice. Mă bărbieresc cu ei şi-mi leg chiar şi şireturile. Şi, după cum vedeţi, bat la maşină corect şi coerent. Nu cred să am vreo dificultate în a-mi introduce revolverul în gură şi a-i apăsa trăgaciul. Vedeţi, a reînceput acum trei săptămâni.

Am pe piept un cerc perfect format din doisprezece ochi aurii.

Stephen King.

Schimb de noapte

02:00 A. M., vineri.

Hali stătea pe banca de lângă lift, singurul loc de la etajul trei unde lucrătorii puteau trage câteva fumuri, când apăru Warwick. Nu era încântat să-l vadă pe Warwick. Nu era normal ca şeful să se-arate la etajul trei în timpul schimbului de noapte, normal era să stea jos în biroul său, bând cafea din ibricul aflat în colţul mesei, în pluş, era al dracului de cald.

Era cea mai încinsă lună iunie înregistrată în Gates Falls, iar termometrul Orange Crush instalat şi el tot lângă lift arătase o dată 94° F la ora trei dimineaţa. Dumnezeu singur ştia ce infern devenea moara în timpul schimbului de la trei la unsprezece.

Hali lucra la maşina bătătoare, o drăcovenie nărăvaşă fabricată de-o firmă defunctă din Cleveland, în 1934. Se

angajase la moară abia în aprilie, ceea ce însemna un câştig minim de 1,78 dolari ora – destul de bine. Soţie – nu, prietenă statornică – nu, pensie alimentară – nu. Din fire era un nomad, iar în ultimii trei ani călătorise cu autostopul de la Berkeley (licean), la Lake Tahoe (taxator de autobuz), la Galveston (hamal), la Miami (bucătar de minuturi), la Wheeling (taximetrist şi spălător de vase), la Gates Falls, Maine (mecanic la bătătorul morii). Nu plănuia s-o pornească iar până la prima zăpadă. Era un tip singuratic şi-i plăceau orele de la unsprezece la şapte, când circulaţia sanguină a marii mori era mai potolită ca oricând, nemaivorbind de temperatură.

Singurul lucru care nu-i plăcea erau şobolanii.

Etajul trei era lung şi pustiu, luminat doar de razele pâlpâitoare ale neoanelor. Spre deosebire de celelalte niveluri ale morii, era relativ tăcut şi neocupat – cel puţin de către oameni. Şobolanii erau altceva. Singura maşină de la trei era bătătorul; restul etajului servea drept spaţiu de depozitare al sacilor de câte nouăzeci de livre de fibră ce urmau să fie sortaţi cu ajutorul maşinii alungite, cu dinţi rotativi, a lui Hali. Erau dispuşi în şiruri prelungi, precum cârnaţii, unii dintre ei (în special cei din melton, vizibili ici şi colo, şi comenzile neregulate pentru care nu existau bonuri) vechi de ani de zile şi cenuşii de reziduuri industriale. Ofereau cuiburi minunate pentru şobolani, monştri uriaşi, borţoşi, cu ochi turbaţi şi trupuri colcăind de purici şi vermină.

Hali deprinsese obiceiul de-a aduna un mic arsenal de cutii de băuturi slabe, adunate din tomberon în pauza lucrului. Le arunca după şobolani în perioadele mai destinse, recuperându-le apoi în voie. Numai că de data asta dl. Şef îl prinsese, urcând pe scări în loc să ia liftul, ca un ticălos iscoditor ce era, după spusele tuturor.

— Ce faci aici, Hali?

— Şobolanii, răspunse Hali, realizând totodată cât de slabă-i era scuza, acum că toţi şobolanii se strecuraseră înapoi în siguranţa sălaşurilor lor. Dau în ei cu cutii cân' îi văd.

Warwick dădu scurt din cap, o dată. Era un om masiv şi musculos, tuns soldăţeşte. Avea mânecile suflecate şi cravata lărgită. Îl măsură pe Hali cu privirea:

— Nu ca să dai cu conserve-n şobolani te plătim, dom'le. Nici măcar dacă p-ormă le-aduni singur.

— Harry n-a trimis nici o comandă de douăzeci de minute, răspunse Hali, adăugând în sinea sa: „De ce moaş-ta nu stai la locu' tău să-ţi bei cafeaua?" Nu pot s-o trec prin bătător dacă n-o am.

Warwick dădu din cap în semn că subiectul nu-l mai interesa.

— Cred că merg să-l vadă pe Wisconsky, spuse. Pariez cinci la unu că şade şi citeşte-o revistă-n timp ce rahatu' i se-adună-n buncăre.

Hali nu spuse nimic.

— Uite unul! Ia-l!

Hali azvârli cutia de Nehi pe care-o ţinea pregătită, cu o mişcare circuiară, amplă. Şobolanul, care stătuse privindu-l din vârful unui sac, cu ochii săi aprinşi mari cât alicele, fugi slobozind un chiţcăit slab. Warwick îşi dădu capul pe spate şi râse, în timp ce Hali se ducea să-şi culeagă cutia.

— De-altceva am venit să-ţi vorbesc.

— Zău?

— Săptămână viitoare-i Patru Iulie.

Hali încuviinţă Moara avea să stea închisă de luni până sâmbătă – o săptămână de concediu pentru angajaţii cu vechime de peste un an. Săptămână de concediere pentru cei cu mai puţin de-un an.

— Vrei să lucrezi?

— Ce să fac? Ridică Hali din umeri.

— O să curăţăm toată pivniţa. Nimeni nu s-a atins de ea doişpe ani. Mizeria dracului. Scoatem furtunurile.

— S-a pus comitetul orăşenesc pe gaşca directorilor? Warwick îl privi pe Hali ţintă.

— Vrei or nu? Doi pe oră, dublu pentru ziua de patru. Lucrăm în schimbu' de noapte fiindcă-i mai răcoare.

Hali calculă. Puteau ieşi ca la şaptezeci şi cinci de dolari, după plata taxelor. Mai mult decât oul de gâscă la care visase.

— În regulă.

— Te prezinţi la vopsitorie lunea viitoare.

Îl privi cum se îndrepta înapoi spre scări. La jumătatea drumului, Warwick se opri răsucindu-se din nou spre Hali:

— Ai fost licean, nu? Hali dădu din cap.

— O. K., liceanule. O să ţiu minte.

Plecă. Hali se aşeză şi-şi aprinse altă ţigară, ţinând în mână o cutie de sifon, cu ochii după şobolani. Îşi cam putea închipui cum avea să fie în pivniţă – sub pivniţă, de fapt, cu un nivel mai jos decât vopsitoria. Umed, beznă, plin de păianjeni şi cârpe putrede şi clisă din râu – şi şobolani. Poate chiar şi lilieci, aviatorii familiei rozătoarelor. Puah!

Aruncă din răsputeri cutia, apoi zâmbi subţirel la auzul vocii lui Warwick răsunând slab prin conductele de deasupra în timp ce-i citea lui Harry Wisconsky rechizitoriul.

„O. K., liceanule. O să ţiu minte."

Încetă brusc să mai zâmbească şi strivi chiştocul. Câteva clipe mai târziu, Wisconsky începu să-i trimită saci din nylon aspru prin tobogan; Hali se apucă de treabă. Şi după o vreme şobolanii ieşiră şi se aşezară pe vârfurile sacilor rânduiţi în fundul încăperii prelungi, privindu-l cu ochii lor negri; fără să clipească.

Păreau asemeni unor juraţi.

11:00 P. M., luni.

Cam treizeci şi şase de oameni stăteau aşezaţi lângă pereţi, când Warwick intră îmbrăcat într-o pereche de blugi vechi vârâţi în cizme înalte de cauciuc. Hali îl asculta pe Harry Wisconsky, care era enorm de gras, enorm de leneş şi enorm de posomorât.

— O să fie-o porcărie, tocmai spunea Wisconsky în clipa când apăru dl. Şef. Stai numa' să vezi, o să ne-ntoarcem toţi acas' mai negri ca miezu-de-noapte-n Persia.

— O. K.! Făcu Warwick. Am înşurubat şaiş' de becuri, aşa c-ar trebui să fie destulă lumină ca sa vedeţi ce faceţi. Voi – arătă el spre un grup de oameni ce stăteau proptiţi în nişte ţevi – vreau să montaţi furtunurile acolo la conducta principală de lângă scări. Puteţi să le desfăşuraţi pe trepte. Să nu-mi faceţi trăsnăi şi să vă stropiţi vreun coleg că-l băgaţi în spital. Ţâşneşte ca dracu'.

— Careva o s-o păţească, profeţi acru Wisconsky. Stai numa' să vezi.

— Voi ăştilalţi, continuă Warwick arătând un grup din care făceau parte şi Hali şi Wisconsky. Noaptea asta sunteţi pe post de gunoieri. Mergeţi perechi c-un vagonet electric de fiecare echipă, i-acolo mobilă de birou veche, saci, piese paradite,

vedeţi voi. Le facem stivă lângă aerisirea dinspre-apus. Eşti careva care nu ştii să conduci vagonetu'?

Nimeni nu ridică mâna. Vagonetele electrice erau nişte drăcii cu baterie asemeni unor maşini de gunoi în miniatură. După ce funcţionau o vreme începeau să pută într-un fel care lui Hali îi amintea de liniile electrice arse.

— O. K., spuse Warwick. Împărţim pivniţa-n sectoare, şi până joi s'tem gata. Vineri dăm gunoiu' din mână-n mână pân-afară. Întrebări, ceva?

Nici o întrebare. Hali cercetă atent chipul şefului şi i se păru că desluşeşte premoniţia bruscă a unui lucru ciudat ce se-apropia. Ideea îi plăcu. Nu-l simpatiza pe Warwick cine ştie ce.

— Bun, spuse Warwick. La treabă.

02:00 A. M., marţi.

Hali era posac şi foarte obosit de bălmăjeala statornică a plângerilor profane ale lui Wisconsky. Se întreba dacă ar folosi la ceva să-l altoiască cu cureaua. Slabe speranţe. N-ar face decât să-i dea lui Wisconsky încă un motiv de văicăreală.

Ştiuse că va fi rău, dar ceea ce se întâmplă era o crimă. Una la mână, nu anticipase mirosul. Duhoarea poluată a râului, amestecată cu cea de cârpe putrede, lemn în descompunere, materie vegetală. În colţul îndepărtat, de unde începuseră, Hali descoperise o colonie de ciuperci albe uriaşe, croindu-şi drum în sus prin cimentul sfărâmat. Mâinile îi veniseră în contact cu ele pe când trăgea şi smucea de-o roată dinţată ruginită; se simţeau ciudat de calde şi puhave la atingere, precum carnea unui bolnav de hidropizie.

Becurile nu puteau alunga bezna de doisprezece ani; tot ce-i făceau era s-o-mpingă puţin mai înapoi, aruncând raze de un galben bolnav peste toată mizeria. Locul arăta ca nava sfărâmată a unei biserici profanate, cu tavanul său înalt şi maşinării-mamut scoase din uz, care n-aveau să mai poată fi niciodată puse în mişcare, pereţii uzi încărcaţi cu pete de mucegai galben şi corul atonal al apei din furtunuri, scurgându-se în reţeaua canalelor semi-înfundate care sfârşeau prin a se vărsa în râu, mai jos de cascadă.

Şi şobolanii – giganţi; pe lângă ei cei de la trei păreau nişte bieţi pitici. Numai Dumnezeu ştie ce mâncau aici, jos. Oamenii răsturnau încontinuu scânduri şi saci pentru a dezvălui cuiburi uriaşe din ziare rupte, privind cu greaţă atavică puii ce

fugeau în crăpături şi găuri, cu ochii lor enormi şi orbi de pe urma întunericului neîntrerupt.

— Să ne-oprim la o ţigară, propuse Wisconsky. Suna de parcă-ar fi fost gata să-şi dea sufletul, iar Hali n-avea idee de ce; o frecase toată noaptea. Oricum, cam era vremea, şi erau mai tot timpul la adăpost de privirile celorlalţi.

— Cum zici; se rezemă de marginea vagonetului şi aprinse.

— Nu trebuia să-l las pe Warwick nici în ruptu' capului să mă momească-n chestia asta, spuse jalnic Wisconsky. Asta nu-i treabă s-o facă un om. Da-l luaseră dracii noaptea trecută când a dat peste mine-n căcătoare cu nădragii sus. Hristoase, şi-a ieşit din minţi…!

Hali nu spuse nimic. Se gândea la Warwick, şi la şobolani. Curios, cum păreau legate una de alta. Şobolanii păreau să fi uitat totul în legătură cu oamenii de când trăiau sub moară; erau neruşinaţi şi câtuşi de puţin temători. Unul dintre ei stătuse pe labele dindărăt ca o veveriţă până ce Hali ajunsese la distanţa potrivită pentru a-l lovi, şi-atunci se aruncase asupra ghetei lui, muşcând pielea. Sute, poate mii. Se întreba câte varietăţi de boli purtau asupră-le prin toată haznaua aia neagră. Şi Warwick. Ceva în legătură cu el…

— Îm' treb'ie bani, zicea Wisconsky. Da' Hristoase Isuse, fratele meu, asta nu-i treabă pentr-un om. Şobolanii ăştia…

Privi în jur cu teamă.

— Parc-ar gândi, aproape. Mă tot întreb cum ar fi dacă io aş fi mic şi ei mari…

— Mai ţine-ţi gura, îl întrerupse Hali. Wisconsky îl privi, rănit.

— O, iartă-mă, fratele meu. Toată chestia-i că… Lăsă fraza în suspensie, apoi ţipă:

— Isuse, aicea pute! Asta nu-i deloc treabă pentr-un om! Un păianjen se căţără pe marginea vagonetului şi i se urcă pe braţ. Îl scutură cu un sunet gâtuit, de dezgust.

— Haide, spuse Hali, aruncând ţigara. Cu cât ne grăbim, cu-atâta terminăm mai repede.

— Sper şi eu, spuse jalnic Wisconsky. Sper şi eu.

04:00 A. M., marţi, ora mesei.

Hali şi Wisconsky stăteau laolaltă cu încă trei-patru oameni, mâncându-şi sandvişurile cu mâini negre pe care nici

chiar detergentul industrial nu le putea curăţi. Hali mânca privind în micul oficiu cu geamuri al Şefului. Warwick bea cafea şi savura cu mare plăcere hamburgerii reci.

— Ray Upson a trebuit să se ducă acasă, spuse Charlie Brochu.

— A borât? Întrebă cineva. Eu am fost pe-aproape.

— Ţţ. Ray ar trebui să mănânce bălegar ‘nainte să borască. L-a muşcat un şobolan.

Hali întrerupse examinarea lui Warwick, întorcând o privire îngândurată.

— Aşa?

— Mda, clătină din cap Brochu. Eram pereche cu el. Tot ce-am putut vedea mai afurisit. A ţâşnit din gaura unui sac d-ăla vechi. Tre’ că era mare cât o pisică. I s-a căţărat pe mână şi-a-nceput să roadă.

— Doamne! Făcu unul dintre ei, înverzindu-se.

— Mda. Ray a zbierat exact ca o muiere, şi nu mă mir. Sângera ca porcu’. Şi ce credeţi, că ăla i-a dat drumu’? Nu, tăticu’. Am trebuit să-l pocnesc de trei-patru ori c-o scândură până l-a lăsat. Ray era aproape nebun. L-a călcat în picioare până n-a mai rămas decât o fleaşcă de blană. Tot ce-am putut vedea mai afurisit. Warwick i-a pus un bandaj şi l-a trimis acasă, l-a zis să se ducă mâine la doctor.

— Bună treabă pentr-un ticălos ca el, spuse cineva.

„Ca şi cum i-ar fi auzit, Warwick se ridică în picioare, se întinse, după care ieşi în uşa oficiului:

— E vremea să-i dăm bătaie.

Oamenii se sculară încet, trăgând de timp cât puteau cu netezirea jachetelor de dineu, luându-şi băuturi reci şi acadele. Apoi, porniră în jos, cu tocurile clicăind plictisit pe grilele metalice ale treptelor.

Warwick trecu pe lângă Hali, bătându-l pe umăr:

— Cum merge, liceanule? Nu aşteptă răspunsul.

— Haide, îi spuse răbdător Hali lui Wisconsky, care îşi lega şiretul; coborâră.

07:00 A. M., marţi.

Hali şi Wisconsky păşeau unul lângă altul; lui Hali i se părea că într-un fel îl moştenise pe polonezul cel gras. Wisconsky era comic de murdar, cu faţa sa grasă ca o Lună

mânjită, precum a unui băieţel recent cotonogit de bătăuşul oraşului.

Nu se-auzea nimic din tachinăriile dure pe care le obişnuiau în alte împrejurări, smulsul cămăşilor din pantaloni, bancurile despre cine-o ţinea caldă pe nevasta lui Tony între orele unu şi patru. Nimic decât linişte şi din când în când hârâitul câte unuia care-şi racla gâtul scuipând apoi pe jos.

— Te iau cu maşina? Întrebă ezitant Wisconsky.

— Mersi.

Parcurseseră în tăcere Mill Street şi trecură podul. Nu schimbară decât un salut scurt când Wisconsky îl lăsă pe Hali în faţa apartamentului său.

Hali se duse direct la duş, gândindu-se încă la Warwick, încercând să desluşească ce anume îl preocupa la dl. Şef, făcându-l să se simtă ca şi cum ar fi devenit cumva legaţi unul de altul. Adormi de îndată ce capul îi căzu pe pernă, dar somnul îi fu obositor şi tulbure: visă şobolani.

01:00 A. M., miercuri.

Era mai bine la mânuit furtunurile.

Nu puteau intra înainte ca echipajele de gunoieri să termine câte un sector, şi cel mai adesea terminau de stropit înainte să fie gata următorul – ceea ce însemna timp de-o ţigară. Hali se ocupa de duza unui furtun lung, iar Wisconsky moşmondea înainte şi-napoi, descolăcind porţiuni ale acestuia, deschizând şi închizând apa, mutând obstacolele.

Warwick era nervos pentru că munca progresa încet. N-aveau să termine cu nici un chip până joi, după cum mergeau lucrurile.

Acum lucrau la un talmeş-balmeş de echipament de birou din secolul nouăsprezece care fusese îngrămădit într-un colţ – birouri cu capac-rulou zdrobite, registre mucezite, vrafuri de facturi, scaune cu fundul spart – devenind un adevărat paradis al şobolanilor. Duzini întregi chiţcăiau şi goneau prin trecătorile întunecoase şi întortocheate ce străbăteau asemeni unui fagure maldărul, şi după ce doi oameni fură muşcaţi, ceilalţi refuzară să mai lucreze până ce Warwick trimise pe cineva sus după mănuşi cauciucate grele, de soiul celor în mod normal rezervate echipei de la vopsitorie, care avea de-a face cu acizi.

Hali şi Wisconsky aşteptau să intre cu furtunurile, în clipa când un bivol cu păr cânepiu pe nume Carmichael începu să urle

blesteme şi să dea-napoi, plesnindu-se peste piept cu mâinile înmănuşate.

Un şobolan uriaş cu blană vârstată în cenuşiu şi ochi urâţi, aprinşi, îl muşcase de cămaşă şi atârna acolo, chiţcăind şi lovind cu labele dindărăt peste burta lui Carmichael. Carmichael îl aruncă în cele din urmă cu pumnul, dar în cămaşă îi apăruse o gaură enormă iar de deasupra unui sân i se prelingea un firişor de sânge. Furia îi pieri de pe faţă. Întoarse spatele, îngreţoşat.

Hali îndreptă furtunul spre şobolan, care era bătrân şi se mişca încet, cu o fâşie din cămaşa lui Carmichael încă prinsă în fălci. Presiunea vuindă îl împinsese de-a-ndărătelea până în perete, unde căzu dezarticulat.

Warwick se apropie, cu un zâmbet straniu, încordat, pe buze. Îl bătu pe Hali pe umăr:

— A dracu' dacă nu-i un tablou mai mişto ăsta decât să dai în ei cu conserve, hm, liceanule?

— Ce mai bestie, spuse Wisconsky. Lung de-un cot.

— Întoarce furtunu-ntr-acolo! Arătă Warwick spre mormanul de mobilă. Băieţi, la o parte din drum!

— Cu plăcere, murmură cineva.

Carmichael se repezi la Warwick, cu faţa bolnavă şi pocită:

— O să cer compensaţie pentru asta! O să…

— Sigur, zâmbi Warwick. Te-a muşcat de ţâţişoară. Dă-te din drum până nu te face-afiş apa asta.

Hali ţinti cu duza şi-i dădu drumul. Izbi, într-o explozie albă de stropi, răsturnând un birou şi sfărâmând în aşchii două scaune. Şobolanii fugeau pretutindeni, mai mari decât oricare alţii văzuţi de Hali. Putea auzi strigătele de dezgust şi groază ale oamenilor în timp ce fiarele alergau, arătări cu ochii uriaşi şi trupuri lucioase, dolofane. Zări o clipă unul ce părea la fel de mare ca un căţelandru sănătos, de şase săptămâni. Stătu astfel până ce nu mai văzu niciunul, şi opri apa.

— O. K.! Strigă Warwick. Hai la cules!

— Nu m-am angajat pe post de exterminator! Strigă rebel Cy Ippeston. Hali dăduse peste cap cu el câteva pahare în ultima săptămână. Era un tinerel îmbrăcat în tricou şi şepcuţă de baseball pătată cu funingine.

— Tu eşti, Ippeston? Întrebă blajin Warwick. Ippeston păru descumpănit, dar păşi totuşi înainte:

— Mda. Nu mai am chef de şobolanii ăştia. M-am angajat să fac curăţenie, nu să m-aleg poate cu tifoida sau turbare sau mai ştiu eu ce. Poate mai bine să nu mai contaţi pe mine.

Un murmur de încuviinţare se ridică dinspre ceilalţi. Wisconsky fură o privire spre Hali, dar Hali examina duza furtunului pe care-l avea în mână. Avea un calibru ca la 45 şi putea, probabil, doborî un om de la douăzeci de paşi distanţă.

— Adică zici că vrei să-ţi pontezi ieşirea, Cy?

— La asta mă gândesc.

— O. K., dădu din cap Warwick. Tu şi oricare altu' vrea. Da' vezi numa' că ăsta nu-i magazin sindicalizat, şi n-a fost niciodată. Pontează-ţi acum de ieşire şi n-o să mai pontezi niciodat' de intrare. Am eu grijă.

— Mare căcănar mai eşti, murmură Hali; Warwick se întoarse.

— Ai zis ceva, liceanule? Hali îl privi fără expresie:

— Mi-am dres doar vocea, dom' Şef.

— Nu-ţi place gustu' la ceva? Zâmbi Warwick. Hali nu răspunse.

— În regulă, la cules! Lătră Warwick. Îşi reluară lucrul.

02:00 A. M., joi.

Hali şi Wisconsky lucrau din nou cu vagonetele, adunând vechituri. Grămada de lângă gura de aerisire crescuse până la proporţii uimitoare, şi totuşi nu făcuseră nici jumătate din treabă.

— Patru Fericit! Îi ură Wisconsky când se opriră pentru o ţigară; lucrau lângă peretele de nord, departe de scări; lumina era extrem de scăzută, şi o particularitate acustică făcea ca partenerul să pară a vorbi de la mile distanţă.

— Mersi, trase Hali din ţigară. N-am văzut prea mulţi şobolani azi.

— Nimeni n-a văzut, spuse Wisconsky. Le-o fi venit mintea la cap.

Stăteau la capătul unei alei aiurite, în zig-zag, formată din vrafuri de registre şi hârţoage vechi, saci putrezi şi două stive imense de troace de recoltă veche.

— Ptiu, făcu Wisconsky, scuipând. Warwick ăsta…

— Unde crezi că s-or fi dus toţi şobolanii? Întrebă Hali, aproape ca pentru sine. Nu în pereţi…

Privi lemnăria udă şi sfărâmată care înconjura uriaşele pietre de fundaţie.

— S-au înecat. Râul a saturat totul.

Ceva negru şi fâlfâitor îi lovi în picaj, dintr-o dată. Wisconsky ţipă şi-şi acoperi capul cu mâinile.

— Un liliac, spuse Hali, privind după el în timp ce Wisconsky se îndrepta la loc.

— Un liliac! Un liliac! Aiură Wisconsky. Ce face-un liliac în pivniţă? Ar trebui să stea-n pomi şi sub bolţi şi…

— Era unul mare, spuse încetişor Hali. Şi ce altceva e un liliac, dacă nu un şobolan cu aripi?

— Isuse, gemu Wisconsky. Cum a…

— Intrat? Poate că la fel cum au ieşit şobolanii.

— Ce se-ntâmpl-acolo? Strigă Warwick de undeva din urma lor. Unde sunteţi?

— Nu cârâi, şopti Hali; ochii îi luceau în întuneric.

— Tu eşti, liceanule? Întrebă Warwick; părea mai aproape.

— E-n regulă! Ţipă Hali. Mi-am julit ţurloiu'! Râsul scurt, lătrător, al lui Warwick.

— Vrei o compresă cu ceai de muşeţel? Wisconsky se întoarse spre Hali:

— De ce-ai zis asta?

— Uite.

Hali îngenunche şi aprinse un chibrit. În mijlocul cimentului ud şi fărâmiţat se vedea un pătrat.

— Bate-n el.

Wisconsky se supuse.

— E de lemn.

— E capătul unui suport, încuviinţă Hali. Am mai văzut şi altele pe-aici. Mai există un nivel sub partea asta a pivniţei.

— Dumnezeule, spuse Wisconsky cu repulsie nedisimulată.

03:00 A. M., joi.

Ajunseseră în colţul de nord-est, cu Ippeston şi Brochu ţinând în spatele lor unul din furtunurile de înaltă presiune, când Hali se opri şi arătă spre duşumea:

— Cred că i-am dat de capăt.

În colţ se afla un chepeng de lemn cu un inel ruginit prins aproape de mijloc.

Se înapoie lângă Ippeston şi-i spuse:

— Închide-l un minut.

Când jetul fu strangulat până la un simplu fir de apă, Hali îşi înălţă vocea până la strigăt:

— Hei! Hei, Warwick! Fă bine şi vino-aici puţin!

Warwick sosi plescăind, privindu-l pe Hali cu acelaşi zâmbet rău în ochi:

— Ţi s-a desfăcut şiretul, liceanule?

— Uită-te, lovi Hali cu piciorul în chepeng. Sub-pivniţi.

— Şi ce-i cu-asta? Întrebă Warwick. Nu-i recreaţie, licea…

— Acolo ţi-s şobolanii, îl întrerupse Hali. Acolo se-nmulţesc. Wisconsky şi cu mine am văzut chiar un liliac, adineaori.

Câţiva dintre ceilalţi se adunaseră în jur şi priveau trapa.

— Nu-mi pasă, spuse Warwick. Treaba era pentru pivniţă, nu…

— O să-ţi trebuiască vreo douăzeci de deratizatori, din-ăia cu experienţă, continuă Hali. Or să coste ceva bănuţ administraţia. Cu-atât mai rău.

— Po’ să fii sigur! Râse cineva. Warwick îl privi pe Hali de parcă ar fi fost o ploşniţă sub lupă.

— Chiar că eşti un caz, dumneata, spuse, prefăcându-se fascinat. Crezi că dau o para chioară pe câţi şobolani or fi acolo?

— Am fost la bibliotecă dup-amiaza asta şi ieri, spuse Hali. Bine-ai făcut că mi-ai tot adus aminte c-am fost licean. Am citit ordonanţele orăşeneşti, Warwick – s-au dat în 1911, înainte ca moara asta să fi ajuns atât de mare încât să coopteze comitetul orăşenesc. Ştii ce-am găsit?

Ochii lui Warwick erau reci.

— Fă o plimbare, liceanule. Eşti concediat.

— Am găsit, îi dădu Hali înainte ca şi cum n-ar fi auzit, am găsit o lege teritorială dată în Gates Falls cu privire la vermină. Se scrie „v-e-r-m-i-n-ă”, în caz că nu ţi-e clar. Înseamnă animale purtătoare de boli, ca de pildă lilieci, sconcşi, câini vagabonzi şi şobolani. Mai ales şobolani. Şobolanii sunt menţionaţi de paişpe ori în două paragrafe, dom’ şef. Aşa că bagă la cap că-n minutul când ies de-aici mă duc direct la comisarul oraşului şi-i spun care e situaţia.

Tăcu, sorbind din ochi chipul congestionat de ură al lui Warwick.

— Cred că eu, el şi comitetul orăşenesc, putem obţine o interdicţie pe locul ăsta. O să ţii închis mult mai mult decât doar sâmbăta, dom’ Şef. Şi cred că am idee ce-o să zică şeful matale când o s-apară. Sper că ţi-ai achitat asigurarea de şomaj, Warwick.

Mâinile lui Warwick luară formă de gheare.

— Mucos împuţit, ar trebui să te…

Privi spre trapă, şi dintr-o dată îi reapăru zâmbetul.

— Consideră-te reangajat, liceanule.

— M-am gândit eu c-o să vezi de unde bate vântul. Warwick încuviinţă, cu acelaşi rânjet ciudat pe buze.

— Eşti aşa de deştept! Cred că poate-ar trebui să te duci acolo jos, Hali, ca s-avem pe cineva cu studii de liceu să ne dea o opinie competentă. Tu şi Wisconsky.

— Nu eu! Exclamă Wisconsky. Nu eu, eu…

Warwick îl privi:

— Tu, ce? Wisconsky tăcu.

— Bun! Spuse vesel Hali. O s-avem nevoie de trei lanterne. Cred c-am văzut un raft întreg de socoteli d-astea cu şase baterii în oficiul principal, nu?

— Vrei să mai iei şi pe altcineva? Întrebă expansiv Warwick. Sigur, alege-ţi omu’!

— Pe tine, spuse blând Hali; expresia stranie îi reapăruse pe faţă. În fond, ar trebui să fie reprezentată şi conducerea, nu ţi se pare? Pur şi simplu pentru ca Wisconsky şi cu mine să nu vedem prea mulţi şobolani acolo…

Cineva (suna ca Ippeston) râse sonor. Warwick îşi privi atent oamenii. Îşi studiau vârfurile pantofilor. În cele din urmă arătă spre Brochu:

— Brochu, te duci în oficiu şi-aduci trei lanterne. Îi zici paznicului că te-am trimis eu.

— De ce mă bagi în treaba asta? Gemu Wisconsky spre Hali. Ştii că nu-i suport pe…

— Nu eu, răspunse Hali, privindu-l pe Warwick.

Warwick se uită înapoi spre el, şi niciunul nu-şi plecă privirea.

04:00 A. M., joi.

Brochu reveni cu lanternele. Îi dădu una lui Hali, una lui Wisconsky, una lui Warwick.

— Ippeston! Dă-i furtunu’ lu’ Wisconsky.

Ippeston se supuse. Duza tremura delicat în mâinile polonezului.

— În regulă, îi spuse Warwick. Eşti în mijloc. Dacă dăm de şobolani, îi faci să-l guste.

Sigur, gândi Hali. Şi dacă-s şobolani, Warwick n-o să-i vadă. Şi nici Wisconsky, după ce-o să găsească zece dolari mai mult în plicul cu leafa.

Warwick arătă spre doi oameni:

— Săltaţi-l.

Unul din ei se aplecă asupra inelului şi trase. Preţ de-o clipă, Hali nu se-aşteptă să cedeze, după care chepengul se smulse din loc cu un trosnet ciudat, scrâşnit. Celălalt îşi plasă degetele sub margine ca să ajute împingând, apoi şi le retrase cu un ţipăt. Pe mâini ii mişunau gândaci uriaşi şi orbi.

Cu un icnet convulsiv, omul de la inel trase chepengul peste cap şi-i dădu drumul. Partea de dedesubt era înnegrită de un mucegai neobişnuit, cum Hali nu mai văzuse. Gândacii se lăsau să cadă în bezna de jos sau fugeau peste duşumea spre a fi striviţi.

— Uite, arătă Hali.

Pe faţa inferioară era montată o broască ruginită, acum sfărâmată.

— Da’ n-ar trebui să fie dedesubt, spuse Warwick. Trebuia să fie pe partea asta. De ce…

— Multe motive, răspunse Hali. Poate pentru ca să nu poată fi deschisă pe-aici – cel puţin când era nouă. Poate ca să nu se poată intra de-acolo.

— Da’ cine-a-ncuiat-o? Întrebă Wisconsky.

— Ah, făcu batjocoritor Hali, privindu-l pe Warwick. Mister.

— Ascultaţi, şopti Brochu.

— O, Doamne, suspină Wisconsky. Eu nu mă duc acolo!

Se auzea un sunet slab, aproape ca aşteptându-i; umbletul lipăit a mii de lăbuţe, chiţcăitul şobolanilor.

— Poa’ să fie broaşte, spuse Warwick. Hali râse sonor.

Warwick îndreptă lanterna în jos. Un şir înclinat de trepte din lemn cobora spre pietrele negre ale pardoselii inferioare. Nu se zărea nici un şobolan.

— Treptele-astea n-or să ţină, spuse concluziv Warwick. Brochu făcu doi paşi înainte şi săltă în sus şi-n jos pe prima treaptă. Lemnul scârţâi, dar nu dădu semne să cedeze.

— Nu ţi-am cerut să faci asta, spuse Warwick.

— N-ai fost de faţă când l-a muşcat şobolanul ăla pe Ray, răspunse încet Brochu.

— Să mergem, propuse Hali.

Warwick aruncă o ultimă privire sardonică peste cercul celorlalţi, apoi păşi pe margine împreună cu Hali. Wisconsky trecu între ei, ezitant. Coborâră pe rând. Hali, apoi Wisconsky, şi la urmă Warwick. Razele lanternelor jucau pe pardoseală, care era adâncită şi bulbucată în sute de movile şi văi nebuneşti. Furtunul se târa în urma lui Wisconsky ca un şarpe ameţit.

Ajuns jos, Warwick îşi roti lanterna împrejur. Prinse câteva lăzi putrezite, nişte butoaie, vechituri. Infiltraţiile râului formau băltoace adânci până la carâmbii ghetelor.

— Nu-i mai aud, şopti Wisconsky.

Se îndreptară încet de trapă, cu picioarele foşnindu-le prin mâl. Hali se opri şi-şi îndreptă lanterna asupra unei lăzi uriaşe de lemn cu litere albe înscrise pe ea.

— Elias Varney, citi, 1841. Era deja moara aici pe-atuncea?

— Nu, spuse Warwick. N-a fost clădită până-n 1897. Ce contează?

Hali nu răspunse, îşi reluară drumul. Sub-pivniţa era mai lungă decât ar fi fost de aşteptat, se părea. Duhoarea se simţea mai puternic, un miros de descompunere, putreziciune şi lucruri îngropate. Şi totuşi, singurul zgomot era picuratul slab, de peşteră, al apei.

— Ce-i asta? Arătă Hali cu lanterna spre o ridicătură de beton ce se înălţa cam o jumătate de metru; dincolo de ea, întunericul continua, iar lui Hali i se păru că putea auzi de-acum sunete, curioase şi tainice.

Warwick aruncă o privire.

— E… nu, nu poate fi asta.

— Zidul exterior al morii, nu? Şi mai departe…

— Mă-ntorc, spuse Warwick, răsucindu-se brusc. Hali îl înhăţă cu brutalitate de ceafă:

— Nu pleci nicăieri, dom’ Şef.

Warwick îl privi, cu rânjetul tăindu-i bezna.

— Eşti sonat, liceanule. Nu-i aşa? Ţicnit ca un căzut în cap.

— N-ar trebui să-mpingi oamenii, amice. Dă-i-nainte.

— Hali… Gemu Wisconsky.

— Dă-mi asta, îi smulse Hali furtunul. Eliberă ceafa lui Warwick şi-i îndreptă duza spre cap. Wisconsky se răsuci pe neaşteptate împleticindu-se înapoi spre trapă. Hali nici nu se uită la el.

— După dumneata, dom’ Şef.

Warwick păşi înainte, trecând pe sub locul unde, deasupra lor, moara se sfârşea. Hali lumină în jur şi simţi o satisfacţie rece – premoniţie împlinită. Şobolanii îl înconjuraseră, tăcuţi ca moartea. Înghesuiţi, rând după rând. Mii de ochi îl priveau hămesiţi. Rânduiţi până la perete, unii înalţi până la fluierul piciorului.

Warwick îi văzu o clipă mai târziu şi se opri brusc.

— Sunt peste tot în jur, liceanule.

Vocea îi era calmă încă, sub control, dar avea ceva de muchie zimţată.

— Da, răspunse Hali. Continuă să mergi.

Porniră din nou, târând în urmă furtunul. Hali privi o dată înapoi şi văzu că şobolanii închiseseră cărarea pe unde trecuseră şi rodeau canavaua grea a furtunului. Unul privi în sus şi păru aproape să rânjească la el înainte de a-şi coborî capul din nou. Acum putea vedea şi liliecii. Atârnau de plafonul grosolan, enormi, de mărimea unor ciori sau corbi.

— Ia uite, spuse Warwick, fixându-şi raza lanternei la vreo cinci paşi în faţă.

O hârcă, verde de mucegai, le râdea. Ceva mai încolo Hali putu vedea o tibie, o aripă pelviană, parte dintr-un torace.

— Mergi, stărui. Simţea ceva clocotind înlăuntrul lui, ceva nebunesc şi greu de culori. „O să cedezi înaintea mea, dom’ Şef, aşa să-mi ajute Dumnezeu.”

Trecură pe lângă oase. Şobolanii nu se apropiau; distanţele păreau constante. Undeva în faţă, Hali îl văzu pe unul tăindu-le calea. Umbrele îl ascundeau, dar putu zări o coadă roz de zvâcnitură, groasă cât un fir telefonic.

În faţa lor terenul se înălţa abrupt, apoi cobora din nou. Hali putea auzi un sunet misterios, foşnitor, destul de puternic. Ceva nemaivăzut vreodată, poate, de nici un om viu. Îi trecu prin minte că se putea ca aşa ceva să fi căutat el, în toate zilele rătăcirilor sale nebuneşti.

Şobolanii înaintau, târându-se pe pântece, forţându-i să-şi urmeze drumul.

— Uite, spuse rece Warwick.

Hali văzu. Ceva se întâmplase aici cu şobolanii, o mutaţie hidoasă care n-ar fi putut supravieţui niciodată sub ochiul Soarelui; natura ar fi interzis-o. Dar aici, jos, natura luase un alt chip, oribil.

Şobolanii erau gigantici, unii ca la aproape un metru înălţime. Picioarele dinapoi, însă, le dispăruseră şi erau orbi ca nişte cârtiţe, asemeni verilor lor zburători. Se târau înainte cu grabă hidoasă.

Warwick se întoarse cu faţa spre Hali, zâmbetul persistându-i agăţat pe faţă prin simpla voinţă brută. Hali fu nevoit să-l admire.

— Nu putem merge mai departe, Hali. Trebuie să înţelegi asta.

— Şobolanii au treabă cu tine, cred, spuse Hali. Autocontrolul lui Warwick lunecă.

— Te rog, spuse. Te rog.

— Dă-i înainte, zâmbi Hali. Warwick privi peste umăr.

— Rod furtunul. Când l-or găuri, n-o să mai ieşim de-aici.

— Ştiu. Circulă.

— Eşti nebun…

Un şobolan fugi peste pantoful lui Warwick şi omul zbieră. Hali surâse şi-i făcu semn cu lanterna. Erau pretutindeni, cei mai apropiaţi la doar un cot distanţă, de-acum.

Warwick o luă iarăşi din loc. Şobolanii se dădură înapoi.

Ajunseră în vârful zidului miniatural şi priviră în jos. Warwick văzu primul, şi Hali observă cum faţa îi devenea albă ca hârtia. Saliva i se scurgea pe bărbie.

— O, Doamne Dumnezeul! Sfinte Isuse! Şi se răsuci să fugă.

Hali deschise duza furtunului iar jetul de apă sub presiune îl izbi pe Warwick drept în piept, azvârlindu-l pe spate, nevăzut. Se auzi un zbieret prelung înălţându-se peste sunetul apei. Zgomote înfundate.

— Hali!

Mormăituri. Un chiţcăit enorm, tenebros, părând să umple pământul.

— HALI, PENTRU DUMNEZEU…!

Brusc, un sunet umed, de carne sfâşiată. Încă un ţipăt, mai slab. Ceva uriaş se urni şi se întoarse. Hali auzi absolut distinct trosnetul umed al osului ce se rupe.

Un şobolan olog, călăuzindu-se prin cine ştie ce formă bastardă de radiolocaţie, se repezi la el, muşcând. Trupul îi era fleşcăit, cald. Aproape absent, Hali întoarse furtunul spre el, înlăturându-l. Acum apa nu mai avea aceeaşi presiune.

Hali păşi pe buza dâmbului ud şi privi în jos.

Şobolanul umplea întreg şanţul din capătul îndepărtat al acelui mormânt pestilenţial. Un sur uriaş şi pulsând, fără ochi, lipsit complet de picioare. Când îl lovi lumina lanternei lui Hali, scoase un miorlăit hidos. Regina lor, aşadar, magna mater. O alcătuire gigantică şi fără nume a cărei progenitură avea să poată scoate într-o bună zi aripi. Părea să reducă la neînsemnătate ceea ce mai rămăsese din Warwick, dar asta nu era, poate, decât iluzie. Datorată şocului de-a vedea un şobolan mare cât un viţel Holstein.

— Cu bine, Warwick, spuse Hali. Şobolanul se ghemuise rapace peste dl. Şef, rupând dintr-un braţ moale.

Hali se întoarse şi începu să-şi croiască drum înapoi, oprind şobolanii cu furtunul, a cărui putere scădea din ce în ce. Câţiva răzbătură şi-i atacară picioarele deasupra ghetelor, în salturi muşcătoare. Un şobolan i se agăţă îndărătnic de coapsă, sfâşiindu-i catifeaua reiaţilor. Hali strânse pumnul şi-l înlătură.

Străbătuse aproape trei sferturi din drum când uriaşul fâlfâit inundă întunericul. Privi în sus, şi zburătoarea gigantică îl lovi în faţă.

Liliecii mutanţi încă nu-şi pierduseră cozile. Şi-o încolăci pe după gâtul lui Hali într-un laţ greţos şi strânse în timp ce dinţii căutau locul moale de sub bărbie. Se zvârcolea şi bătea din aripile-i membranoase, ţinându-se agăţat de zdrenţele cămăşii.

Hali ridică orbeşte duza şi lovi trupul moale, iar, şi iar. Acesta căzu, îl călcă în picioare, pe jumătate conştient de faptul că zbiera. Şobolanii i se scurgeau ca un torent peste ghete, în susul pantalonilor.

O luă la fugă, clătinat, scuturându-se de câţiva. Ceilalţi îl muşcară de pântece, de piept. Unul i se căţără pe umăr şi-şi apăsă botul nesăţios în pavilionul urechii.

Se ciocni de un al doilea liliac. Acesta i se agăţă un moment pe cap, scheunând, după care îi smulse o fâşie din scalp.

Îşi simţi trupul amorţind. Urechile i se umpleau de ţipetele şi urletele sutelor de şobolani. Se opinti o ultimă oară, se împiedică de trupurile îmblănite, căzu în genunchi. Izbucni în râs, un sunet ascuţit, sfâşietor.

05:00. A. M., joi.

— Ar trebui să se ducă cineva acolo, spuse nesigur Brochu.

— Nu eu, şopti Wisconsky. Nu eu.

— Nu, nu tu, burtă-turtă, spuse cu scârbă Ippeston.

— Bine dom'le, să mergem, încheie Brogan, aducând un alt furtun. Eu, Ippeston, Dangerfield, Nedeau. Stevenson, urcă-n birou şi mai adu nişte lanterne.

Ippeston privi gânditor la întunecimea de sub el:

— Poate s-au oprit la o ţigară. Câţiva şobolani, ce mama dracu'…

Stevenson se înapoie cu lanternele; după câteva clipe porniră în jos.

Relu Năstase.

Trei crime perfecte, perpendiculare.

Autorul:

Pentru ca o crimă să fie perfectă trebuie să îndeplinească următoarele condiţii:

Victima şi agresorul să nu se fi cunoscut înaintea momentului fatal. Întâlnirea trebuie să fie o surpriză totală pentru cei doi parteneri.

Se exclude orice intenţie de premeditare, întâmplarea urmând să stabilească momentul şi locul.

Se va evita prezenţa martorilor în timpul desfăşurării acţiunii.

Lucrarea se va efectua în linişte, simplu:

— Bună ziua!

— Ce mai faci?

— Mulţumesc. Bine.

1. E dimineaţă.

Victima.

Am ajuns la adâncimea potrivită, pot să-mi desprind tălpile de pe cataroaie şi întinzând braţele să pornesc în stilul

meu maidănesc, ceva între bras şi craul, în sensul că mâinile bat o voinicească îndrăcită în timp ce picioarele se adună alene sub mine, apoi zvâcnesc speriate la suprafaţă; nu prea am spor, dar înot.

La 18 ani problema intrării în apa rece a marii o rezolvam printr-un plonjon spectaculos, adică complet aiurea (eram departe de orice criterii estetice), acum pregătirile au durat aproape o jumătate de ceas, spre distracţia celor câteva grupuri de străini şi a familiei. Întâi am introdus labele (numărul 45 poate suporta acest substantiv) retrăgându-le ori de câte ori un val încerca să depăşească gleznele. Mi-am stropit pulpele, bustul, privind înapoi, nutrind speranţa că spectatorii îşi vor fi găsit o preocupare mult mai interesantă decât admirarea spatelui meu, şi astfel mă voi putea întoarce decent lângă copii.

Pe dracu'! Parcă aş fi executat un număr de cascadorie; adevărul este că până şi suedezii renunţaseră astăzi la baie, iar cea mai agitată era nevastă-mea care mă înconjura cu un râs nechezat. De fapt, n-aş fi renunţat; pentru puştii mei trebuie să fiu un tătic deosebit. Nu-s un înotător şcolit în „Tineretului", dar îmi place să mă zbengui în apă şi perseverez; dacă aş reuşi să-mi coordonez mişcările înaintarea ar fi mai rapidă, aşa, mă laud cu rezistenţa, pot traversa de zece ori Floreasca. Mi-am format „stilul" în ştrandul „Libertăţii" zis „ligheanul vesel" privindu-i pe alţii, într-o zi când, împreună cu câţiva ţigănuşi din cartier, am sărit gardul peste paznicul adormit în umbra lui. Am sărit în partea adâncă a bazinului şi mi-am umplut burta cu apă călâie de clor şi urină, până când o mână m-a aruncat lângă bara nichelată de care mâinile s-a încleştat pentru mai multe ore, pentru că chiloţii tetra deveniseră transparenţi şi mă ruşinam de perişorul puber ca o pată opacă; credeam că toţi cei care zâmbesc şi râd privesc către mine. Târziu când m-am învineţit şi s-a făcut seară paznicul m-a tras afară pentru că trebuia schimbată apa.

M-am trântit pe burtă-n nisipul grunjos şi-am dârdâit până mi-a aruncat hainele pe care mi le confiscase ca preţ al biletului de intrare.

Mă scufund, ţin ochii deschişi, aş vrea să văd căluţii de mare, dar numai meduzele angrenate în mişcarea braţelor îmi dau roată.

Mă răsucesc pe spate, respir sub braţ, lopătez ca un vâslaş, prins în concurs, e bine, trec în plută.

Pe mal, cel mic cară marea cu găletuşa, se-ndârjeşte să facă un puţ şi-i furios că apa dispare în spatele nisipului, se dă cu poponeaţa de pământ şi plânge. Grupurile şi-au împărţit cărţile de joc, mingile, umbrelele de soare şi Soarele. Cel mare a descoperit la un pui de neamţ o lopăţică mai colorată şi-l lămureşte asupra unui schimb împingându-i-o pe a lui în braţe, trăgând de cealaltă. Dacă nu se învoieşte i-o va smulge, îl va lovi, puştiului o să-i cadă dintele care se clatină de câteva zile şi va urma un conflict la care prefer să nu asist, aşa că mă întorc spre larg.

Oare copii nemţi îşi scot dinţii de lapte cu aţa şi-i aruncă peste umăr pe streaşină casei spunând vorbele magice:
„Dinţişor de lapte.
Te dau în spate.
Să crească în loc.
Unul cu-noroc”?

Închid ochii, trag valul sub mine şi mă gândesc la altele, apoi aţipesc puţin până când un strigăt pătrunde ca un bărzăune în ureche, în trompa lui Eustache şi chiar mar departe. E un apel vehement, un răcnet. Cineva strigă. Stropii pe care loviturile palmelor îi aruncă pe faţă sunt reci şi se evaporă de cum mă ating. Mi-e frică! Nu-s un înotător bun, unde e salvamarul? E treaba lui! Eu nu ştiu să înot. Am auzit că cel care se-neacă îl trage la fund pe ce! Care vrea să-l salveze. Nu! Nu, n-am auzit nimic. Mi s-a părut, e o închipuire. Mă voi cufunda şi cu pieptul lipit pe fundul mării voi trage o linie până la ţărm, acolo copiii mă vor îngropa în nisip şi eu le voi spune povestea lui Făt-Frumos.

Dacă a ajuns atât de departe înseamnă că ştie să se ţină pe val, poate nu-i decât un cârcel, sau oboseală. Îl sprijin, îşi revine, pentru că trebuie să spună şi el cuiva povestea lui Făt-Frumos. Îmi întind braţele în cel mai puternic craul, picioarele prind ritmul şi bustul se ridică deasupra.

Sunt ca o luntre purtată de vâslaşi pricepuţi. Am ajuns aproape, câteva bătăi şi voi fi lângă el. Strig, sau nu strig:

— Rezistă!

O mână grea mi se aşează pe creştet, o mână puternică mă prinde de ceafă, mă-ntoarce, şi amândouă formează o

pârghie ce-mi rupe gâtul şi mă scufundă, picioarele cu pulpe groase îmi strâng toracele făcând să ţâşnească ultima suflare apoi mă-mping printre alge. Deschid gura, nu pentru a respira, ştiu că nu e posibil, nu pentru a striga, vorbele nu au sunet, aş vrea să strecor printre dinţi numele băieţilor mei.

O meduză i s-a lipit pe buze, un guvid deschide şi închide gura ca şi cum ar silabisi cuvintele scrise sub pleoape.

2. E ora prânzului.

Victima.

Am prins în aripi curent ascensional şi mă ridic până aproape de norul acela, acum saltă şi el şi iarăşi plutim paralel peste marginea pădurii. E amiază şi e senin. Tovarăşii lui s-au topit odată cu primele raze. Îl urmăresc din zori, de când îmi pregăteam echipamentul de zbor, era vineţiu şi se-nvolbura agresiv printre confraţi vaporoşi, provocându-i la luptă, mă temeam că-mi va strica plimbarea transformând hârjoana în furtună. Când am ajuns pe creastă rămăsese singur, sidefiu şi l-am salutat ca pe un tovarăş de joacă.

Cu aripile-ntinse în struna corzilor de funie m-am azvârlit către el, a tresărit speriat şi mi-a făcut loc pe boltă, puţin mirat, contrariat de arătarea ce-i înfige ciocul în burtă. Zburăm peste satul din marginea poienii unde pionerii şi-au ridicat tabără, îi strig dar nu mă aud, preocupaţi de mişcările dibace ale tovarăşei bucătărese în distribuirea hranei. Ceva mai departe, într-un crâng, o pereche, probabil instructori, feriţi de privirile cravatelor roşii îşi spun vorbe tandre, ori poate, numai se odihnesc la umbră şi discută probleme de serviciu: Îmi amintesc un film de publicitate turistică cu un băiat şi o fată în căutarea unui loc unde să fie singuri cu dragostea şi îmbrăţişările lor.

Tinerii străbat în goană Cişmigiul, Herăstrăul, Grădina Zoologică, Pădurea Băneasa, plaja Mamaia şi alte locuri pitoreşti. Zadarnic. Lume, lume multă se sărută şi-şi spun cuvinte de iubire în tot locul. Rămâne o soluţie, deltaplanul şi cei doi plutesc pe cerul frumos colorat, singuri, giugiulindu-se incomod peste munţi şi ape. Vântul mă-mpinge spre satul din vale, peste prunii pleoştiţi de arşiţă, îngân un cântec de leagăn pentru şoferul adormit în umbra tractorului şi mă ridic deasupra pădurii. În verdele de sub mine frunzele se lovesc între ele ca nişte palme în aplauze. Mă las cu toată greutatea pe pârghie şi cobor aproape de vârfurile pomilor, mângâi cu tălpile ramurile,

mai bine zis păşesc pe coroanele fagilor precum Moise pe valurile Mării Roşii.

După un scurt ocol voi ateriza pe tăpşan spre încântarea puştimii. Nu suntem singuri, norul şi cu mine, un vânător printre arbori la ora prânzului e tot atât de nefiresc ca şi noi. Îl strig, sunt destul de aproape ca să mă audă. Ridică privirea, mă salută cu mâna, îi răspund.

— Merge, merge?

— Nu prea.

— Noroc la vânat.

Atât. Ochii noştri s-au întâlnit, nu mai avem ce ne spune. Ridică încet arma, mijeşte pleoapele îşi potriveşte patul puştii în umăr, inima mea e pe linia de ochire a cătării. Respiră adânc, îşi ţine suflarea, inelarul pipăie cocoşul, îmi pare că asist la primul exerciţiu de tragere din armată, cu ţinta de carton fixă la 150 de paşi. Nu voi ateriza pe tăpşan.

Lovitura mă dă peste cap şi caut pe cer norul. Au mai rămas din el două fâşii subţiri şi albe, străvezii, pe care Soarele le pulverizează în câteva lacrimi.

Deltaplanul se zbate o clipă în adiere, apoi se prăvale în arătura din urma tractorului.

3. E seară, aproape noapte.

Victima.

Întotdeauna când ies de la cinema mă plimb puţin înainte de a merge acasă.

Locuiesc aproape şi dau ocol blocului cât fumez două ţigări aprinse una de la alta, sudate cum se mai zice. Am nevoie de mişcare ca să pot rumega povestea, ar trebui să şi slăbesc, aşa susţine medicul, soţia, prietenii, colegii şi alţi invidioşi. Ce poate fi mai firesc la un bărbat serios, şef, decât chelia şi statura impunătoare, bine hrănită.

Unii îmi recomandă alergări în zori de zi în jurul casei, adică în plin bulevard, îmbrăcat cu treningul lui fi-miu, atât cât mă cuprinde. Alţii mă văd plimbat de un setter irlandez din stâlp în stâlp dimineaţa şi seara. Ocolesc cinematograful „Patria” pe strada Pictor Verona, trec de ambasadă şi termin o ţigară până în grădina Icoanei. Aprind o alta pe aleea de la intrarea în parc şi-mi derulez în minte filmul, imaginile se succed, se leagă povestea, apoi dialogul. Zâmbesc, fac gesturi cu mâna şi,

probabil, bălmăjesc câteva replici pe care îndrăgostiţii înghesuiţi pe băncile din tufişuri nu le iau în seamă.

În copilărie vorbeam cu şanţul, cu ulucile gardului, cu nuiaua pe care o încălecam în drumul spre râu, mă oprea câte o babă surdă gândind că mormăi o înjurătură. Adolescentul dădea nume proprii tufelor de carpen, porecle rugilor de mure şi se ungea rege al lor provocând la luptă ferigile şi pădurarul care vindea pe ascuns pădurea hoţilor de lemne.

Acum îmi şoptesc în barbă, da, mi-am acoperit faţa pentru ca lumea să nu spună că vorbesc singur. Am ieşit de la un western interesant prin faptul că eroul negativ este simpatizat. De fapt, toate personajele sunt negative. Un film de duri în care fiecare omoară fără noimă în stânga şi-n dreapta pentru a se arăta probabil mai înzestrat în mânuirea armei şi parşiveniei.

Negativul simpatic îi ucide pe ceilalţi folosindu-le cu mai multă îndemânare mijloacele, tertipurile proprii. Un bătrân beţivan asasin îi expune partenerului de duel următoarea schemă:

Se pun spate-n spate şi pornesc fiecare pe direcţia lui până se numără la zece. Hoţomanul beţiv numără până la şapte, se întoarce şi-l împuşcă liniştit, suflă în ţeava pistolului şi-i mai trage o duşcă.

Tânărul simpatic în confruntarea cu bătrânul asasin ia poziţie de pornire, dar nu se urneşte, pivotează uşor pe piciorul drept şi când moşul şi-a spus scurta numărătoare se trezeşte în faţa unui zâmbet şi a unui glonţ fierbinte. Desigur eroul sfârşeşte ciuruit de poteră, dar nu asta-i important pentru mine, ci întunericul străzii spre a-mi odihni nervii şi ochii.

Un băiat şi o fată s-au ridicat pe bancă, pornesc îmbrăţişaţi spre ieşire, în dreptul felinarului se sărută lung după ce s-au hârjonit în întuneric, au nevoie de lumină pentru aş privi chipurile. Ajung lângă ei, tânărul se desprinde şi-mi cere politicos un foc.

Îi întind ţigara, micul vulcan arde ca un beculeţ într-un pom de iarnă, descoperind o faţă răvăşită cu bubuliţe juveline. E stângaci, mâna îi tremură pe chiştoc, fata s-a depărtat, îl aşteaptă în afara conului de lumină. Îmi amintesc că am invitat vecinul la o partidă de table, grăbesc pasul. În faţa liftului arunc mucul, îl strivesc cu călcâiul din obişnuinţă, sunt inginer silvic şi

un chiştoc poate aprinde toamna pădurea. Uşa se deschide şi un tip tot atât de solid ca şi mine încearcă să-şi facă loc.

— Mă scuzaţi.

Burţile noastre se ciocnesc ca două ouă de Paşti, zâmbim stânjeniţi, e un bloc vechi şi o cabină tot atât de veche pe care scrie „Capacitate maximă 3 persoane”, dar în care singur nu-mi pot depărta coatele.

— La ce etaj?

— Şase.

Eu locuiesc la trei. Mă răsucesc spre butoane şi cămăşile noastre se ating arţăgoase. Liftul a pornit cu un scrâşnet de măsele încrâncenate pe un sâmbure de măslină; odată cu fierul care-mi rupe ficatul pătrunde-n abdomen se răsuceşte-n mine ca un şobolan într-o colivie, cuţitul.

Ar vrea să se aşeze, să se chircească pe vine ca-n burta mamă-si, dar nu-i destul loc în cabina veche.

Asasinul.

Locotenentul a fixat cu îndemânare marginea ligheanului pe băţul înfipt în muşuroiul de cârtiţă; a aruncat seminţele de cânepă, a fixat sfoara şi s-a ascuns în tufiş… Iar eu sunt piţigoiul căzut în capcană. Locotenentul susţine că m-a găsit folosind tehnica modernă de cercetare, adică a citit pe retina înecatului fotografia chipului meu, a extras din omul – pasăre glonţul armei de vânătoare şi a cules de pe uşa liftului amprente.

Dar eu ştiu că norul m-a-nsemnat cu stropii de ploaie, chiştocul strivit m-a urmărit lipit de tălpile pantofilor şi guvidul i-a şoptit povestea celui care nu ştia să-noate.

Locotenentul.

Crimele nu pot fi perfecte, chiar dacă sunt perpendiculare, pentru că două drepte perpendiculare pe o a treia sunt paralele între ele, iar două drepte paralele formează un plan situat în spaţiu.

Deci, orice punct situat în spaţiu pe o paralelă dintr-un plan poate fi determinat logic.

Mihnea Columbeanu.

Nuntă pe şosea.

Lui Marcel Bota.

Primul autocamion trecu în plină viteză, lăsând în urma sa o trenă de stropi pulverizaţi unduindu-se printre picăturile repezi şi dese de ploaie. Vuietul încă mai persista când, din întuneric,

apărură farurile joase, pătrate, ale celui de-al doilea, brăzdând noaptea cu fasciculele lor prelungi de lumină alburie.

Mă apropii de marginea şoselei făcând semnul cunoscut, cu pumnul strâns şi degetul mare întins spre dreapta. De îndată se aud frânele încordându-se nebuneşte şi colosul, cu roţile blocate patinând greu pe asfaltul ud, se opreşte nu departe de mine.

— Urcă, dom’le, că te nenoroceşti pe ploaia asta! Strigă şoferul, deschizându-mi portiera. Aştepţi de mult?

— Şi-ncă ce mult! Răspund, în timp ce mă urc. Băiat bun, şoferul ăsta, nu ca alţii… Băiat bun…

— Oleo. Neică, înseamnă că te-a pătruns pân’ la oase! Se alarmează el. Ia d-aci, să te-ncălzeşti! Şi-mi întinde o sticlă în formă de ţărăncuţă pântecoasă, pe jumătate plină cu licoare maroniu-deschisă; bun băiat, bun băiat!… Cum l-aş putea refuza? În timp ce duc sticla la gură, pachebotul pe roţi demarează scurt, cu un muget de taur, aruncându-se din nou pe urmele celui din faţă. Omul de la volan smuceşte maneta cu mişcări energice şi bruşte, schimbând vitezele până la ultima, aproape fără o clipă de răgaz, continuând apoi să apese încet, tot mai adânc, pedala de acceleraţie. Minunat. Îl privesc o vreme, înainte de a-i înapoia sticla: un vlăjgan plămădit parcă de un sculptor furios ale cărui mâini cât lopeţile au aruncat vălătuci grei de lut pe un schelet uriaş. Tuns foarte scurt, cu capul teşit spre frunte şi ochii licărind, mici ca două gămălii, de undeva din întunericul în care arcadele ca de gorilă ii cufundă jumătate din faţă. Partea de jos, în schimb, urmează o linie surprinzător de delicată, conturând un maxilar îngust, prelungit în bărbia ascuţită, despicată la mijloc. O mână precum cazmaua se desprinde de pe volan pentru a lua sticla.

— Hai să trăim! Închină, grăbindu-se să tragă şi el o duşcă.

— Nu prea pari să te temi de controale… Remarc.

— Ce controale, fratele meu, pe vremea asta, că nici câinii nu stau p-afar’, dar-mi-te… Încearcă el o glumă; cine a spus că şoferii n-ar avea umor? Şi adaugă, cu un zâmbet complice:

— Mai ales că băiatu’ n-are greţuri cu… (drept explicaţie, îşi atinge cu degetele umărul). Nooo.!

Oboseala, nemăsurata oboseală ce-mi îngheaţă de-atâta amar de vreme toată făptura, dă semne de dezmorţire. Maşina

continuă să-şi sporească viteza, sfidând întunericul şi ploaia. Picăturile, atât de multe încât aproape se contopesc, se sparg de parbriz cu un zgomot continuu a cărui cadenţă s-a diluat într-o curgere de-abia întreruptă, în răstimpuri, de rafalele vântului. Deşi radioul de bord merge mult mai tare decât ar fi îndeajuns pentru a-şi face auzită nocturna de Chopin, sunetul cel mai prezent rămâne muzica rece şi disonantă a apei ce loveşte carcasa şi geamurile. În dreapta mea se scurg încet lacrimile limpezi lăsând în urmă lanţuri şerpuitoare de stropi mărunţi. Oboseala mi se înmoaie pas cu pas…

Şi iarăşi simt, în picioare, spasme fierbinţi şi strânsoarea unor cleşti de gheaţă răsucindu-mi-le ca pe nişte rufe ude, dislocând oasele din încheieturi…

Omul de la volan se întoarce spre mine.

— Şi zi, nene, cum de-ajunseşi aşa, singur-singurel, prin pustietăţurile-astea? Şi-ncă-n toiu' nopţii?!

Bun băiat.

Abia acum îmi vede smochingul negru şi floarea de la rever.

— Hopa! Da' ce-ai pe floare? Se aplecă, nedumerit, pentru a cerceta petele sângerii ce spuzesc albul petalelor.

— Un accident…

— S-a lăsat cu cafting? Devine el brusc interesat.

— Mmm-nu… Nu tocmai… Ţi-am spus, un… „accident”.

— Hai, dom'le lasă-te! Mie poţi să-mi spui pe bune, ca la un frate! Te-ai luat în beţe cu ginerică?

Prefer să nu-i răspund.

— Sau te pomeni că tocmai matale-oi fi ginerică! Ţi-a manglit vrunu' mireasa şi te-a lăsat pe jos!

Şi hohoteşte scurt, lătrător, pentru a reîncepe imediat cu întrebările:

— Barem daru' să-mpărţise?

— Să-mpărţise, să-mpărţise…

— E, atuncea-i bine! Înseamnă că nu ducem lipsă de mardei!

Şi, foarte satisfăcut de postura sa de „gazdă”, îmi oferă din nou sticla. Da… Cam din topor, dar altfel băiat bun, de ce să nu recunosc, în fond mi-am dat seama de la început… Bun băiat. Cu el alături, aproape uit cât sunt de ostenit…

Dar am senzaţia că mi se rup coastele asemeni unor chibrituri, parcă nici ng-mi vine să mă mişc, de teamă să nu mi le simt libere, plutind prin carne… Numai de-am ajunge odată camionul din faţă…

Becurile slabe ale cadranelor de bord, deopotrivă cu trei mici felinare colorate, roşu, galben, verde, şi ochii electrici implantaţi în capul unui pisoi alb de cauciuc, luminează palid, stins interiorul cabinei. Peste priveliştea şoselei ude ce se scurge pe sub noi ca un torent nestăvilit de plumb lichid, se suprapun chipurile uriaşe, diforme, reflectate în parbrizul curb: la stânga, şoferul, inundând tot locul cu cadrilajul cenuşiu pe albastru al cămăşii, fumând fără încetare şi mai trăgând din când în când câte o înghiţitură; în dreapta, silueta mea de-abia vizibilă prin ceaţa albăstrie a fumului de ţigări străine. Stau rezemat de colţul scaunului, cufundat în întuneric. Un schelet mic şi alb, de plastic (sau, poate, chiar de os?), legat de o ventuză aplicată sus, chiar sub rama parbrizului, îşi agită articulaţiile într-un dans dezordonat, schizofrenic, aruncând rânjete când spre mine, când spre celălalt.

Afară, corzile sclipitoare ale ploii devin tot mai compacte. Conul dublu de lumină din faţa maşinii pare cu fiecare minut mai scurt, şi mai scurt. Porţiuni întregi de şosea sunt înecate sub pânze lichide pe care roţile le sfâşie în zdrenţe fluturânde, proiectate de o parte şi de alta a drumului.

Probabil că şi conducătorul camionului din faţă goneşte la fel de bezmetic, de vreme ce, cu toată viteza asta nebunească, nu-l ajungem din urmă.

Şi capul… Capul… Cât m-aş desfăta cu odihna, cu eliberarea din cătuşele ostenelii, dacă nu m-ar durea atât de cumplit capul! De parcă mi l-ar apăsa de sus kilotonele unei prese hidraulice, turtindu-mi-l ca o plastilină, păstos, fluid, revărsându-mi-se peste umeri, peste piept, în jos…

Şoferul are chef de vorbă. Îmi povesteşte despre cursele sale afară, despre o bătaie cu nişte confraţi străini care l-au înşelat la joc, într-o cârciumă de lângă graniţă, despre afacerile ilicite pe care le mijloceşte aproape la fiecare transport… Băutura i-a dezlegat limba (sau mi se pare mie, doar, că-l aud? Visez? Delirez? Totul e un…?). Îmi relatează cu lux de amănunte cum a introdus în ţară zece videocasetofoane cu televizoare cu tot, ascunse în cutii de portocale, cu complicitatea ambalatorilor

de la firma exportatoare şi a economistului ce a preluat marfa. Sau cum odată, a predat grănicerilor un transfug ascuns într-o ladă pre supusă cu conserve de şuncă presată pentru trupele NATO din R. F. G., nu înainte de-a lăsa într-un sat de lângă Arad jumătatea de onorariu pe care o încasase drept arvună.

— Au cam mirosit ei ceva, că m-a-ntrebat şi căpitanu: „Da' de ce, zice, l-ai mai adus pân-aici? De ce nu i-ai zis clar că nu-l iei? Zic: „To'a'şu' căpitan, aşa putea să dea p-ormă de unu' care să-l scoată pe bune! Io' am zis că aşa împiedic o treabă ca asta, nu?" Bun băiat. Trage din ţigară şi conchide:

— Aia e, fratele meu, dacă vrei să le câştigi încrederea! Pe urmă nu-ţi mai umblă ei pân' boarfe…!

De fapt puţin mă interesează aventurile lui. Descurcăreţ nimic de zis. Şi cinstit. Şi? Îl ascult tăcut, gândindu-mă la camionul pe care-l bănuiesc undeva în faţă, rulând nebuneşte prin beznă şi ploaie. Durerile m-au lăsat. Nu pentru mult timp, pot să jur.

— Undeva p-aici am păţit o istorie urâtă acu' nişte ani. Depăşeam o betonieră şi din faţă mi-a apărut un deştept care mergea cu faza mică. Îl feream, n-aveam treabă, da' idiotu' n-a găsit decât să se bage şi el în banda mea. L-am luat în plin. A zburat afară din maşină şi n-a păţit nici pe dracu', da' nevastă-sa…

Îl întreb fără să-l privesc:

— Şi dumneata?

Aprinzându-şi o nouă ţigară, cu ciudă:

— A avut avocaţi buni, tâmpitu'. Mi-au dat zece ani pentru omor prin imprudenţă. Imprudenţa mamii lui cu cine i-a dat carnet!

— Şi cât ai făcut din ei?

Râde scurt, acelaşi hohot lătrător, răguşit:

— Un canci! Accidentu-a fost pe şase octombrie şi procesu' s-a terminat în februarie. Băiatu' a intrat la amnistia de ziua lu' Şefu! Acasă, la muica!

Din nou tăcem amândoi. Şi din nou capul. Acum, spintecat dinainte spre înapoi, şi jumătăţile se duc, se duc… Nu mă lasă să mă bucur că din marea-mi sfârşeală a mai rămas doar o umbră palidă…

Pe marginea şoselei aleargă casele adormite ale unui sat Nici o mişcare, nici o lumină… Garduri albe, faţade Oarbe,

răsărind din tenebre, apropiindu-se cu viteză crescânde, pentru a străluci o clipă foarte aproape şi a recădea, definitiv, în întuneric. Spaţiu străin, mort… În care nu au mai rămas decât casele… Singure… Pustii. Şi noi doi.

— Uite-acolo, la ieşirea din sat, a fost. Îţi arăt acu'…

— Şi cu celălalt şofer ce s-a-ntâmplat? Murmur.

— Ghici ghicitoarea mea. Nu ghicesc ghicitoarea lui.

— M-a pândit într-o noapte pe şosea. Îmi ştia orele, de când cu tâmpitu' ăla de proces mă urmărea tot timpu'… Îşi ieşise din minţi. S-a aruncat sub roţi… Ca să mă înfunde, că mă ştia că le cam trag la volan şi-aşa chit că-l călcam din vina lui, dacă mă găseau cu fiola s-aduna şi cu pedeapsa de prima dată… Şi să se sinucidă şi el. Chiseliţă s-a făcut, a umplut toată şoseaua.

— Şi?

— Şi ce? Norocu' meu că-n noaptea aia eram curat. Procuroru' personal a zis că s-a sinucis singur. Om bolnav…

Şi-şi ciocăneşte capul cu pumnul.

Din nou linişte. Stropii de ploaie…

Roţile fâşâind încontinuu pe asfaltul ud…

Scheletul, împărţind rânjete în dreapta şi-n stânga…

Viteză… Goană parcă fără ţintă, maşina ca scăpată de sub orice control… Alunecă printre pereţii realităţii pe care o despică în două, ca o carenă de navă prin apa oceanului. Ceea ce există dincolo de ferestrele cabinei e străin, intangibil, insesizabil. Alunecă pe lângă noi scuarul din centrul satului, cu monumentul său mărunt, rămâne în urmă, la o margine a lumii în care noi doi nu vom mai reveni…

Simt şuviţe ude, fierbinţi lipindu-mi-se de frunte ca nişte degete de… N-am timp de ele. Nu mai am timp de amintiri. De dureri şi de odihnă. Primul camion trebuie că opreşte acum la ieşirea din sat. Ea…

— Acuma, adevăru-i că mi-a luat o piatră de pe inimă! De când se dilise, dă la proces, gagiul umbla să-mi facă felu'. Da!… Cân' l-am văzut stâlcit de roţi… Nici nu mai ziceai că-i om.

Asta e! Primul camion a ieşit în câmp! Şoferul său a băut şi el câte ceva, nu chiar cât colegul lui din urmă, dar îndeajuns ca să… Silueta în alb… Autostopistă sau vedenie. Opreşte, n-are de ce să tragă pe dreapta, aşa, bine, lasă maşina în drum, deschide portiera… Nimeni. I s-a părut? Coboară pe carosabil –

să nu uite aprinse poziţiile! Nu le-a uitat. Nici o lumină. Nici de autostopistă, vreo urmă, nimic… Părere. Coniacul urcat la cap… Coniacul coborât în picioare. Şi între picioare. Dacă tot s-a dat jos… Bâjbâie la şliţ. În bezna îngroşată de ploaie, primul camion, oprit în şosea, e o prezenţă nevăzută, dar cum nu se poate mai materială, un zid negru, o gaură în spaţiu şi timp…

Vom fi şi noi acolo, peste exact şaptesprezece secunde.

Gata cu oboseala – s-a sfârşit! DUREREA, însă… Pentru prima dată de la începutul călătoriei, îi adresez eu cel dintâi cuvântul:

— N-ai fost vinovat…

— Păi da' cum?!

— Înlăuntrul tău. N-ai fost. Nu eşti un om rău…

— Da' pă bune, io'… Bun băiat.

— Păcat de tine… Mare păcat… Da' altă cale nu e.

— Hm?

Şi rămâne încremenit, cu gura deschisă, cu chipul transformat într-o mască a groazei.

În locul bărbatului cu smoching negru, la rever, cu floarea albă pătată de sânge, lângă el se află un trup mutilat oribil, cu membrele frânte, contorsionate, îmbrăcate într-un amestec de intestine încolăcite, cu pieptul strivit, înfundat, prefăcut într-o gaură din care ies, aliniate curb, capetele albe ale coastelor retezate. În loc de cap, un terci amorf, ud şi roşu, aburind în frigul de cavou ce a inundat pe neaşteptate cabina, şi care se mişcă încet, ca o meduză, şi… Şi printr-un soi de bolboroseli cu spumă şi băşici de sânge, vorbeşte!

— Acum mă recunoşti, în fine, nu? Parcă aşa arătam… Nu? Mă priveşte mut, cu ochii holbaţi, cu piciorul înfipt în pedala acceleratorului. Da, mă recunoaşte. O putea face şi înainte, nu îmi luasem altă înfăţişare, dar n-am vrut eu să o facă. Ar fi fost prea devreme. Acum, însă… E momentul. Acum îl las să mă recunoască. Uite-l… Băiat bun, dragul de el. Rigid, înţepenit, deja aproape ceea ce are să devină peste câteva secunde.

— De şapte ani aştept momentul acesta. N-aş fi vrut să se întâmple aşa. De ce l-au lipsit de pedeapsă? De ce am fost eu pedepsit, prin păcatul lor, prin păcatul lor, al Lor, să n-am parte de pace alături de soţia mea, s-o caut la nesfârşit, tot mai ostenit, pentru a nu găsi decât acelaşi, acelaşi răspuns? De şapte ani caut, de şapte ani aştept clipa… O voi savura încet,

milisecundă cu milisecundă, dilatând-o la maximum... Din momentul când primul camion apare în lumina farurilor noastre, ca o străfulgerare.

Iau timpul în mâini şi încep să-l derulez încet, parcă tras cu manivela, film, fotogramă cu fotogramă.

Luminat de faruri, camionul din faţă se apropie lent, egal, liniştit ca alunecând pe apele unui canal. Atinge masca maşinii şi, în acelaşi moment, din partea de jos a parbrizului începe să se dezvolte o reţea neregulată de crăpături ramificate mărunt, ca rămurişul unei iederi căţărându-se pe un zid. În timp ce geamul curb se transformă, de jos în sus, într-o suprafaţă opacă, bordul se deplasează încet înapoi, spre scaune, îndoindu-se şi ‘pierzându-şi forma treptat, treptat, cu totul. Portiera dreaptă se deschide, dar într-un chip ciudat, spre înapoi, întorcându-se în jurul laturii unde se află clanţa, îndepărtând-o de caroserie pe cea cu balamale. Porneşte prin aer răsucindu-se şi dispare ca o aripă smulsă, în noapte. Câţiva stropi de ploaie, în coborârea lor spre pământ, se abat în interior, prin deschizătura tot mai îngustă din locul portierei. Cadranele şi geamurile mici şi rotunde îşi iau zborul din bord asemeni unor farfurii zburătoare în miniatură, volanul se desface în nenumărate fragmente de ebonită, axul i se propteşte pe toracele şoferului, începe să-l apese, nu mult, imediat pătrunde, ca în unt. Braţele omului se ridică încet, se întind înainte, iar colţul din faţă al cabinei, întorcându-se spre înăuntru, străbate umărul stâng, secţionându-l cu precizie de bisturiu. Peretele din spate al primului camion, ignorând orice lege a spaţiului, continuă să se deplaseze captând pe suprafaţa sa frânturile de ebonită, metal şi sticlă ce plutesc dezordonat, ca peştii într-un acvariu – până ce cabina e în fine redusă la grosimea unei foi de hârtie.

Cioburi, bucăţi de metal, membre, scântei, sânge, proiectate pretutindeni. Contopite, cele două maşini făcură un salt, se ridicară în aer, proptite amândouă în botul celei din faţă şi, încă înainte de a se prăbuşi la loc, se produse explozia.

Cu mâna încă încremenită pe nasturii pantalonilor, şoferul primului camion privea îndobitocit dezastrul.

Apoi dădu cu ochii de femeia în rochie albă, cu voal, pe care o văzuse făcându-i semn mai-nainte. Acum, însă, nu mai era singură. O ţinea de mână un bărbat tânăr, în costum de

mire. După câteva clipe, cât stătu nemişcat, uluit, căzu în genunchi:

— Fraţilor… Măi tovarăşi… Vă implor! Nu mă nenorociţi! Să nu spuneţi că n-aveam aprinse poziţiile! Ăla era beat, pe-onoarea mea! Precis că adormise la volan! Lăsaţi-o aşa!… Să nu le spuneţi! Să nu le spuneţi că eu…

Dar la anchetă nimeni nu a spus un cuvânt împotriva lui. Nu exista nici un martor. Iar şoferul primului camion, cuminte, n-a pomenit niciodată despre cei doi tineri căsătoriţi care, după ce i-au ascultat senini rugăminţile, au dispărut fără o vorbă, încet, nemailăsând în urma lor decât floarea de la reverul mirelui, albă, nepătată.

SFÂRŞIT